Έτος Η'

Τεῦχος 174ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ — Σελὶς

Δεκαπενταύγουστος—Τῆς Παναγίας ἡ μέρα, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σ. Πηλοῦ 8431

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δακτυλοσκοπία—Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ μέθοδον Ἐδ. Χοῦβερ, Διευθυντοῦ Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας Βορείου Ἀμερικῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 8435

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗ

Ἡ ἀξία τῶν ὑλικῶν στοιχείων ἐπὶ τροχαίων δυστυχημάτων πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Criminal law, Criminology and Police Science», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευήν, Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ν. Στάμου 8439

ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Πυρηνικὰ μέσα πολέμου, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χ. Πατσιούρη (συνέχεια) 8444

ΤΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἡ τροχαία καὶ ἡ πολιτικὴ ἄμυνα, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Κανελλοπούλου 8451

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

Ἄθως, ὑπὸ τοῦ τμηματάρχου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, παρὰ τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος, κ. Ἰωάννου Νούσια 8453

ΝΕΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ἐγκαίνια νέου Ἀστυνομικοῦ Οἰκήματος—Οἱ ἐμφανίσεις τῆς φιλαρμονικῆς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας στὴν Πρωτεύουσα, τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰ Προάστια συνεχίζονται—Νέα ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπ. Πηλοῦ 8460

ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Τὸ στοίχημα, ὑπὸ Ἄντων Τσεχώφ, κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. Θ. Ραυτοπούλου 8466

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 8471

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 8474

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 8478

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης: «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΙΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ι ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΙΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ Η.' | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 174ΟΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ Η ΜΕΡΑ

...Ἄλλοι Σὲ κράζουν «ἔλεος», «ἐλπίδα» ὁ θλιμμένος...
«βασίλισσα τῆς ἐκκλησιᾶς» Σέ κράζει ἡ καμπάνα...
«ἐλεημοσύνη» ὁ φτωχός, «νερὸ» ὁ διψασμένος...
μὰ ἡ καρδιά μου, Δέσποινα, αὐτὴ Σὲ κράζει :
« Μ ά ν ν α ! ».

Δεκαπενταύγουστος!

Πάνω στὴν πολύχρωμη σκηνὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, τελεῖται ἡ εὐλαβικὴ μυσταγωγία τῶν λουλουδιῶν, τῶν πουλιῶν, τῶν ἄστρων, τῆς γαληνεμένης θάλασσας, τοῦ φλύαρου ρυακιοῦ, τοῦ τζίτζικα, τῆς πεταλούδας...

Ἡ ταπεινὴ συναυλία τῆς φύσεως πλημμυρίζει ἔκσταση τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων... Τὸ μάτι γαληνεύει, ἡ καρδιὰ προσεύχεται, ἡ φαντασία ταξιδεύει στοὺς ἀπέραντους κόσμους τοῦ ἀπείρου, ἐνῷ στὸ λίκνο τῆς ζωῆς γεννηοῦνται κάθε αὐγούλα καὶ κάθε δειλινὸ χιλιάδες εὐγενικὰ ὄνειρα...

Σὲ λίγο τὸ καλοκαίρι θὰ φύγῃ... Καὶ πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὸ θρόνο του, πασχίζει νὰ δώσῃ ἕνα θεαματικὸ φινάλε στὴ θριαμβευτική του ἐμφάνιση...

Ἔτσι, κάθε μεσάνυχτα ἡ γῆ γίνεται σελίδα παραμυθιοῦ, καθὼς τὸ πελώριο αὐγουστιάτικο φεγγάρι, ταξιδεύοντας πάνω στὴν γαλανὴ ἀπεραντωσύνη τοῦ Στερεώματος, στέλνει τὶς χλωμὲς ἀχτίδες του νὰ τρυπώσουν στὶς φυλλωσιὲς τῶν δένδρων, στοὺς κήπους, στὰ πάρκα, στοὺς δρόμους, δίνοντας στὴ σιωπηλὴ γῆ μιὰ φανταστικὴ ἔκφραση...

Δεκαπενταύγουστος!

Ἡ ὡραιότερη παρένθεση μέσα στὴν ἀδιάκοπη ἐναλλαγὴ τῶν ἐποχῶν... Μιὰ γαλάζια, χιλιοτραγουδισμένη παρένθεση ποὺ κλείνει μέσα της ὅλους μαζὶ τοὺς ἀνθρώπινους ρεμβασμούς...

Ἡ παρένθεση τοῦ βελούδινου δειλινοῦ, τῆς ἀστρόφεγγης νύχτας, τῆς ὀνειρεμένης ἀνατολῆς, τῆς χλωμῆς λάμψης, τῆς ἀθόρυβης εὐτυχίας, τῆς οὐράνιας χαρᾶς...

Δεκαπενταύγουτος!

Κι' ἀπὸ τοῦτα τὰ σκηνικὰ καὶ μέσα στὸν χορὸ τῶν ἀνθέων καὶ τὴν ποίηση τοῦ Σύμπαντος λάμπει κάθε χρόνο αὐτὴ τὴ μέρα ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἀειπάρθενη Κόρη, ἡ «ὑψηλοτέρα τῶν οὐρανῶν καὶ καθαρωτέρα λαμπηδόνων ἡλιακῶν», γιὰ νὰ

ὁμορφήνῃ τὰ ἀνθρώπινα ὄνειρα, γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὴν εἰρήνη, τὴν ἀγάπη, τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν κατάνυξη... Καὶ νὰ μεταφέρῃ τὸ νοῦ ἐκεῖ ψηλά, στῶν οὐρανῶν τὰ πλάτη... Καὶ μαζί της ξαναγεννηοῦνται οἱ καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, στερεύουν τὰ δάκρυα, τὰ χείλη δοξολογοῦν, ἡ ἐλπίδα θρονιάζεται πάνω στὰ χαλάσματα... Κι' ἀπὸ τὸ παρελθόν, ποὖναι πνιγμένο στὴ βαρειὰ ὁμίχλη τῶν περασμένων ξανανάβει τὸ καντήλι στὸ εἰκονοστάσι, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴ γλυκειά Της μορφή...

Ἔτσι, σκύβουν εὐλαβικὰ οἱ πιστοὶ ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἀποθέτουν μὲ ταπείνωση στὰ πόδια Της ὅλα τὰ αἰτήματα τῆς ψυχῆς τους... τὶς χαρές, τὶς λύπες, τὴν πίστη καὶ τὴ λατρεία τους... Γιατὶ ἡ Παναγιὰ εἶναι ἡ κυρίαρχη μορφὴ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, εἶναι ὁλάκαιρη ἡ φιλοσοφία τῆς καθαρότητος καὶ τῆς ἀγάπης ἐνσαρκωμένη σὲ μιὰ ἐνάρετη κόρη ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ: Τὴ θυγατέρα τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννας, ποὺ εὐτύχησε νὰ γίνῃ ὁ «χρυσοπλοκότατος πύργος»καὶ ἡ «δωδεκάτειχος πόλις» τῆς πίστεως ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων...

Δεκαπενταύγουστος!

...Ἀπὸ τὰ δροσοστόλιστα χαράματα θὰ ξεχυθῇ ὁ χείμαρρος τῶν φθόγγων τῆς καμπάνας πάνω σ' ὁλόκληρη τὴν πλάση γιὰ νὰ διαλαλήσῃ τὸ μεγάλο μήνυμα καὶ νὰ ξεπλύνῃ τὴν ἁμαρτωλὴ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τοὺς ρύπους τῆς βιοπάλης.

Κι' οἱ ἐκκλησίες θὰ γεμίσουν... χιλιάδες ἁγιοκέρια θὰ λάμψουν... Τὸ λιβάνι ἀπ' τὸ θυμιατὸ θὰ ὑψωθῇ μέχρι τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ... «Τὴν τιμιωτέραν τῶν χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θετόκον, ὕμνοις τιμήσωμεν»... Καὶ οἱ γλυκόλαλες φωνὲς τῶν ψαλτάδων θὰ γίνουν οὐράνια μελῳδία ποὺ θὰ μεταφέρουν τὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιὰ στὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ τῆς Ὁμορφιᾶς καὶ τῆς Γαλήνης...

Δεκαπενταύγουστος!

Ναί! Σήμερα γεννιέται ἡ Παναγιά... Δὲν γιορτάζει ὁ κόσμος τὴν Κοίμησή Της... Γιορτάζει τὴν ἀκαταμάχητη δύναμη τῆς Προσωπικότητός Της. Γιατὶ κανένα πρόσωπο μέσα στὴν Ἁγία Γραφὴ δὲν ὑμνήθηκε καὶ δὲν ἀγαπήθηκε τόσο συγκινητικὰ ὅσο Αὐτή... «τῶν θλιβομένων ἡ χαρά», «τῶν χριστιανῶν ἡ προστάτις», «τῶν ἀπελπισμένων ἡ ἐλπίς», «τῶν πολεμουμένων ἡ βοήθεια» καὶ «πάντων τῶν χριστιανῶν τὸ καταφύγιον».

Εἶναι Αὐτὴ ἡ τρυφερὴ καὶ στοργικὴ Μάννα ὅλων τῶν χριστιανῶν, ποὺ ἀπαλύνει τὸν πόνο, ποὺ στεγνώνει τὰ δάκρυα, ποὺ πλημμυρίζει ἐλπίδα τὴν ζωή, ποὺ δυναμώνει, ποὺ στερεώνει, ποὺ παρηγορεῖ...

Αὐτὴν ζητοῦμε στὶς μεγάλες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας, στὴ λύπη καὶ στὴ χαρά, στὶς θύελλες καὶ στὶς μπουνάτσες, στὴ γέννηση καὶ στὸ θάνατο...

Κάτω ἀπὸ τὴν αἰώνια σκιὰ τῆς τρυφερῆς γαλήνης Της στέκει ὁ ὁδοιπόρος νὰ ξαποστάσῃ... μέσα στὴ θερμὴ ἀγκαλιά Της ζητάει τὸ παιδὶ τὴ θαλπωρή... πάνω στὴν ἀγάπη Της ἐστήθηκεν ὁ Σταυρὸς στὸ Γολγοθᾶ...

Αὐτὴ γεμίζει τὴ θρησκεία μας μὲ τὴν παρθενική Της μητρότητα... Αὐτὴ γεμίζει τὴ ζωή μας μὲ τὴ γλυκειά Της καλωσύνη... Αὐτὴ μᾶς συντροφεύει σ' ὁλόκληρο τὸ ταξίδι τοῦ βίου μας, ἐλπίδα μας καὶ καύχημά μας...

Γι' αὐτὸ κι' ὁ χριστιανικὸς κόσμος Τῆς ἔδωσε τὰ πιὸ τρυφερὰ ὀνόματα, τὴν ὠνόμασε μὲ τὰ πιὸ διαλεχτὰ ἐπίθετα. Τὴν εἶπε Ἐλεοῦσα, καὶ Γρηγοροῦσα, καὶ Παρηγορήτρα, καὶ Γλυκοφιλοῦσα καὶ Μεγαλόχαρη... Καὶ Τῆς φύλαξε τὴν πιὸ ἀκριβὴ θέση μέσα στὴν καρδιά του...

Δεκαπενταύγουστος!

Σὰν σήμερα ἀνεπαύθη ἡ ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητος Θεοτόκος... Ἔγειρε τὸ κεφάλι μὲ γαλήνη καὶ ἐβασίλευσεν, ὅπως βασιλεύει ὁ ἥλιος πίσω ἀπ' τὰ βουνά, πρὸς τὸν ὠκεανὸ τῆς αἰωνιότητος... Ἐκοιμήθη ἡ Παρθένος κυκλωμένη ἀπὸ ὁράματα καὶ ἀπὸ τὶς αἰώνιες ἐλπίδες τῆς ἀνθρωπότητος...

Ναί! Ἐκοιμήθη, δὲν πέθανε... Μετέστη στὸν οὐρανό. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ μεσιτεύῃ γιὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ποὺ τόσο ἀγάπησε... Καὶ προστατεύει ἄγρυπνα τὸν ἀπροστάτευτο καὶ γίνεται ὑπέρμαχος τοῦ ἀδικουμένου, καὶ βοηθεῖ τὸν ἀβοήθητο καὶ παρηγορεῖ τὸν πονεμένο...

Καὶ ὅποιος καταφεύγει σ' Αὐτὴν δὲν χάνεται... Γιατὶ λαμβάνει «τὸ δώρημα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως»...

Ἂς κτυπήσουν λοιπὸν χαρμόσυνα τῶν ναῶν τὰ σήμαντρα... Ἂς κατακλύσῃ εὐλαβικὰ ὁ λαὸς τὶς ἐκκλησίες... Ἂς μελῳδήσουν οἱ ψάλται τὰ ὡραιότερα τροπάρια πρὸς τιμήν Της... Κι' ὅλα τὰ στόματα ἂς γίνουν μιὰ φωνὴ γιὰ νὰ τραγουδήσουν τὴν «ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν»...

Δεκαπενταύγουστος!

Ἔχει γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες διπλῆ σημασία ἐτούτη ἡ γιορτὴ τῆς Θεοτόκου... Γιατὶ μιὰ τέτοια μέρα, πρὶν λίγα χρόνια, ἀνήμερα στὴ χάρη Της, μέσα στὸ γραφικὸ λιμανάκι τῆς Τήνου μας, ἕνας μασκοφορεμένος δολοφόνος ἔπνιξε ἀνανδρα τὸ καμάρι τοῦ στόλου μας... τὸ εὔδρομό μας «ΕΛΛΗ»... Καὶ καθὼς τὸ περήφανο καραβάκι μας, κτυπημένο ὕπουλα, ἔγειρε στὸν ὑγρό του τάφο, ταμποῦρλα πολεμικὰ καὶ σάλπιγγες ἀκούστηκαν... Π ό λ ε μ ο ς ...!!! Μᾶς κύκλωσαν οἱ μηχανές, ἔγιναν ριπὲς πολυβόλων οἱ ἀτέλειωτοι ἀριθμοὶ τῆς ὕλης, ἕνας σεισμὸς ουγκλόνισε τὸν εἰρηνικὸ λαό μας...

Πόλεμος! Ὁ τρομερὸς Γολιὰθ στάθηκεν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας ἕτοιμος νὰ τὸ συντρίψῃ... Ταραγμένη ἦταν ἡ ἐποχή... Οἱ στρατιὲς τῶν ἐχθρῶν τῆς εἰρήνης εἶχανε ξεχυθῆ στὴ γῆ, κατακλύζοντας καὶ ὑποτάσσοντας μιὰ-μιὰ τὶς χῶρες...

Φόβος... τρόμος... καὶ πανικὸς κατέλαβε τὴν ἀνθρωπότητα... Ὅμως ἐμεῖς οἱ μικροί, οἱ φτωχοί, οἱ ἐλάχιστοι, δὲν πτοηθήκαμε... Γονατίσαμε μπροστὰ στὸ Εἰκόνισμά Της καὶ ἀποθέσαμε στὰ πόδια Της τὴν «πᾶσαν ἐλπίδα μας».

Καὶ τότες ἡ Μεγαλόχαρη ντύθηκε τὴν πολεμική Της πανοπλία καὶ ἦρθε νὰ μᾶς ἀνταμώσῃ στὰ σύνορα, στὰ χαρακώματα, στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια μας... Καὶ τέθηκεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ μας... Καὶ μᾶς χάρισε τὴ νίκη...

Κι' ὁ λαός μας ὁ μικρός, ὁ φτωχός, ὁ ἐλάχιστος, συνέτριψε τὶς πολυάριθμες στρατιὲς τοῦ Γολιάθ, τὶς ἔτρεψε σὲ ἄτακτη φυγή, τὶς κατήσχυνε καὶ τὶς ντρόπιασε, σώζοντας γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπ' τὴν καταστροφή...

Κι' ὅταν οἱ νίκες διεδέχοντο ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, κι' ὅταν ὁ ἐλευθερωτὴς στρατός μας ἔστηνε τὴ Γαλανόλευκη σὲ πόλεις καὶ σὲ χωριὰ σκλαβωμένα, κι' ὅταν οἱ ἐχθροί μας ἀπεδεκατίζοντο, μπῆκεν ὁ λαός μας στὶς ἐκκλησιές του καὶ στάθηκε νὰ δοξολογήσῃ τὴ Μεγαλόχαρη...

«Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια ἀναγράφω Σοὶ ἡ πόλις Σου Θεοτόκε».

Δεκαπενταύγουστος!..

Ἔχει καὶ πάλι γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες διπλῆ σημασία ἐτούτη ἡ γιορτή...

Γιατὶ καὶ πάλι ἕνας καινούργιος Γολιὰθ τριγυρνᾷ ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια μας ἕτοιμος νὰ τὰ γκρεμίσῃ...

Εἶναι τὸ κόκκινο σαράκι τῆς γῆς ποὺ θέλει νὰ σωριάσῃ σ' ἐρείπια τὸν πολιτισμό της...

Ναί! Ἰδέτε τὸν μασκοφορεμένο δολοφόνο... Τρίζει τὰ δόντια του, λυσσομανᾷ, κι' ἀφρίζει...

Καὶ πάλι ἀκούγονται πολεμικὰ ταμποῦρλα καὶ ἠχοῦνε σάλπιγγες καταστροφῆς...

Καὶ πάλι μᾶς κυκλώνουν οἱ μηχανὲς καὶ πετοῦν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας οἱ πύραυλοι τοῦ ὀλέθρου...

Ὁ ἀμετανόητος ἐρυθρὸς λῃστὴς δὲν χόρτασε ἀπ' τὶς χιλιάδες σάρκες ποὺ κατα-

βρόχθισε μὲ μανία... Δὲν ξεδίψασε ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς τῶν αἱμάτων ποὺ ρούφηξε...

Θέλει κι' ἄλλο αἷμα, θέλει κι' ἄλλες ἀνθρώπινες ζωές... Καὶ ἐξοπλίζεται... Καὶ ἐπιτίθεται... Καὶ ἀγριεύει... Καὶ καυχιέται γιὰ τοὺς ἀριθμοὺς του καὶ τὶς σιδερόφραχτες στρατιὲς τῶν δούλων του...

Ταραγμένη εἶναι καὶ πάλι ἡ ἐποχή... Ἕνα ρῖγος πολεμικὸ τὴ διατρέχει...

Τὸ «τὰμ-τὰμ» τῆς στέππας φτάνει ὡς τ' αὐτιά μας μακάβριο, ἀδυσώπητο, τρομερό...

Κι' ἐμεῖς τί εἴμαστε μπροστὰ στὸ θεριό; Μιὰ χούφτα γεωργοὶ καὶ ψαράδες... Μιὰ χούφτα μεροκαματιάρηδες ποὺ πασχίζουμε νὰ ζήσουμε εἰρηνικά, ἂν μᾶς τὸ ἐπιτρέψουν... Κι' ὅμως... Δὲν μᾶς τρομάζει τὸ θεριό...

Μοῖρα μας ὁ πόλεμος... Κι' ὁ Ὑπέρμαχος Στρατηγός μας ἡ Μεγαλόχαρη...

Πάλι μιὰ χούφτα ἄνθρωποι δὲν εἴμαστε σὰν ἐνικήσαμε τοὺς Πέρσες; Πάλι μιὰ χούφτα ἄνθρωποι δὲν εἴμαστε ὅταν ἐκάναμε τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 21; Πάντα οἱ ἴδιοι, μικροί, φτωχοί, ἐλάχιστοι δὲν ἤμαστε ὅταν ἐγράφαμε τὶς πιὸ λαμπρὲς σελίδες τῆς Ἱστορίας μας; Μὲ τὴν πίστη μας δὲν συντρίψαμε δύο αὐτοκρατορίες τὸ 1940; Μὲ τὴν πίστη μας δὲν ἐμεγαλουργήσαμε στὸ Ἔλ Ἀλαμέϊν, στὸ Ρίμινι, στὴ Μουργκάνα, στὶς Φιλιάτες, στὸ Γράμμο, στὴν Πίνδο καὶ στὸ Βίτσι;

Ἂς εἶναι ταραγμένη ἡ ἐποχή... Ἂς ἀφρίζῃ κι' ἂς λυσσομανᾷ τὸ κόκκινο θεριό...

Ἐμεῖς θὰ τρυπώσουμε σήμερα μέσα στοὺς ναούς μας γαληνεμένοι... Καὶ μπροστὰ στὸ Εἰκόνισμα τῆς Μεγαλόχαρης θ' ἀποθέσουμε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν καρδιὰ καὶ τὶς ἐλπίδες μας...

Κι' Ἐκείνη, ἂν χρειαστῇ θὰ ξαναφορέσῃ τὴν πανοπλία Της καὶ θὰ βρεθῇ δίπλα μας, στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια μας, Ὑπέρμαχος Στρατηγὸς τῶν Ὅπλων μας...

Κι' ἡ νίκη πάλι θὰ ξαναστέψῃ τὰ ὅπλα μας..

Δεκαπενταύγουστος! Τῆς Παναγιᾶς ἡ μέρα...

Κι' εἶναι μιὰ μέρα ὄμορφη, λουλουδιασμένη, γιορτινή...

Ὦ! Ναί! Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Μάννα τοῦ λαοῦ μας! Ἰδές μας ἐδῶ συγκεντρωμένους μέσα στοὺς ναούς... Γιὰ σένα συναχθήκαμε... Γιὰ νὰ Σὲ ὑμνήσουν οἱ καρδιές μας... Σ' ἐτοῦτον τὸν τόπο, θεία Δέσποινα, λατρεύτηκες ὅσο ἀλλοῦ πουθενά... Ἐγίνηκες τῆς ψυχῆς μας ἡ ψυχή... Ἰδές μας γονατισμένους μπροστὰ στὸ Εἰκόνισμά Σου...

Κανένα δὲν μισοῦμε, καλή μας Μάννα... Κανένα δὲν ἐπιβουλευόμαστε... Ὅμως ἰδὲς τριγύρω καὶ τοὺς ἐχθρούς μας... Ἐκεῖνοι ἑτοιμάζονται γιὰ νὰ μᾶς ἐξανδραποδίσουν... Δὲν τοὺς φοβόμαστε, Γλυκειὰ Παρθένα... Μά, Σοῦ λέμε τοὺς καϋμούς καὶ τὰ παράπονά μας...

Φέρε, Ἁγνῆ Μαρία, στὸν κόσμο τὴν Εἰρήνη... Τὴν Εἰρήνη τὴ δική Σου, ποὺ τὴν κήρυξαν πρῶτοι οἱ φιλόσοφοί μας καὶ τὴ λάτρευσαν οἱ πατέρες μας...

Φέρε τὴ λευτεριὰ στοὺς δούλους... Τὴ χαρὰ στοὺς πονεμένους... Τὴν ὑγεία στοὺς ἀρρώστους... Τὴν Εὐτυχία στὴν ἀνθρωπότητα...

Μάθε στοὺς λαοὺς ν' ἀγαποῦν... Δίδαξε στὸν κόσμο τὴ Θρησκεία τοῦ παιδιοῦ Σου...Σταμάτησε τὰ πολεμικὰ ταμποῦρλα τῶν ἀγρίων τῆς στέππας...

Οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ θέλουν νὰ ζήσουν, πρέπει νὰ ζήσουν... Καὶ θὰ ζήσουν μὲ τὴ βοήθεια τὴ δική Σου...

«Ὑπερένδοξε Ἀειπάρθενε, Εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ υἱῷ Σου καὶ Θεῷ ἡμῶν. Καὶ αἴτησε ἵνα σώσῃ διὰ Σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

— ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΘΟΔΟΝ ΕΔ. ΧΟΥΒΕΡ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗΣ ΑΣΤΥΝ. Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐντεῦθεν λαμβάνει τὸν αὐθαίρετον χαρακτηρισμὸν τοῦ τύπου τοῦ τέντιτ-ἄρς. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 111 παρουσιάζει δυσκολίας προσδιορισμοῦ τοποθετήσεως τοῦ σημείου τοῦ δέλτα. Αἱ μόναι θηλοειδεῖς γραμμαὶ αἵτινες προσδιορίζουν τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ αὐτοῦ ἀποτυπώματος (αἱ γραμμαὶ αἱ βαίνουσαι παραλλήλως καὶ μετὰ ταῦτα ἀποκλίνουσαι καὶ περιβάλουσαι τὸν χῶρον

Σχέδιον 111

Σχέδιον 112

τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος) ἔχουν τρεῖς τερματιζούσας μεταξύ αὐτῶν γραμμάς. Αἱ προσδιοριστικαὶ τοῦ χώρου τοῦ τύπου γραμμαί, τὸ δέλτα καὶ τὸ κέντρον τοῦ ἐν λόγῳ ἀποτυπώματος δείκνυνται διὰ τῶν εὐθειῶν γραμμῶν. Τὸ

Σχέδιον 113

Σχέδιον 114

ἀποτύπωμα ἐχαρακτηρίσθη ὡς τύπος λούπ μετὰ ἓξ καταμετρουμένας γραμμάς. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 112 ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὡς τύπος λούπ, οὐχ ἧττον ὅμως ἐχαρακτηρίσθη ὡς τέντιτ—ἄρς, διότι λεπτομερεστέρα ἐξέτασις ἀποδεικνύει ὅτι ἡ κολποειδὴς γραμμὴ—δὲν τείνει νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ καταλήξῃ εἰς τὸ ἔναντι σημεῖον τῆς ἀφετηρίας, ἀλλὰ διαφαίνεται ὅτι μᾶλλον τείνει νὰ ἀκολουθήσῃ πορείαν πρὸς τὰ κάτω καὶ καταλήγει εἰς μίαν ἕνωσιν μετὰ τῆς ἀμέσως κάτωθι αὐτῆς γραμμῆς, ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν.

Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 113 ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὡς τύπος λούπ. Λεπτομερεστέρα ἐξέτασις ἀποδεικνύει ὅτι εἷς ἐκ τῶν οὐσιωδεστέρων κανόνων τῶν

λούπς ἐλλείπει, δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει καταμετρουμένη γραμμή. Δέον νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ὅτι ἡ ἐσωτάτη κολποειδὴς γραμμὴ δέον νὰ μὴν ἑνοῦται εἰς τὸ σημεῖον τῆς καμπύλης, τὸ ἀποκαλούμενον «ὦμος» τῆς κολπώσεως, ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν μετὰ τῆς ἀμέσως ὕπερθεν αὐτῆς ἑτέρας γραμμῆς.

Σχέδιον 115

Σχέδιον 116

Τὸ κέντρον τοῦ εἰκονιζομένου ἀποτυπώματος εὑρίσκεται εἰς ὃ σημεῖον ἡ ἐσωτάτη κολποειδὴς γραμμὴ ἅπτεται τῆς ὕπερθεν αὐτῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς, ἥτις εἶναι μία πλήρης κολποειδὴς θηλοειδὴς γραμμή. Ὅθεν ἂν σύρωμεν τὴν νοητὴν εὐθεῖαν γραμμὴν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα, πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἐν λόγῳ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι δὲν παρεμβάλλεται θηλοειδὴς γραμμὴ καὶ ἑπομένως οὐδεμία τοιαύτη καταμετρᾶται. Τὰ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 114 ἔχει

Σχέδιον 117

Σχέδιον 118

δύο ἐκ τῶν τριῶν κυρίων σημείων τοῦ τύπου τῶν λούπς, δηλαδὴ ἓν δέλτα καὶ μία κολποειδῆ γραμμήν, ἀλλ' ἐλλείπει τὸ τρίτον, ἡ καταμετρωμένη γραμμή. Τούτου ἕνεκεν τὸ δακτυλικὸν αὐτὸ ἀποτύπωμα κατατάσσεται εἰς τὸν τύπον τοῦ τέντιτ ἄρς. Ὅθεν, δακτυλικὸν ἀποτύπωμα ἔχον δέλτα καὶ κολποειδῆ γραμμήν, ἀλλὰ μὴ ἔχον καταμετρουμένην γραμμὴν χαρακτηρίζεται καὶ κατατάσσεται εἰς ὃν τύπον καὶ τὸ εἰκονιζόμενον. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἂν καὶ τὸ εἰκονιζόμενον δακτυλικὸν ἀποτύπωμα προσομοιάζει πρὸς τὸν τύπον τοῦ ἁπλοῦ ἄρς, εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ ὑπάρχει ἓν τμῆμα κολποειδοῦς γραμμῆς.

Μία κολποειδὴς γραμμὴ εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται ἐκ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς. Ἐπίσης κάτωθι τῆς καμπύλης ἀκριβῶς ἐμφανίζεται καὶ δέλτα. Ἀλλ' ἂν προσπαθήσωμεν νὰ καταμετρήσωμεν μίαν γραμμήν, σύροντες τὴν νοητὴν εὐθεῖαν γραμμὴν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἐν λόγῳ ἀποτυπώματος, θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ἡ νοητὴ εὐθεῖα γραμμὴ συμβαδίζει ἀκριβῶς μετὰ τῆς γραμμῆς, ἥτις

προέρχεται ἐκ τοῦ «δέλτα» καὶ τερματίζει ἐπὶ τῆς κολποειδοῦς γραμμῆς, δηλαδὴ δὲν μεσολαβεῖ μεταξὺ δέλτα καὶ καταμετρουμένης γραμμῆς κενὸν σημεῖον. Διὸ καὶ δὲν καταμετρᾶται γραμμή.

Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 115 εἶναι τύπος τέντιτ—ἄρς. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἀποτύπωμα ὑπάρχουν τρία σχήματα κολπώσεων, ἅτινα τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἑνοῦνται ἐπὶ τοῦ σημείου τῆς καμπύλης—τὸν ὦμον—ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν, διὸ καὶ αἱ κολπώσεις αὗται δὲν λαμβάνονται παντάπασιν ὑπ' ὄψιν ὡς κολπώσεις. Τούτου ἕνεκεν καὶ τὸ

Σχέδιον 119

Σχέδιον 120

δακτυλικὸν αὐτὸ ἀποτύπωμα δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τύπος γὸρς—ἀξιτένταλ, διότι οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὸ τρεῖς τύποι εἶναι ἅπαντες ὅμοιοι ἤτοι τύπου τέντιτ—ἄρς. Ἐνῷ ὁ τύπος τοῦ γὸρς—ἀξιτένταλ ἀποτελεῖται ὡς εἴπομεν ἐκ συνδυασμοῦ δύο ἢ περισσοτέρων διαφόρων τύπων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, πλὴν τοῦ τύπου τοῦ ἄρς. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 116 εἶναι τύπος λούπ. Τὸ ἐν λόγῳ ἀποτύπωμα δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς γὸρς διπλῆς κολπώσεως, διότι ἡ δευτέρα κόλ-

Σχέδιον 121

Σχέδιον 122

πωσις ἡ εὑρισκομένη ὕπερθεν τῆς πρώτης ἔχει σχῆμα ὑπερβολικὰ αἰχμηρὸν καὶ ἐπὶ πλέον αὗται ἑνοῦνται μεταξύ των ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν εἰς τὸ σημεῖον τῶν ὤμων.

Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 117 ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὡς γὸρς «διπλῆς κολπώσεως». Ἀλλὰ λεπτομερεστέρα ἐξέτασις ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἕτερον δέλτα, ἐκτὸς τοῦ δέλτα τοῦ σχηματιζομένου ἐπὶ τῶν καμπυλῶν γραμμῶν. Ὅθεν ὑπάρχουν δύο σχήματα τύπου τέντιτ—ἄρς καὶ ἐπειδὴ δύο ὅμοιοι τύποι δὲν δύνανται νὰ σχηματίσουν τύπον ἀποτυπώματος «γὸρς ἀξιτένταλ», τὸ ἐν λόγῳ ἀποτύπωμα χαρακτηρίζεται ὡς τύπος τέντιτ—ἄρς. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 118 εἶναι τύπος «γὸρς ἀξιντένταλ», διότι ἀποτελεῖται ἐκ συνδυασμοῦ τύπου λούπ καὶ τέντιτ—ἄρς. Ὁ τύπος τοῦ τέντιτ—ἄρς εὑρίσκεται ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν ἐσωτάτην κόλπωσιν,

ἡ δὲ γραμμὴ ἥτις τὸν σχηματίζει εἶναι τύπου σφηνός, δηλαδὴ πορευομένη πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τερματίζουσα. Τό ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 119 ἔχει μίαν κόλπωσιν ὕπερθεν ἑνὸς στίγματος μετὰ ἑνὸς δευτέρου χωριστοῦ. Τὸ ἐν λόγῳ ἀποτύπωμα πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τύπος λούπ διότι τὸ στίγμα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γραμμὴ πρὸς τὰ ἄνω, ἐκτὸς καὶ ἂν ἦτο ἐπιμηκέστερον καὶ κάθετον. Κανονικῶς τὸ στίγμα ὁσάκις ἔχει τὸ πάχος τῶν πέριξ αὐτοῦ γραμμῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν μόνον πρὸς καταμέτρησιν γραμμῆς ἢ τοποθετήσεως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου τοῦ δέλτα. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 120 ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὡς «γὸρς

Σχέδιον 123

Σχέδιον 124

ἀξιτένταλ», ἀλλὰ λεπτομερεστέρα ἐξέτασις ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι τύπος λούπ. Ἂν καὶ ὑπάρχουν σχήματα τριῶν δέλτα, ἐν τούτοις μόνον ἔμπροσθεν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ὑπάρχει καμπύλη γραμμὴ (Δ—1). Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 121 ἔχει γενικὴν ἐμφάνισιν τύπου λούπς. Ἡ κολποειδὴς γραμμὴ Α ἐν τῷ κέντρῳ ἑνοῦται εἰς τὸ σημεῖον Β μετὰ τῆς ὕπερθεν αὐτῆςκ αμπύλης. Ἡ ἕνωσις αὕτη συντελεῖται ὑπὸ ὀρθὴν γωνίαν καὶ ἐντεῦθεν ἡ κολποειδὴς αὕτη γραμμὴ θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχουσα παντάπασιν. Διὸ καὶ τὸ ἐν λόγῳ ἀποτύπωμα κατατάσσεται εἰς τὸν τύπον τοῦ τέντιτ-ἄρς.

Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 122 εἶναι τέντιτ—ἄρς ἂν καὶ προσομοιάζῃ πρὸς τὸν τύπον τῶν λούπς καὶ τῶν γόρς. Πάντως δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς γόρς, διότι ἡ καμπύλη γραμμὴ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὡς τοιαύτη παντάπασιν συνεπείᾳ τῆς ἑνώσεώς της (ὅρα καὶ σχέδια 53γ καὶ 53δ). Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τύπος λούπ, διότι δὲν καταμετρᾶται οὐδεμία γραμμή. Ὅθεν ὁ τύπος τοῦ ἐν λόγῳ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος χαρακτηρίζεται ὡς τύπος τέντιτ—ἄρς, διότι ἔχει μὲν δύο κύρια σημεῖα τοῦ τύπου τῶν λούπς ἀλλ' ἐλλείπει τὸ τρίτον, δηλαδὴ ἡ καταμετρουμένη γραμμή. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 123 ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὡς τύπος γὸρς (διπλῆς κολπώσεως). Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ ἔσω δέλτα δύναται νὰ τοποθετηθῇ μόνον ἐπὶ τῆς ἄνω κολποειδοῦς γραμμῆς. Ὅθεν, ἐπειδὴ τὸ δέλτα δύναται νὰ τοποθετηθῇ μόνον ἐπὶ τῆς καμπύλης γραμμῆς, ἡ κολποειδὴς αὕτη γραμμὴ παύει πλέον νὰ ὑπολογίζεται ὡς τοιαύτη. Διὸ καὶ τὸ δακτυλικὸν αὐτὸ ἀποτύπωμα χαρακτηρίζεται ὡς τύπος λούπ. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχεδίου 124 εἶναι τύπος λούπ, μετὰ δύο καταμετρουμένας γραμμὰς καὶ τὸ δέλτα εἰς ὃ σημεῖον δείκνυται διὰ τοῦ γράμματος Β. Βεβαίως τὸ ἀποτύπωμα αὐτὸ ἔχει καὶ μία πλήρη κυκλικὴν γραμμήν, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ δεικνυομένου διὰ τοῦ γράμματος Α δὲν δύναται νὰ τοποθετηθῇ τὸ δέλτα, διότι ἡ γραμμὴ αὕτη εἶναι ἡ μία ἐκ τῶν προσδιοριζουσῶν τὸν χῶρον τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμῶν. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ τοποθετηθῇ τὸ δέλτα μόνον ἂν ἐσχηματίζετο γωνία. Ἂν τοποθετήσωμε τὸ δέλτα ἐπὶ τῆς κυκλικῆς γραμμῆς, αὕτη παύει πλέον νὰ θεωρῆται ὡς καμπύλη.

(Συνεχίζεται)

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΕΠΙ ΤΡΟΧΑΙΩΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΝ ΤΩΝ ΔΡΑΣΤΩΝ

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Criminal law, Criminology and Police Science», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευήν, Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ν. ΣΤΑΜΟΥ**

Ὑλικὸν στοιχεῖον ἀπαραίτητον κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τῶν τροχαίων δυστυχημάτων δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν ὅτι ἀποτελεῖ κάθε ὑλικόν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ βοηθήσῃ ἐμμέσως εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος ἀτόμων ἀναμεμειγμένων εἰς ἕνα συμβὰν ἢ τὸ ὁποῖον δύναται ν' ἀποκαλύψῃ τὴν συνέπειαν τῶν γεγονότων. Ἕνα παράδειγμα τῆς περιπτώσεως ταύτης θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ αὐτοκινήτου, ἀπὸ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἔχει βαφῆ. Ὁ ὁδηγὸς ἑνὸς αὐτοκινήτου, εἰς τὴν ὑπὸ συζήτησιν περίπτωσιν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ ἄλλα μέσα π.χ. ἀπὸ ἕνα ὑπόλειμμα ἀντικειμένου ἀνήκοντος εἰς αὐτὸν καὶ ἀνευρισκομένου κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀστυνομικῶν παραλείπουν νὰ χρησιμοποιήσουν, κατὰ τὸν ἀποδοτικώτερον τρόπον, τὰ ὑλικὰ ταῦτα στοιχεῖα, ἀλλὰ τὸ σφάλμα δὲν ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς ὑπαιτιότητά των καὶ τοῦτο διότι ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργαστηρίου τῆς ἀστυνομίας νὰ ἐνημερώσῃ πλήρως τοὺς ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος, τῶν ὁρίων, τρόπου συλλογῆς ἢ μεταβιβάσεως καὶ τῆς πρακτικῆς ἀξίας τῶν ὑλικῶν στοιχείων.

Ἕνας πίναξ στοιχείων τὰ ὁποῖα εἶναι κοινὰ ὡς ὑλικὰ στοιχεῖα εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν δυστυχημάτων, εἶναι δυνατὸν νὰ συμπεριλαμβάνῃ ὑάλινα θραύσματα ἀπὸ τοὺς ἐμπροσθίους φανοὺς ἢ τὸν ἀνεμοθώρακα (παρμπρίζ) μεταλλικὰ τεμάχια, χρῶμα, τρίχες, ἴνες, αἷμα, συντρίμματα τοῦ κάτω μέρους τοῦ αὐτοκινήτου, λιπαντικὰ ἔλαια καὶ ἀποξέσεις ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ πίναξ οὗτος δὲν εἶναι πλήρης, ἀλλὰ ἀντιπροσωπεύει ἐνδεικτικῶς τὰ κοινώτερα εἴδη τῶν ὑλικῶν στοιχείων εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας.

Εἰς τὴν πραγματικότητα, πολλὰ ἀσυνήθη ὑλικὰ ὅπως ἐπὶ παραδείγματι μία ἀσυνήθης κηλὶς ἢ ἴχνος ἠμπορεῖ νὰ ἔχουν ἀκόμη μεγαλυτέραν σημασίαν εἰς μερικὰς περιπτώσεις. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα δὲν εἶναι ἐνδιαφέροντα αὐτὰ καθ' ἑαυτά, ἀλλὰ ἀποκτοῦν σπουδαιότητα λόγῳ τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι οὐσιῶδες νὰ περιγραφοῦν προσεκτικῶς, νὰ μετρηθοῦν καὶ νὰ φωτογραφηθοῦν πρὶν ἢ συλλεγοῦν.

Ἐθεωρήθη καλλίτερον νὰ παρατεθοῦν πρῶτον μερικαὶ λεπτομέρειαι χειρισμοῦ τῶν διαφόρων τύπων τῶν ὑλικῶν στοιχείων, ἂν καὶ αὐτὸ ἴσως δὲν εἶναι ἡ περισσότερον λογικὴ σειρὰ τῆς παρουσιάσεως τοῦ θέματος. Τὰ ἑπόμενα τμήματα θὰ παρουσιάσουν, ὑπὸ διαφόρους ἐπικεφαλίδας, μερικὰς λεπτομερείας συλλογῆς, ἀναγνωρίσεως καὶ συσκευασίας τῶν διαφόρων τύπων ὑλικῶν στοιχείων.

Ὅπου εἶναι δυνατὸν τὰ πιθανὰ συμπεράσματα τῶν ἐξετάσεων αὐτῶν θὰ ἀναφέρωνται. Τὰ συμπεράσματα ὅμως ταῦτα θὰ ποικίλουν ἀπὸ κατηγορίας εἰς κατηγορίαν καὶ ἀπὸ ἐργαστηρίου εἰς ἐργαστήριον, ἐξαρτώμενα ἀπὸ ὅ,τι σχετικῶς ἀνεφέρθη εἰς τὸ τμῆμα τὸ ἀσχολούμενον μὲ τοὺς παράγοντας καθορισμοῦ τῆς ταυτότητος.

Ὑαλοι καὶ τεμάχια αὐτῶν.

Τὰ πλέον σπουδαῖα ὑλικὰ στοιχεῖα εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος εἶναι ἴσως τὰ ὑάλινα θραύσματα. Τὰ θραύσματα ταῦτα εἶναι δυνατὸν ἀργότερον νὰ συν-

αρμολογηθοῦν (συνταιριασθοῦν) μὲ τὰ ἐναπομείναντα εἰς τοὺς ἐμπροσθίους φανούς, φῶτα σταθμεύσεως ἢ τοῦ παρμπρίζ τοῦ ὑπόπτου ὀχήματος.

Ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐν μέρει ἐκ τῆς συναρμολογήσεως γενικῶς τῶν τεμαχίων τῆς ὑάλου, ἀλλὰ τὸ πλέον σπουδαῖον χαρακτηριστικὸν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ τύπου τῶν θραυσμάτων εἰς τὰ χείλη τῶν τεμαχίων.

Δύναταί τις νὰ διακρίνῃ εὐκόλως τὸ εἶδος τῶν ρωγμῶν εἰς ἕνα τεθραυσμένον τεμάχιον ὑάλου, ἐὰν αἱ τεθραυσμέναι πλευραὶ αὐτοῦ ταυτισθοῦν εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου τὸ σχῆμα τῆς ὑάλου δεικνύει, ὅτι τὰ δύο τεμάχια ὁμοιάζουν.

Μερικὲς φορὲς ἡ εἰκὼν τῆς ρωγμῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ σειρὲς λεπτῶν παραλλήλων γραμμῶν, ἐνίοτε ὑπάρχουν σειρὲς ἰχνῶν αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν μὲ κυματισμοὺς καὶ ἄλλες φορὲς ὁμοιάζουν μὲ περιστρεφομένην δίνην ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ μὴν εἶναι καὶ τέλειος κύκλος.

Μικροσκοπικὴ ἐξέτασις τῆς ρωγμῆς ἀποκαλύπτει ἀρκετὰς λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι δεικνύουν ὅτι τὰ δύο τεμάχια τῆς ὑάλου ἀρχικῶς ἦσαν ἡνωμένα. Ἐὰν ἕνα ἀπὸ τὰ τεμάχια αὐτὰ συνελέγη εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος καὶ τὸ ἄλλο ἀφῃρέθη ἀπὸ τὸν τεθραυσμένον ἐμπρόσθιον φανὸν τοῦ ὑπόπτου αὐτοκινήτου, ἡ ἐξέτασις αὕτη θὰ κατεδείκνυε ὅτι ὁ ἐμπρόσθιος φανὸς τοῦ ὀχήματος ἐθραύσθη κατὰ τὸ ἐν λόγῳ ἀτύχημα.

Τὰ λεχθέντα ἀνωτέρω καταδεικνύουν πόσον εἶναι ἀναγκαῖον τὰ χείλη τῶν τεθραυσμένων ὑάλων νὰ διαφυλαχθοῦν ἀπὸ περαιτέρω φθοράν. Ἀφοῦ συλλεγοῦν, εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως ἕκαστον τεμάχιον ὑάλου περιτυλιχθῇ κεχωρισμένως δι' ἑνὸς μαλακοῦ περιτυλίγματος. Αἱ πιθανότητες ἐπιτυχίας εἰς τὴν συναρμολόγησιν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν τεμαχίων.

Τὰ τεμάχια ὑάλου θὰ πρέπει νὰ περιτυλιχθῶσιν κεχωρισμένως καὶ ὅλα τὰ τεμάχια τὰ συλλεγέντα εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος νὰ τοποθετηθοῦν εἰς ἰδιαίτερον φάκελλον ἢ δέμα. Ὁμοίως, ὅλα τὰ τεμάχια τὰ ἐναπομείναντα εἰς τὸν ἐμπρόσθιον φανὸν ἢ τὸν φανὸν σταθμεύσεως θὰ πρέπει καὶ αὐτὰ νὰ περιτυλιχθοῦν κεχωρισμένως καὶ νὰ τοποθετηθοῦν εἰς ἰδιαίτερον φάκελλον ἢ δέμα.

Ἡ συναρμολόγησις τῶν τεμαχίων ἐκ τοῦ παρμπρίζ θὰ παρουσίαζε φυσικὰ μεγαλύτερον πρόβλημα καὶ θὰ ἔπρεπε ἐὰν ἦτο ἀναγκαῖον τὸ τεμάχιον τοῦ παρμπρίζ καὶ ὁ σκελετός, ὁ ὁποῖος περιέχει τὰ ἐναπομείναντα τεμάχια, νὰ ἀφαιρεθοῦν πρὸς πληρεστέραν ἐξέτασιν.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω σύγκρισις θραυσμάτων ὑάλου δύναται νὰ γίνῃ ἀπὸ τὸν ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον. Ὅταν ἡ προκαταρκτικὴ αὕτη ἐξέτασις ἐπιχειρηθῇ, πρέπει οὗτος νὰ σημειώσῃ κατὰ διακριτικὸν τρόπον ὅλα τὰ τεμάχια τῆς ὑάλου διὰ συγκολλητικῆς ταινίας ἢ βαφῆς ὀνύχων.

Ἐὰν τὰ τεμάχια δὲν ὁμοιάζουν, μία ἐπισταμένη ἐξέτασις ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐργαστηρίου πιθανῶς νὰ ἀποκαλύψῃ ὅτι μεταξὺ των ὑφίσταται ὁμοιότης. Ἐν ἀποτυχίᾳ αὐτοῦ ἡ ἐργαστηριακὴ ἐξέτασις περὶ τῶν φυσικῶν καὶ χημικῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ὑάλου δυνατὸν νὰ ἀποκαλύψῃ ὁμοιότητα (ταυτότητα τῶν τεμαχίων).

Ἐκτὸς ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων ἡ διαπίστωσις τοῦ εἴδους τῆς ὑάλου ἡ ἐπιτευχθεῖσα διὰ χημικῶν καὶ φυσικῶν μεθόδων, παρέχει τὰ στοιχεῖα ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἰδίου τύπου ὑάλου ἢ διὰ νὰ εἴμεθα σαφέστεροι περὶ ὑάλου τοῦ αὐτοῦ χρόνου παραγωγῆς, δεδομένου ὅτι ὑπάρχουν πολλαὶ πηγαὶ τοῦ τύπου τῆς ὑάλου ταύτης καὶ πιθανῶς ἀρκεταὶ πηγαὶ παραγωγῆς τῆς ἐν λόγῳ ὑάλου ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ. Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας περιπτώσεις καθίσταται ἀναγκαῖον ὅπως τὸ ἐργαστήριον ἐφοδιασθῇ μὲ δείγματα ἀπὸ τὰς ἄλλας πιθανὰς πηγάς, αἱ ὁποῖαι προκύπτουν ἐκ τῶν στοιχείων.

Συχνά, μικρὰ τεμάχια ὑάλου ἀνευρίσκονται ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ θύματος

εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας τοῦτο ἐγκαταλείπεται εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος ὑπὸ τοῦ δράστου ὁδηγοῦ. Ὑπάρχει πιθανότης τὰ τεμάχια αὐτὰ νὰ ἀποτιναχθῶν ἐὰν δὲν χειρισθῶμεν καταλλήλως τὸν ρουχισμὸν τοῦ θύματος.

Τεμάχια ὑάλου διαστάσεων ἑνὸς τετάρτου τῆς ἴντσας καὶ πάχους 1 ἕκτου τῆς ἴντσας, δυνατὸν νὰ ἐπαρκοῦν διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν χημικῶν καὶ φυσικῶν χαρακτηριστικῶν δι' ἐξετάσεως. Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἀπαιτεῖται προσεκτικὴ ἐξέτασις τῶν ἐνδυμάτων τοῦ θύματος πρὸς ἀνεύρεσιν τοιούτων μικρῶν τεμαχίων ὑάλου. Τοιαῦτα μικρὰ τεμάχια παρέσχον ἄκρως χρήσιμα στοιχεῖα εἰς τοιαύτας περιπτώσεις καὶ ἐπιπροσθέτως εἰς περιπτώσεις ἐπιθέσεων καὶ κλοπῶν.

Τὰ μικρὰ τεμάχια τῆς ὑάλου πρέπει πρῶτον νὰ περιτυλίσσωνται ἐντὸς χάρτου καὶ νὰ τίθενται εἰς φάκελλον φέροντα διακριτικὴν ἔνδειξιν.

Τὸ ἐσφραγισμένον δέμα τὸ περιέχον τὰ τεμάχια τῆς ὑάλου, ἅτινα περισυνελέγησαν εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος ἢ εὑρέθησαν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ θύματος, πρέπει νὰ συσκευασθῇ διὰ καταλλήλου τοποθετήσεως εἰς κιβώτιον ἐκ πεπιεσμένου χάρτου ἢ ἄλλο ἀσφαλὲς κιβώτιον, ἀφοῦ προηγουμένως τεθῇ ἐντὸς αὐτοῦ ἱκανὴ ποσότης χόρτου, χάρτου ἢ ἄλλου ὑλικοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἐπέλθῃ ζημία τις κατὰ τὴν μεταφοράν.

Τεμάχια χρώματος καὶ κηλῖδες χρώματος.

Τεμάχια χρώματος ὡς καὶ κηλῖδες χρώματος εἶναι πάρα πολὺ χρήσιμα στοιχεῖα εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν τροχαίων δυστυχημάτων. Εἰδικώτερον ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι ψυχρός, ἡ σύγκρουσις μεταξὺ δύο αὐτοκινήτων ἢ ἑνὸς αὐτοκινήτου καὶ ἑνὸς πεζοῦ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀποκόλλησιν χρώματος εἰς τὸ σημεῖον τῆς προσκρούσεως. Μικρότατα τεμάχια χρώματος ἴσως εὑρεθοῦν εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὀχήματος ἢ εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ θύματος.

Εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας εὑρεθοῦν μικρὰ τεμάχια χρώματος διαστάσεων ἑνὸς ὀγδόου τῆς ἴντσας, ἀποτελούμενα ἀπὸ δύο ἢ περισσότερα φύλλα, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσουν ἕνα καταφανὲς στοιχεῖον σχέσεως τοῦ αὐτοκινήτου μὲ τὸ ἀτύχημα.

Ἡ ἐργαστηριακὴ ἐξέτασις εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην συνίσταται εἰς μίαν λεπτομερειακὴν μικροσκοπικὴν ἐξέτασιν ὑπὸ διαφόρους συνθήκας φωτισμοῦ.

Ἡ ἐξέτασις δεικνύει τὴν φθορὰν τῶν δύο ἐπιφανειῶν τοῦ χρώματος, διάφορα σφάλματα καὶ ἐλαττώματα εἰς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ χρώματος, τὸν τύπον τῆς ἐπιφανείας εἰς τὴν ὁποίαν ἐτοποθετήθη τὸ χρῶμα καὶ διάφορα ἄλλα μικροσώματα, ὅπως κόνις, ἄμμος καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀποζέσεως τῆς ἐπιφανείας. Ἐπιπροσθέτως εἶναι δυνατὸν νὰ καθορισθῇ καὶ τὸ πάχος τῶν φύλλων τοῦ χρώματος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μία ἐξέτασις διὰ φασματοσκοπίου καὶ ἀκτίνων Χ δύναται νὰ γίνῃ ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ χρώματος. Αἱ ἐξετάσεις αὗται παρέχουν καταφανῶς στοιχεῖα διὰ τὴν χημικὴν ἀναγνώρισιν τῶν διαφόρων φύλλων τῶν χρωμάτων. Εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας καὶ ἁπλῆ χημικὴ ἐξέτασις τεμαχίων χρώματος εἶναι δυνατή, ἡ ἀπόδειξις εἶναι συχνὰ κατορθωτή. Εἰς τὴν οὐσίαν, αὐτὸ ἴσως νὰ σημαίνῃ ὅτι τὸ χρῶμα τὸ ὁποῖον ἀνευρέθη εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος (ἐπὶ τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου ἢ εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ θύματος) προέρχεται ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ ὑπόπτου ὀχήματος. Τὰ μικρὰ τεμάχια τοῦ χρώματος πρέπει πρῶτον νὰ περιτυλιχθοῦν ἐντὸς χάρτου καὶ νὰ σημειωθῇ ὁ χάρτης οὗτος διακριτικῶς. Τὸ μικρὸ αὐτὸ δέμα εἶναι δυνατὸν νὰ τοποθετηθῇ εἰς ἕνα σωληνάριον ἢ φιαλίδιον καταλλήλως ἐσφραγισμένον καὶ κατὰ προτίμησιν ἠριθμημένον ἢ μὲ διακριτικὴν σφραγῖδα.

Τὸ δέμα αὐτὸ θὰ πρέπῃ νὰ περιέχῃ στοιχεῖα δεικνύοντα ἐν λεπτομερείᾳ τὴν προέλευσίν του, τὴν χρονολογίαν, τὸ ὄνομα τοῦ ἀστυνομικοῦ κλπ.

Διὰ σύγκρισιν θὰ πρέπει νὰ λαμβάνωνται μεγαλύτερα τεμάχια χρώματος ἐκ τῆς ἐπιφανείας τοῦ αὐτοκινήτου τῆς εὑρισκομένης πλησίον τοῦ σημείου τῆς βλάβης.

Αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον, διότι εἶναι πιθανὸν τὸ εἶδος τῆς ἀποξέσεως εἰς τὸν ἕνα προφυλακτῆρα τοῦ αὐτοκινήτου νὰ εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὸν τοῦ ἄλλου ἐπὶ τοῦ ἑτέρου προφυλακτῆρος τοῦ αὐτοκινήτου. Ἐν τούτοις ὅμως, εἶναι πιθανὸν ὁ ἕνας τῶν προφυλακτήρων νὰ ἔχῃ ἐπαναβαφῆ.

Αὐτὰ τὰ φύλλα τοῦ χρώματος πρέπει νὰ ἀποξεσθοῦν ἐντελῶς, ἀκόμη δὲ καὶ ἡ ἀρχικὴ βαφή, μέχρις ὅτουν ἀποκαλυφθῇ τὸ μέταλλον.

Εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας μία κηλὶς τοῦ χρώματος παρατηρεῖται ἐπὶ ἑνὸς αὐτοκινήτου, ἐπὶ ἑνὸς ἐξαρτήματος ἢ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ θύματος, ἡ ἐξέτασις θὰ εἶναι κυρίως χημικῆς φύσεως. Ἡ ἐξέτασις αὕτη σπανίως εἶναι ἀποδεικτικὴ ὅπως εἶναι εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν τεμαχίων χρώματος.

Κατ' ἀρχὴν μία τοιαύτη ἐξέτασις θὰ καταδείξῃ ὅτι τὸ χρῶμα εἶναι τοῦ ἰδίου τύπου ἢ ἴσως τοῦ ἰδίου χρόνου παραγωγῆς μὲ τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν χρῶμα.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἐνδυμάτων, ταῦτα πρέπει νὰ περιτυλιχθοῦν προσεκτικῶς καὶ ἐπὶ μιᾶς ἐτικέττας νὰ ἀναγραφῶσιν ὅλα τὰ στοιχεῖα.

Εἰς τὴν περίπτωσιν κηλίδος ἐπὶ αὐτοκινήτου ἢ ἐξαρτήματος αὐτοῦ, τὸ αὐτοκίνητον θὰ πρέπῃ νὰ παραμείνῃ ἄθικτον. Ἐὰν ἡ κηλὶς εὑρίσκεται ἐπὶ μεγάλου ἀντικειμένου, θὰ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἀποξεσθῇ χρῶμα καὶ νὰ ληφθῶσιν τὰ ξέσματα. Διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην εἶναι ἀπαραίτητος μία εἰδικὴ τεχνικὴ ἐργασία.

Διὰ νὰ ληφθῇ δι' ἀποξέσεως μία κηλὶς χρώματος ἐκ τοῦ αὐτοκινήτου πρέπει τοῦτο νὰ τοποθετηθῇ εἰς θέσιν ὑπήνεμον. Ἕνα τεμάχιον χάρτου πρέπει νὰ τοποθετηθῇ κάτω τῆς θέσεως τῆς κηλίδος. Τοῦτο δύναται νὰ τοποθετηθῇ καλῶς διὰ συγκολλητικῆς ταινίας. Ὁ χάρτης πρέπει νὰ ἀναδιπλωθῇ, ὥστε νὰ δεχθῇ τὰ ξέσματα. Ἡ κηλὶς δύναται νὰ ἀποξεσθῇ μὲ ξυραφάκι, σουγιαδάκι ἢ ἄλλο κοπτερὸν ἐργαλεῖον. Δέον νὰ καταβληθῇ προσοχὴ ὅπως ἀποξεσθῇ τὸ χρῶμα τῆς κηλίδος καὶ οὐχὶ τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ ἀναδιπλωμένος χάρτης ἀποκολλᾶται καὶ εἶτα διπλοῦται ἵνα διατηρηθῇ ἐντὸς αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον. Ἐν συνεχείᾳ σφραγίζεται, χαρακτηρίζεται κατὰ τρόπον διακριτικὸν καὶ τοποθετεῖται ἐντὸς σωληναρίου ἢ φιαλιδίου, τὸ ὁποῖον φέρει πινακίδα μὲ πλήρη στοιχεῖα καὶ ἀνάλογον σφραγῖδα.

Ἐν τέλει ἀπαιτοῦνται πρὸς σύγκρισιν δύο ἕτερα δείγματα: 1) ξέσματα ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ αὐτοκινήτου ἀπὸ τὸ ὁποῖον προέρχεται ἡ κηλὶς καὶ 2) ξέσματα χρώματος ἀπὸ τὴν ὕποπτον πηγήν. Ἐὰν εἶναι δυνατὸν μία μικρὰ ποσότης χρώματος θὰ πρέπῃ νὰ ἀποξεσθῇ καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἀπὸ θέσιν ἡ ὁποία πιστεύεται ὅτι εἶναι ἡ θέσις ἐπαφῆς (συγκρούσεως).

Ἐὰν δι' οἱανδήποτε αἰτίαν εἶναι ἀδύνατον νὰ ληφθῶσιν ξέσματα χρώματος ἀπὸ τὸ ὕποπτον αὐτοκίνητον, τότε ξέσματα θὰ πρέπῃ νὰ παραχθῶσιν ὡς ἑξῆς :

1) Δι' ἀποξέσεως τῆς ἐπιπολαίας ἐπιφανείας τοῦ φύλλου τοῦ χρώματος ποὺ ἀνευρέθη, καί

2) Διὰ βαθυτέρας ἀποξέσεως, ἡ ὁποία θὰ συμπεριλαμβάνῃ τὸ βασικὸν στρῶμα τοῦ χρώματος.

Τὰ δείγματα ταῦτα θὰ πρέπῃ νὰ συσκευασθῶσιν κεχωρισμένως διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὡς προηγουμένως ἀνεφέρθη.

Τεμάχια μετάλλου.

Τεμάχια μετάλλου εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνευρεθοῦν εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ συναρμολογηθοῦν μὲ τὰ ἐναπομείναντα τεμάχια εἰς τὸ ὕποπτον αὐτοκίνητον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὡς περιεγράφη εἰς τὴν παράγραφον «τεμάχια ὑάλου».

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις αὐτὰ τὰ τεμάχια μετάλλου ἠμπορεῖ νὰ εἶναι τόσο μικρά, ὥστε ἡ συναρμολόγησίς των νὰ εἶναι ἀδύνατος. Ἡ φασματοσκοπικὴ ἐξέτασις τῶν μικρῶν αὐτῶν τεμαχίων μετάλλου δυνατὸν νὰ παράσχῃ ἀπόδειξιν ὡς πρὸς τὴν προέλευσίν του, εἰδικῶς ὅταν ὑπάρχῃ ἡ πιθανότης συναρμολογήσεως μερικῶν χα-

ρακτηριστικῶν τῆς ἐπιφανείας τῶν τεμαχίων τοῦ μετάλλου, ὅπως ἀκριβῶς περιεγράφη διὰ τὰ τεμάχια τοῦ χρώματος. Τὸ ἐλάχιστον μέγεθος δι' ἀξιόλογον ἐργαστηριακὴν ἐξέτασιν εἶναι πολὺ μικρότερον ἀπὸ ὅ,τι εἰς τὴν περίπτωσιν ἐξετάσεως τεμαχίων χρώματος. Ὑπὸ ὅλως ἐξαιρετικῶς καλὰς συνθήκας, τεμάχια μετάλλου ἐπὶ ἐνδυμάτων διακρινόμενα ἐκ τῆς λάμψεώς των, δύνανται νὰ ἀφαιρεθοῦν διὰ μεθόδου ὁμοίας πρὸς τὴν τοῦ ἠλεκτρικοῦ σαρώθρου καὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσουν πρὸς διακρίβωσιν τῆς ταυτότητος. Πάντως διὰ νὰ διασφαλισθῇ ἡ χρησιμότης τῶν μικροσκοπικῶν τούτων τεμαχίων τῶν ὑλικῶν στοιχείων, ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ κατὰ τὸν χειρισμὸν τοῦ ρουχισμοῦ ὥστε ταῦτα νὰ μὴ χαθῶσιν. Εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως ληφθῶσιν συγκριτικὰ δείγματα τῶν μεταλλικῶν μερῶν τοῦ πρὸς ἐξέτασιν αὐτοκινήτου. Συνήθη μέρη τοῦ αὐτοκινήτου τὰ ὁποῖα προσφέρονται πρὸς λῆψιν δείγματος μετάλλου εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν ἐνδείξεις ὅτι ἔχουν τριβῇ ἢ καμφθῇ. Τοῦτο συμβαίνει συχνότερον ἐπὶ μικρῶν ἐπινικελωμένων τεμαχίων μετάλλου τοῦ ὀχήματος, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἐπινικέλωσις ἔχει ἀρχίσει νὰ φθείρεται ἐκ τοῦ χρόνου ἢ ἔχει ἀποπέσει λόγῳ τῆς συγκρούσεως. Φασματοσκοπικὴ ἐξέτασις τῶν ξεσμάτων τούτων τοῦ μετάλλου δύναται νὰ εἶναι ἐξ ἴσου ἐνδεικτικὴ ὡς καὶ ἡ ἐξέτασις τῆς βαφῆς, εἰς πολλὰς περιπτώσεις.

Ἐλαφρόταται ἀποξέσεις (βουρτσίσματα) καὶ ἐπιδράσεις τῶν ἐνδυμάτων.

Ἐνίοτε διὰ τὴν ἀνάκρισιν εἰς περίπτωσιν τραυματισμοῦ καὶ ἐγκαταλείψεως τοῦ θύματος εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, ἡ μόνη πιστοποίησις ἐπαφῆς μεταξὺ τοῦ ἐνδεδυμένου σώματος τοῦ θύματος καὶ τοῦ αὐτοκινήτου, εἶναι ἴχνη ἐλαφρῶν βουρτσισμάτων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ αὐτοκινήτου τὰ ὁποῖα εἶναι δυσχερῶς ὁρατά. Αἱ προϋποθέσεις φωτὸς πρέπει νὰ εἶναι καλαί, πρέπει δὲ νὰ χρησιμοποιοῦνται δυνατὰ φῶτα. Ἐνίοτε ἕνα ἴχνος φαίνεται ὑπὸ πλάγιον φῶς, ἐνῷ ὑπὸ ἕνα κάθετον πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν φῶς δὲν διακρίνεται. Τὰ ἴχνη ταῦτα ἴσως νὰ ἐμφανίζωνται ὑπὸ μορφὴν σειρῶν παραλλήλων γραμμῶν, ὁτὲ μὲν ἐπιπολαίως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χρώματος, ὁτὲ δὲ βαθύτερον ἐπὶ τοῦ σχήματος τοῦ χρώματος ἐὰν ἡ ἐπαφὴ ἦτο ἰσχυρὰ λόγῳ τῆς σφοδρᾶς συγκρούσεως.

Αἱ παράλληλοι αὗται γραμμαὶ γίνονται λόγῳ τῆς τριβῆς, ὅτε αἱ αὐλακώσεις τῆς ὑφάνσεως ἀφήνουν τὰ ἴχνη των ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χρώματος. Ὅταν διαπιστωθοῦν δεικνύουν βιαίαν ἐπαφὴν μεταξὺ τοῦ ἀντικειμένου ἐφ' οὗ τὰ ἴχνη καὶ ἐνδυμάτων αὐτοῦ τοῦ τύπου τῆς ὑφάνσεως. Βεβαίως ὑπάρχουν πολλαὶ προμηθευτικαὶ πηγαὶ ἐνδυμάτων τῆς ἰδίας ὑφάνσεως.

Εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἐπαφὴ τῶν δύο ἐπιφανειῶν ἦτο κάθετος καὶ οὐχὶ πλαγία, τότε εἶναι πιθανὸν πλῆρες ἀποτύπωμα τῆς ὑφάνσεως νὰ ἐναποτεθῇ ἐπὶ τῆς χρωματισμένης ἐπιφανείας. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑπάρχει μία σοβαρωτέρα πιθανότης νὰ ταυτισθῇ τὸ ἀποτύπωμα μὲ τὸ ὕφασμα.

Μερικὲς φορὲς ἀποτυπώματα διαφορετικοῦ εἴδους εἶναι δυνατὸν νὰ παρατηρηθοῦν, ὅτε εἶναι δυνατὸν τὸ ἓν νὰ παρήχθη π.χ. ὑπὸ τοῦ ὑφάσματος τοῦ σακκακιοῦ καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ πανταλονιοῦ. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν ἀποτυπωμάτων ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν μόνον μὲ μίαν δεδομένην σειρὰν περιπτώσεων. Θὰ ἦτο σχεδὸν ἄχρηστον, ἐκτὸς τῶν πολὺ ἀσυνήθων περιπτώσεων, νὰ προχωρήσωμεν μὲ μίαν ὑπόθεσιν ὅταν ἡ ὕπαρξις αὐτῶν τῶν ἰχνῶν ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἀπόδειξιν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τὰ εὑρήματα πολλάκις χρησιμεύουν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀποδείξεως.

Συνήθως δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀφαιρεθῇ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ αὐτοκινήτου, ἡ ὁποία φέρει ἀποτυπώματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους δι' ἐργαστηριακὴν ἐξέτασιν, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχουν μερικά, πράγματι, ἀσυνήθη χαρακτηριστικὰ εἰς τὸ ἀποτύπωμα.

(Συνεχίζεται)

ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΜΕΣΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ
Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Χ. ΠΑΤΣΙΟΥΡΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

α) Θερμικὴ ἀκτινοβολία.
β) Ἀποτελέσματα ἐπὶ ἀνθρώπων.
γ) Πρωτογενεῖς πυρκαϊαί.
δ) Δευτερογενεῖς πυρκαϊαί.
ε) Προστατευτικὰ ἐκ τοῦ πυρὸς μέτρα.
στ) Ἡ πιθανὴ κατάστασις πυρκαϊῶν εἰς μίαν εὐρωπαϊκὴν πόλιν.
ζ) Αἱ πιθανότητες θυέλλης πυρός.
η) Ὑπολογισμὸς θερμότητος μεγαλυτέρας βόμβας

***

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

α) Θερμικὴ ἀκτινοβολία.

Χάριν ἁπλοποιήσεως, τόσον ἡ λάμψις ὅσον καὶ ἡ ἀκτινοβολία ὑπερύθρων ἀκτίνων θὰ ἀναφέρωνται ἐφ' ἑξῆς ὡς θερμικὴ ἀκτινοβολία, δεδομένου ὅτι ἀμφότεραι θερμαίνουν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἀντικειμένων ὑφ' ὧν ἀπορροφῶνται.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς τυπικῆς βόμβας, ἡ ἔκλυσις τῆς θερμικῆς ἀκτινοβολίας ἐκ τῆς πυρίνης σφαίρας διαρκεῖ μόνον ἕνα καὶ ἥμισυ δευτερόλεπτον περίπου, τὸ δὲ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐνεργείας αὐτῆς ἀκτινοβολεῖται κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ δευτερολέπτου. Λόγῳ τῆς τόσον ταχείας ἐκλύσεως, τὸ κῦμα τοῦτο καλεῖται καὶ «θερμικὴ λάμψις». Προκειμένου ὅμως περὶ ὑδρογονικῆς βόμβας τῶν 10 μεγατόννων, ἡ θερμικὴ ἀκτινοβολία διαρκεῖ κατὰ πολὺ περισσότερον καὶ δυσκόλως δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «λάμψις». Αὕτη διαρκεῖ 20 δευτερόλεπτα ἢ καὶ πλέον, τὸ δὲ μεγαλύτερον μέρος αὐτῆς ἀκτινοβολεῖται εἰς τὰ πρῶτα 10 δευτερόλεπτα.

Ἡ ἐκ τῆς πυρίνης σφαίρας ἐκλυομένη θερμότης ἀκτινοβολεῖται ὡς ἡ τοιαύτη τοῦ ἡλίου. Μεταδίδεται ἀκτινοειδῶς κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, μὲ ταχύτητα φωτὸς καὶ θερμαίνει πᾶσαν ἐπιφάνειαν ἐπὶ τῆς ὁποίας προσπίπτει. Ὁ βαθμὸς ὅμως τῆς ἀπορροφουμένης ποσότητος ἐκ τῆς προσπιπτούσης θερμότητος ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ χρώματος τῆς ἐπιφανείας, λόγῳ τοῦ ὅτι κατὰ μέγα μέρος ἡ ἀκτινοβολία αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὸ φωτεινὸν πεδίον. Ὡς εἶναι γνωστόν, ὡρισμέναι ἐπιφάνειαι φαίνονται εἰς ἡμᾶς μαῦραι, διότι αὗται ἀντανακλοῦν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας ἐλαχίστην ποσότητα τοῦ ἐπ' αὐτῶν προσπίπτοντος φωτός. Κατ' ἀναλογίαν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι αἱ σκοτεινοῦ (σκούρου) χρώματος ἐπιφάνειαι ἀντανακλοῦν ἐλαχίστην ποσότητα τῆς ἐπ' αὐτῶν προσπιπτούσης θερμότητος, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἀπορροφᾶται ὑπ' αὐτῶν, προκαλουμένης οὕτω αὐξήσεως τῆς θερμοκρασίας. Ἐξ ἄλλου, ὅπως ἀκριβῶς ὡρισμέναι ἐπιφάνειαι φαίνονται λευκαί, λόγῳ τοῦ ὅτι ἀντανακλοῦν τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἐπ' αὐτῶν προσπίπτοντος φωτὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας, οὕτω αἱ λευκαὶ ἐπιφάνειαι ἀντανακλοῦν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐπ' αὐτῶν προσπιπτούσης θερμικῆς ἀκτινοβολίας καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπορροφοῦν ἐλάχιστον ἐξ αὐτῆς. Ὅθεν, καύσιμα ἀντικείμενα ἀνοικτοῦ χρωματισμοῦ παρουσιάζουν ὀλιγωτέρας πιθανότητας ἀναφλέξεως παρὰ τὰ τοιαῦτα βαθέως (σκούρου) χρωματισμοῦ.

Ὑπὸ συνθήκας αἰθρίας ἀτμοσφαίρας, ἡ ἔντασις τῆς θερμικῆς ἀκτινοβολίας

εἰς δεδομένον σημεῖον ἐλαττοῦται κατ' ἀντίστροφον λόγον τοῦ τετραγώνου τῆς ἀποστάσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς πηγῆς. Οὕτω, ἐὰν ἡ ἀπόστασις ἐκ μιᾶς πηγῆς θερμότητος διπλασιάζεται, ἡ ἔντασις ἐλαττοῦται εἰς τὸ $^1/_4$. Εἰς ὁμιχλώδη ἀτμόσφαιραν μέρος τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῆς ἀποσπᾶται τῆς «δέσμης» καὶ διασκορπίζεται, πλὴν ὅμως ἡ τοιαύτη μείωσις δὲν εἶναι μεγάλης σημασίας, ὡς κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπιστεύετο. Ἐξ ἄλλου, ἀνεξαρτήτως τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ τοιούτου διασκορπισμοῦ, μείωσίς τις προκαλεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι μέρος τῆς ἐνεργείας τῶν θερμικῶν ἀκτίνων, εἰδικώτερον τῶν ὑπερύθρων, ἀναλίσκεται κατὰ τὴν διαδρομὴν διὰ τὴν θέρμανσιν τῆς ἀτμοσφαίρας.

β) Ἀποτελέσματα ἐπὶ ἀνθρώπων.

Τὸ θερμικὸν κῦμα τυπικῆς ἐναερίου ἐκρήξεως προκαλεῖ, ἐντὸς ἀκτῖνος 4 χλμ. (2,5 μιλ.) ἐκ τοῦ ἐπικέντρου, ἐπὶ τῶν ἐντελῶς ἀκαλύπτων ἀνθρώπων ἐγκαύματα, ἰδίᾳ εἰς τὰ ἀκάλυπτα μέλη τοῦ σώματος αὐτῶν. Εἰς ἀπόστασιν 8 χλμ. (5 μιλ.) τὸ κῦμα τοῦτο εἶναι αἰσθητὸν καὶ παρομοιάζεται πρὸς αἰφνίδιον ἄνοιγμα τῆς θύρας φούρνου εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Ὅσον μικροτέρα εἶναι ἡ ἀπόστασις ἐκ τοῦ ἐπικέντρου, τόσον μεγαλύτερος εἶναι ὁ κίνδυνος ἐκ τοῦ θερμικοῦ κύματος διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ καταλαμβανόμενοι ἀκάλυπτοι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως (συνεπείᾳ τοῦ θερμικοῦ κύματος) ἐντὸς ἀκτῖνος 0,8 χλμ. (0,5 μιλ.) ἐκ τοῦ ἐπικέντρου, ἀναμφιβόλως ἀποθνήσκουν ἕνεκα σοβαρῶν ἐγκαυμάτων, ἐὰν ἀποφύγουν τοὺς λοιποὺς κινδύνους τῆς ἐκρήξεως. Σοβαρὰ ἐγκαύματα τρίτου βαθμοῦ (ἀμαύρωσις) προκαλοῦνται μέχρις ἀποστάσεως 1,6 χλμ. (1 μιλ.), δευτέρου βαθμοῦ ἐγκαύματα (φλυκταῖναι) μέχρις ἀποστάσεως 2,4 χλμ. (1,5) μιλ.) ἕως 3,2 χλμ. (2 μιλ.) καὶ ἐγκαύματα πρώτου βαθμοῦ (ἐρυθρίασις) μέχρις ἀποστάσεως 4 χλμ. (2,5 μιλ.).

Ἡ προστασία ἐκ τοῦ θερμικοῦ κύματος εἶναι σχετικῶς εὔκολος, δεδομένου ὅτι ἡ θερμότης αὐτοῦ ἀκτινοβολεῖται κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἐκ τῆς πυρίνης σφαίρας. Πλήρης προστασία ἐπιτυγχάνεται διὰ καλύψεως. Οἱονδήποτε κτίριον καλύπτει καὶ προφυλάσσει πλήρως, καθὼς ἐπίσης πλήρης εἶναι ἡ παρεχομένη προστασία ἐντὸς τῶν κεκαλυμμένων ὀρυγμάτων.

Τὰ ἐνδύματα τῶν καταλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ θερμικοῦ κύματος εἰς ἀνοικτὸν χῶρον, παρ' ὅτι ἐνδέχεται ν' ἀναφλεγοῦν αὐτὰ καθ' ἑαυτά, προστατεύουν εἴς τινα βαθμὸν τὰ κάτωθι αὐτῶν μέλη, εἰς ἀπόστασιν πέραν τῶν 0,8 χλμ. (0,5 μιλ.) ἰδίᾳ ὅταν ταῦτα δὲν εὑρίσκονται ἐν ἀμέσῳ ἐπαφῇ μετὰ τοῦ σώματος καὶ εἶναι εὐχερὴς ἡ ἀφαίρεσις των ἢ ἡ κατάσβεσις τοῦ πυρὸς εἰς αὐτά, εἰς ἣν περίπτωσιν ἀναφλεγοῦν. Ὁ κίνδυνος τῆς ἀναφλέξεώς των μειοῦται, ἐὰν τὰ ἐξωτερικὰ ἐνδύματα εἶναι μάλλινα καὶ οὐχὶ βαμβακερὰ—καὶ ἀνοικτοῦ—καὶ οὐχὶ βαθέως—χρωματισμοῦ (εἰκὼν 8). Μία ἐκ τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν ἕνεκα τῆς ὁποίας προεκλήθη μέγας ἀριθμὸς θυμάτων, ὑποστάντων σοβαρὰ ἐγκαύματα εἰς Ἰαπωνίαν, ἦτο ἀκριβῶς τὸ ὅτι οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἔφερον λεπτὰ βαμβακερὰ ἐνδύματα.

Ἡ σημασία, ἣν ἡ κάλυψις μεγαλυτέρας κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπιφανείας τοῦ σώματος ἔχει, καταφαίνεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ κίνδυνος θανάτου ἐξ ἐγκαυμάτων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀναλογίας τῆς προσβαλλομένης ἐπιφανείας αὐτοῦ. Ἐὰν τὰ ἐγκαύματα ἔχουν προσβάλλει μικροτέραν τῶν 20% τοῦ συνόλου τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος, αἱ πιθανότητες ἀναρρώσεως—κατόπιν εἰδικῆς ἰατρικῆς θεραπείας—θὰ εἶναι ἀρκούντως ἐνθαρρυνικαί, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ ὑπερηλίκων. Καὶ ἐὰν εἰσέτι 50% τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος ὑποστῇ ἐγκαύματα, αἱ πιθανότητες ἀναρρώσεως διὰ τὰ νεαρᾶς ἡλικίας ἄτομα εἶναι 50%.

γ) Πρωτογενεῖς πυρκαϊαί.

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἡ θερμικὴ ἀκτινοβολία τῶν πυρηνικῶν ἐκρήξεων ἦτο τόσον ἔντονος, ὥστε ἡ ἐπιφάνεια πλείστων ὅσων μὴ καυσίμων ἀντικειμένων ἔφε-

ρεν ἐμφανῆ σημεῖα προσβολῆς των ὑπ' αὐτῆς. Οἱ κέραμοι τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν παρουσίαζον φλυκταίνας, ἡ στιλπνὴ ἐπιφάνεια γρανίτου εἶχε καταστῆ ἀνώμαλος καὶ ἐπιφάνειαι μπετὸν εἶχον ὑποστῆ ἐρυθρίασιν εἰς ἀπόστασιν ποικίλουσαν μεταξὺ τῶν 0,8 χλμ. ἕως 1,6 χλμ. (0,5—1 μιλ.) ἐκ τοῦ ἐπικέντρου τῆς ἐκρήξεως. Εὐκόλως ἀναφλεγόμενα ὑλικά, ὡς τὰ βαθέως χρωματισμοῦ ἐνδύματα, ὁ χάρτης καὶ τὰ ξύλινα ἀντικείμενα ἀνεφλέγησαν καὶ εἰς μεγαλυτέραν ἀπόστασιν. Παρετηρήθη ὅτι αἱ ἀρξάμεναι πυρκαϊαὶ εἰς ἀνοικτὸν χῶρον, προκληθεῖσαι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως συνεπείᾳ τοῦ θερμικοῦ κύματος, μετ' οὐ πολὺ ἀφ' ἑαυτῶν κατεσβέσθησαν καὶ εἰς ἐλαχίστας περιπτώσεις παρετηρήθη συνέχεια αὐτῶν. Καὶ τοῦτο διότι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς θερμότητος ἀπερροφήθη σχεδὸν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ πέριξ ἀέρος. Εἰς περιωρισμένους χώρους, ὅμως, ἔνθα ἡ θερμότης διετηρήθη ἐπί τι χρονικὸν διάστημα, καὶ τὸ πῦρ ἠδύνατο νὰ ἐξαπλωθῇ εὐκόλως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἀντικειμένου εἰς τὸ παρακείμενον καὶ ἔνθα ὑπῆρχεν ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας διὰ τὴν «τροφοδότησιν» τοῦ πυρός, αἱ πυρκαϊαὶ ἐκεῖ συνεχίσθησαν. Μεμονωμέναι πυρκαϊαὶ προεκλήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον—εἰς τὴν Χιροσίμα καὶ Ναγκασάκι—εἰς ἀπόστασιν περίπου 3,2 χλμ. (2 μιλ.) ἐκ τοῦ κέντρου τῶν καταστροφῶν, παρ' ὅτι ἡ κυρία ζώνη τῶν πυρκαϊῶν, ἦτο περιωρισμένη μέχρις ἀποστάσεως 2 χλμ. (1,25 μιλ.).

Πολυάριθμα κτίρια ἐνισχυμένης κατασκευῆς πλησίον τοῦ ἐπικέντρου ἀντέστησαν εἰς τὴν πίεσιν, πλὴν ὅμως κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ πυρός, τὸ ὁποῖον ἤρξατο πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ὠστικοῦ κύματος καὶ τὸ ὁποῖον πῦρ προεκλήθη ἐκ τῆς θερμότητος, ἥτις εἰσῆλθε διὰ τῶν παραθύρων καὶ τῶν ἀνοικτῶν θυρῶν καὶ προεκάλεσεν ἀνάφλεξιν τῶν ἐν ταὐτοῖς εὑρισκομένων εὐφλέκτων καὶ καυσίμων ἀντικειμένων.

Αἱ πυρκαϊαὶ τοῦ εἴδους αὐτοῦ, δηλαδὴ αἱ προκαλούμναι ἀμέσως ἐκ τοῦ θερμικοῦ κύματος, καλοῦνται «πρωτογενεῖς πυρκαϊαί».

δ) Δευτερογενεῖς πυρκαϊαί.

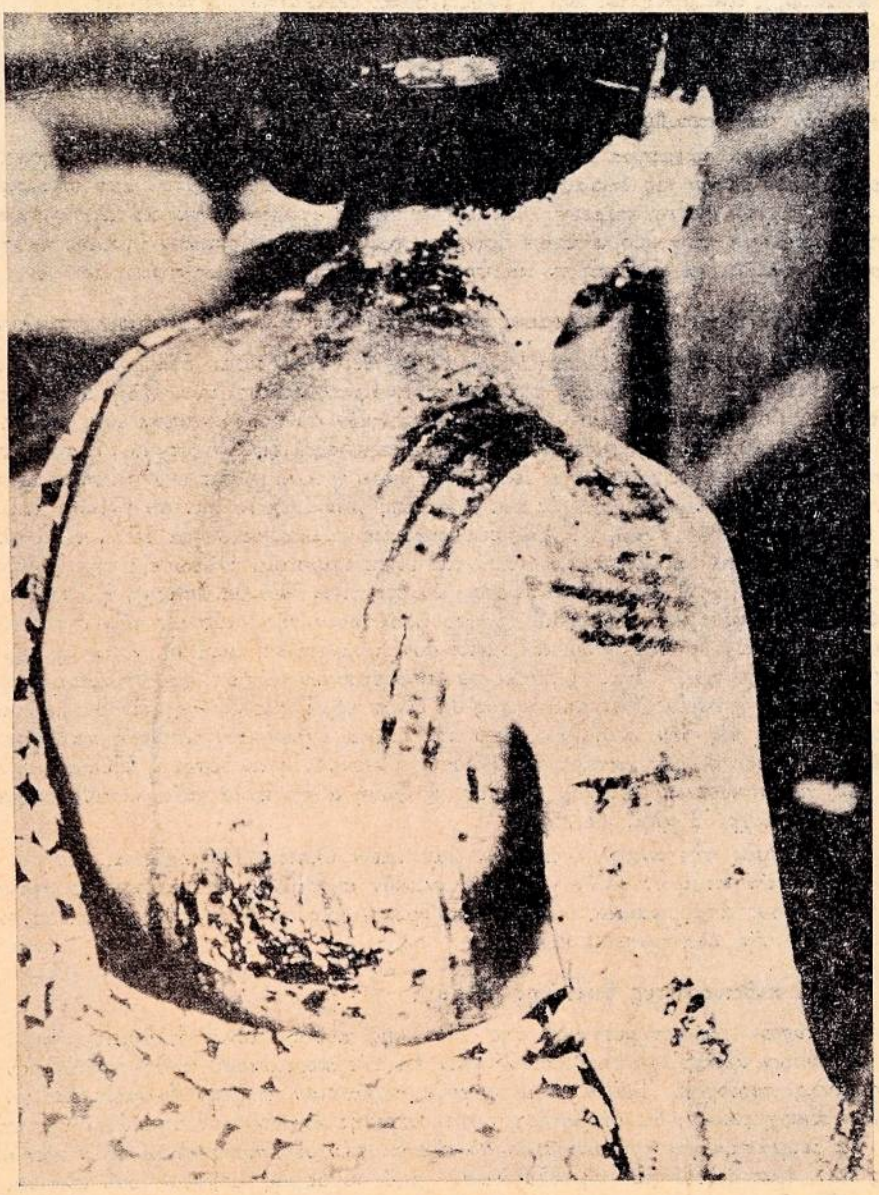
Ὑπάρχει ἐπίσης ὁ κίνδυνος δημιουργίας πυρκαϊῶν συνεπείᾳ τῶν ζημιῶν, αἵτινες προκαλοῦνται ἐκ τοῦ ὠστικοῦ κύματος. Τοιαῦται πυρκαϊαὶ ἀναπτύσσονται ἐξ ὑπαρχούσης κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως ἑστίας πυρός, ὡς π.χ. μαγειρεῖα, θερμάστραι κ.λ.π. ἢ δημιουργουμένης τοιαύτης ἐκ βλάβης τῶν ἐγκαταστάσεων φωταερίου ἢ ἐκ βραχυκυκλωμάτων τῶν ἠλεκτρικῶν δικτύων καταρρεούσης οἰκίας. Αἱ πυρκαϊαὶ αὗται καλοῦνται «δευτερογενεῖς». Ὁ κίνδυνος ἐκ τούτων δύναται νὰ περιορισθῇ διὰ προληπτικῶν μέτρων, ὡς ἡ ἐκ τῶν προτέρων καὶ κατὰ τὸν συναγερμὸν—ἂν σημανθῇ—κατάσβεσις πάσης ἑστίας πυρὸς δι' ἄμμου ἢ χώματος καὶ ἡ διακοπὴ τῆς παροχῆς φωταερίου καὶ ἠλεκτρισμοῦ διὰ τῶν κεντρικῶν διακοπτῶν.

Ἐκ τῆς γενομένης ἐπὶ τῶν προκληθεισῶν πυρκαϊῶν εἰς Χιροσίμα καὶ Ναγκασάκι ἐρεύνης, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν μελέτην τῶν πυρκαϊῶν, αἵτινες προεκλήθησαν ἐκ τῶν ἱπταμένων βομβῶν εἰς τὴν Βρεταννίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου πολέμου, κατεδείχθη ὅτι, εἰς περίπτωσιν πυρηνικῆς ἐκρήξεως, ὁ κίνδυνος τῶν δευτερογενῶν πυρκαϊῶν θὰ εἶναι μικρός, ἐν συγκρίσει μὲ τὸν τοιοῦτον τῶν πρωτογενῶν πυρκαϊῶν, τῶν ἀναπτυσσομένων ἀμέσως ἐκ τῆς θερμικῆς ἀκτινοβολίας.

ε) Προστατευτικὰ ἐκ τοῦ πυρὸς μέτρα.

Παρ' ὅτι ὁ κίνδυνος τοῦ πυρὸς ἐξ ἀτομικῆς ἐκρήξεως παραμένει πάντοτε σοβαρός, δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ πλειονότης τῶν οἰκημάτων τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀστικῶν κέντρων, ἐκ λιθοδομῆς ἢ μπετόν, ὡς ἔχουν κατασκευασθῇ, παρουσιάζουν μικροτέραν εὐπάθειαν εἰς τὸ πῦρ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς οἰκίας τῆς Ἰαπωνίας, αἵτινες κατὰ τὸ μᾶλλον ἦσαν οἰκήματα ξύλινα καὶ προχείρου κατασκευῆς. Ὅθεν, ἐὰν ὁ πληθυσμὸς ἐφαρμόσῃ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς παρεμπόδισιν τῆς εἰσόδου τῆς ἀκτινοβολίας εἰς τὰς οἰκίας, ὁ κίνδυνος τοῦ πυρὸς μειοῦται κατὰ πολύ.

Ἴσως ἠδύνατο νὰ συστηθῇ ἡ δι' ὀπτοπλίνθων (τούβλων) ἔμφραξις ὡρισμένων παραθύρων «ζωτικῶν» κτιρίων. Ἀλλ' ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ θερμικὴ ἀκτινοβολία δὲν ἔχει διεισδυτικὴν ἱκανότητα, τεκμαίρεται ὅτι οἱονδήποτε ἀδιαφανὲς κάλυμμα,

Εἰκ. 8. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ χρωματισμοῦ λεπτοῦ ἐνδύματος.

λευκοῦ ἰδίᾳ χρωματισμοῦ, θὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον τῆς θερμότητος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κτιρίου. Τὸ ἁπλοῦν καὶ εὔκολον μέτρον τῆς δι' ἀσβέστου χρώσεως (ἐπαλείψεως) τῶν ὑαλοπινάκων τῶν παραθύρων συγκρατεῖ τὸ θερμικὸν κῦμα ἀπὸ τοῦ

νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν 80%. Οἱ ὑαλοπίνακες τῶν παραθύρων ἐνδεχομένως νὰ θραυσθοῦν ὑπὸ τοῦ ὠστικοῦ κύματος, ἀλλὰ τοῦτο θὰ συμβῇ κατὰ πολὺ βραδύτερον, καθ' ὅτι τὸ τελευταῖον πλήττει τὸν στόχον ὅταν ἡ θερμικὴ ἀκτινοβολία ἔχῃ ἤδη παρέλθει (ἐξαιρέσει, βεβαίως, τῆς κεντρικῆς περιοχῆς τῶν καταστροφῶν τοῦ ὠστικοῦ κύματος), ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἡ βόμβα εἶναι ὑδρογονικὴ ἢ πυρηνική.

Ἕτερον προστατευτικὸν μέτρον εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν εὐφλέκτων ὑλικῶν ἐκ τῶν οἰκημάτων καὶ εἰδικώτερον ἐκ τῶν σημείων αὐτῶν, ἅτινα προσβάλλονται κατ' εὐθεῖαν ὑπὸ τῆς θερμικῆς ἀκτινοβολίας, ἥτις εὐκόλως δύναται νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων.

Ἀμφότερα τὰ μέτρα ταῦτα (χρῶσις παραθύρων—ἀπομάκρυνσις εὐφλέκτων) ἐφαρμόζονται μόνον εἰς θύρας καὶ παράθυρα, ἅτινα εὑρίσκονται ἐπὶ τῶν προσόψεων. Εἰς κατῳκημένην περιοχὴν τὰ μέτρα ταῦτα ἐφαρμόζονται κατὰ κύριον λόγον εἰς τὰ παράθυρα τῶν ὑψηλοτέρων ὀρόφων, διότι εἰς περίπτωσιν ὑψηλῆς ἐκρήξεως ὑπεράνω πόλεως, τὸ ἓν κτίριον καλύπτει τὸ ἄλλον εἰς σημαντικὸν βαθμόν.

στ) Ἡ πιθανὴ κατάστασις πυρκαϊῶν εἰς μίαν εὐρωπαϊκὴν πόλιν.

Ἐντὸς ἀκτῖνος 0,8 χλμ. (0,5 μιλ.) τὸ θερμικὸν κῦμα ἐναερίου τυπικῆς ἐκρήξεως ἔχει ἔντασιν ἱκανὴν νὰ προκαλέσῃ ἀνάφλεξιν καυσίμων. Πλὴν ὅμως εἰς τὴν ζώνην αὐτὴν θὰ προκληθῇ πλήρης κατάρρευσις τῶν συνήθους κατασκευῆς κτιρίων ἐκ τοῦ ὠστικοῦ κύματος, ἥτις θὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἐξέλιξιν (συνέχειαν) τοῦ πυρός. Τοῦτο, ὅμως, δὲν συνέβη εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅπου ἡ πλειονότης τῶν οἰκημάτων ἦσαν ξύλινα καὶ προχείρου κατασκευῆς καὶ ἡ καῦσις τῶν ὑλικῶν των συνεχίσθη καὶ μετὰ τὴν κατάρρευσίν των. Ἀλλ' εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς πόλεις μόνον τὰ 10% τῶν ὑλικῶν ἐκ τῶν ὁποίων τὰ οἰκήματα ἀποτελοῦνται εἶναι καύσιμα. Οὕτω εἰς τὴν ζώνην τῆς πλήρους καταστροφῆς, λόγῳ τοῦ ὕψους τῶν ἐρειπίων, δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀπαιτουμένη ποσότης ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος διὰ τὴν τροφοδότησιν τῆς καύσεως τῶν ἐντὸς αὐτῶν καυσίμων ὑλικῶν δι' ὀξυγόνου καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἀμφίβολον ἐὰν ἡ πυρκαϊὰ θὰ συνεχισθῇ ἐπὶ πολύ. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πορισμάτων τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος ἐρευνῶν, πιστεύεται ὅτι ἡ κυρία ζώνη τοῦ πυρὸς θὰ εἶναι πέριξ τῆς ζώνης τῶν βαρέων καταστροφῶν, ἤτοι εἰς τὴν περιοχὴν ὅπου τὰ κτίρια ἔχουν μὲν ὑποστῆ καταστροφὰς δὲν ἔχουν, ὅμως, πλήρως καταρρεύσει, ὥστε νὰ ἐμποδίζηται οὕτω ἡ ἐξέλιξις τοῦ πυρός. Εἰς περίπτωσιν «τυπικῆς» βόμβας, ἡ ζώνη αὕτη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἔχῃ ἀκτῖνα μέχρι 2 χλμ. (1,25 μιλ.).

Ὁ βαθμὸς τῆς ἀναφλέξεως τῶν καυσίμων ὑλικῶν ἐπηρεάζεται, μέχρις ἑνὸς ὁρίου, ὑπὸ τῶν ἐπικρατουσῶν μετεωρολογικῶν συνθηκῶν. Συνεπῶς, εἰς περίπτωσιν ὁμιχλώδους ἀτμοσφαίρας οὗτος ἐλατοῦται χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ καθορίσωμεν τὸν βαθμὸν τῆς ἐλαττώσεως αὐτοῦ.

ζ) Αἱ πιθανότητες θυέλλης πυρός.

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς «θυέλλης πυρὸς» εἶναι ἡ δημιουργία ἐντόνων ρευμάτων ἀέρος, ἐχόντων κατεύθυνσιν ἐκ τῆς περιμέτρου πρὸς τὸ κέντρον τῆς φλεγομένης περιοχῆς. Ταῦτα δημιουργοῦν τεραστίαν στήλην θερμῶν ἀερίων καὶ φλογῶν ἀνερχομένων, ὡς ἐὰν ὑπῆρχεν ὑπερμεγέθης καπνοδόχος ὑπεράνω τῆς περιοχῆς. Τὰ ρεύματα αὐτὰ τοῦ ἀέρος, λόγῳ τῆς ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὸ κέντρον κατευθύνσεώς των, ἐμποδίζουν μὲν τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ πυρὸς εἰς μεγαλυτέραν ἀκτῖνα, δημιουργοῦν, ὅμως, πλήρη καταστροφὴν ἐκ τοῦ πυρὸς τῆς περιοχῆς αὐτῆς. Ἕνεκα τούτου, ἀναποφεύκτως αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων, ἀκριβῶς διότι καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἔξοδος τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς φλεγομένης περιοχῆς, ἔνθα τόσοι ὑπάρχουν κίνδυνοι ἀσφυξίας, ἀπανθρακώσεως κ.λ.π.

Εἰς Χιροσίμα—ὄχι ὅμως εἰς Ναγκασάκι—ἡ ἀτομικὴ ἔκρηξις προεκάλεσε θύελλαν πυρός. Θύελλα πυρὸς ἀνεπτύχθη ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἀμβοῦργον, πιθανῶς δὲ καὶ εἰς ἄλλας γερμανικὰς πόλεις, λόγῳ τῶν παρατεταμένων πυκνῶν βομβαρδισμῶν δι' ἐμπρηστικῶν καὶ ἐκρηκτικῶν βομβῶν. Ἀλλ' αἱ πληροφορίαι ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἶναι περιωρισμέναι. Εἶναι γενικῶς παραδεδεγμένον, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπιδρομῶν ἐναντίον τῆς Γερμανίας, τὸ ἥμισυ τῶν κτιρίων τῶν πλείστων ἐκ τῶν βομβαρδισθεισῶν πόλεων ἀνεφλέγοντο ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις φαίνεται ὅτι οὐδὲν μέσον ἠδύνατο νὰ προλάβῃ τὴν συνένωσιν μεγάλου ἀριθμοῦ πυρκαϊῶν εἰς μίαν, καλύπτουσαν ὁλόκληρον τὴν πληγεῖσαν περιοχήν.

Ἡ ἀνάπτυξις θυέλλης πυρὸς ἐξαρτᾶται ὡσαύτως καὶ ἐκ τῆς φύσεως τοῦ στόχου. Ὅπου δηλαδὴ ὑπάρχουν ὑψηλὰ κτίρια, τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ ἀφθονία εὐφλέκτων ἢ καυσίμων ὑλικῶν, ὁ κίνδυνος εἶναι μεγαλύτερος παρὰ εἰς ὀλιγώτερον πυκνοκατῳκημένας περιοχάς.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπαρχόντων στοιχείων πιστεύεται ὅτι, συνεπείᾳ πυρηνικῆς ἐκρήξεως ὑπεράνω εὐρωπαϊκῆς πόλεως, θὰ προκληθοῦν πυρκαϊαί, πυκνότητος μία ἀνὰ δύο κτίρια. Ἐκ τῶν σχετικῶν μελετῶν ἔχει ἐξαχθῇ τὸ συμπέρασμα ὅτι ὀλιγώτερα τοῦ ἡμίσεος τῶν κτιρίων τῆς προσβαλλομένης πόλεως θὰ προσβληθοῦν ὑπὸ τῆς θερμικῆς ἀκτινοβολίας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰσέτι, δὲν ἔπεται ὅτι θὰ ἀναπτυχθῇ καὶ θὰ συνεχισθῇ μέγας ἀριθμὸς πυρκαϊῶν. Τὰ παραπετάσματα (κουρτῖναι) π.χ. μίας οἰκίας δυνατὸν ν' ἀναφλεγοῦν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐξ αὐτῶν τὸ πῦρ θὰ μεταδοθῇ εἰς τὴν ὑπόλοιπον οἰκίαν. Κατὰ τὸν προηγούμενον πόλεμον κατεδείχθη ὅτι μόνον μία ἐμπρηστικὴ βόμβα ἀνὰ ἓξ (6), αἱ ὁποῖαι ἔπληττον ἕνα στόχον, προεκάλη ἀνάπτυξιν πυρκαϊᾶς. Ἐπὶ πλέον, εἰς περίπτωσιν πυρηνικῆς ἐκρήξεως, τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς πλήρως καταστρεφομένης περιοχῆς θὰ ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον, ὡς προελέχθη, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν θυέλλης πυρός. Κατὰ συνέπειαν εἶναι ἀπίθανος ἡ ἀνάπτυξις θυέλλης πυρός, συνεπείᾳ πυρηνικῆς ἐκρήξεως εἰς εὐρωπαϊκὴν πόλιν, παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἐκδοχὴ αὕτη δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ κανόνα. Ὁ κίνδυνος δύναται νὰ περιορισθῇ διὰ τῆς γενικῆς ἢ μερικῆς ἐκκαθαρίσεως (ἀπομακρύνσεως) τῶν εὐφλέκτων καὶ καυσίμων ὑλικῶν ἐκ τῆς στέγης τῶν οἰκημάτων τῶν ἀστικῶν κέντρων, ἅτινα θεωροῦνται πιθανοὶ στόχοι καὶ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν λοιπῶν συνιστωμένων προστατευτικῶν μέτρων.

Θ' ἀναπτυχθοῦν ὅμως, ἐν πάσῃ περιπτώσει, πολυάριθμοι πυρκαϊαὶ διαφόρου σοβαρότητος, μεμονωμέναι ἢ μή.

Διὰ βόμβας μεγαλυτέρας ἐντάσεως τῆς τυπικῆς τὸ σύνολον τῆς ἐκλυομένης θερμότητος εἶναι, κατὰ προσέγγισιν μόνον, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἔντασιν αὐτῆς. Ἤτοι μία βόμβα 10 μεγατόννων, ἥτις εἶναι 500 φορὰς ἐντονωτέρα τῆς τυπικῆς, ἐκπέμπει 500πλασίαν περίπου θερμότητα. Ἐφαρμόζοντες τὸν κανόνα τοῦ τετραγώνου τῆς ἀποστάσεως, συμπεραίνομεν ὅτι ἡ θερμότης, ἥτις προσπίπτει εἰς δεδομένον σημεῖον, εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογος πρὸς τὸ τετράγωνον τῆς ἀποστάσεως ἐκ τῆς ἑστίας ἐξ ἧς αὕτη ἐκπέμπεται καὶ ὅτι ἡ ἀπόστασις εἰς τὴν ὁποίαν λαμβάνεται ὡρισμένη ποσότης θερμότητος—μετρουμένη κατὰ μονάδα ἐπιφανείας—διαφέρει κατὰ λόγον ἀνάλογον τῆς τετραγωνικῆς ρίζης τῆς ἐντάσεως τῆς βόμβας πρὸς τὴν τυπικήν. Π.χ. ἐὰν μία τυπικὴ ἐναέριος ἔκρηξις παράγῃ πέντε θερμίδας κατὰ τρετραγωνικὸν ἑκατοστόμετρον εἰς ἀπόστασιν 1,6 χλμ., μία βόμβα 10 μεγατόννων, ἐκρηγνυομένη ἐπίσης εἰς τὸν ἀέρα, παράγει τὴν ἰδίαν ποσότητα θερμότητος εἰς ἀπόστασιν 35,2 χλμ. (22 μιλ. διότι $22 = \sqrt{500}$). Ὁπωσδήποτε ὅμως, παρ' ὅτι εἰς τὴν ἀπόστασιν τοῦ 1,6 χλμ. (1 μιλ.) ἡ θερμοκρασία τῶν 5 θερμίδων τῆς τυπικῆς βόμβας κατὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστόμετρον προκαλεῖ ἀνάφλεξιν τῶν εὐκόλως ἀναφλεγομένων

ὑλικῶν καὶ δημιουργεῖ πυρκαϊάς, δὲν θὰ συμβῇ τὸ ἴδιον εἰς τὰ 35,2 χλμ. (22 μιλ.) συνεπείᾳ ἐκρήξεως βόμβας 10 μεγατόννων. Καὶ τοῦτο διότι ἡ θερμότης αὐτῆς ἀναπτύσσεται βραδέως καὶ εἰς μεγαλύτερον χρόνον. Κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐκρήξεως βόμβας 10 μεγατόννων ἀπαιτοῦνται περίπου 20 θερμίδες κατὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστόμετρον, ἵνα προκληθῇ ἀνάφλεξις. Αἰτία τούτου εἶναι ὅτι μέρος τῆς θερμότητος ἀπορροφᾶται (κατὰ τὴν «μακροχρόνιον» ἐκπομπὴν) ὑπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀντικειμένου, κατὰ τὴν διάρκειαν θερμάνσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀναπτύξεως τῆς θερμότητος τῆς ἐπιφανείας εἰς «σημεῖον ἀναφλέξεως». Ἀλλὰ ἡ ἀπόστασις εἰς ἣν δύνανται νὰ παραχθοῦν 20 θερμίδες κατὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστόμετρον εἶναι μόνον 17,6 χλμ. (11 μιλ.). Ὥστε διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ τούτου προκύπτει ὅτι διὰ βόμβαν τῶν 10 μεγατόννων, ἐκρηγνυομένην ἐναερίως, ἡ ἀντίστοιχος ἀπόστασις ἔνθα θὰ προκληθοῦν τ' αὐτὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι 17,6 χλμ. (11 μιλ.) καὶ ὄχι 35,2 χλμ. (22 μιλ.).

η) Ὑπολογισμὸς θερμότητος μεγαλυτέρας βόμβας.

Εἰς περίπτωσιν ἐκρήξεως βόμβας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παρεμβάλλονται διάφοροι ἄλλοι παράγοντες, οἱ ὁποῖοι μειώνουν περαιτέρω τὴν ἔντασιν τῆς θερμότητος. Ἐκτὸς τῆς ἀπωλείας θερμότητος διὰ τῆς ἀπορροφήσεως μέρους αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐκτὸς τῆς προαναφερθείσης καλύψεως, ἣν τὸ ἓν οἴκημα τῆς πόλεως παρέχει εἰς τὸ ὄπισθεν αὐτοῦ, τὰ δημιουργούμενα ἐκ τοῦ κρατῆρος ἐρείπια μειώνουν τὴν ἀκτινοβολουμένην θερμότητα τῆς πυρίνης σφαίρας. Μέγα δὲ ποσοστὸν αὐτῆς ἀκτινοβολεῖται εἰς τὸ φάσμα τῶν ὑπερύθρων ἀκτίνων, ἀπορροφώμενον οὕτω εὐκολώτερον ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἡ ἔκτασις τῆς τοιαύτης ἀπορροφήσεως δὲν εἶναι μετὰ βεβαιότητος γνωστή. Πλὴν ὅμως, δέον νὰ τονισθῇ, ὅτι τοῦτο ἔχει μεγάλην σημασίαν προκειμένου περὶ ὑδρογονικῶν βομβῶν, λόγῳ τῆς μεγαλυτέρας διαρκείας τῶν φαινομένων αὐτῆς, ὡς κατωτέρω ἐξηγεῖται. Αἱ πιθανότητες τῶν ἐκρήξεων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔχουν τελευταίως αὐξηθῇ. Ἐκ τῶν σχετικῶν μελετῶν ἔχει ὑπολογισθῇ ὅτι ὁ συντελεστὴς διὰ τοῦ ὁποίου ὑπολογίζεται ἡ ζώνη τῶν πυρκαϊῶν, συνεπείᾳ ἐπιγείου ἐκρήξεως βόμβας 10 μεγατόννων, εἶναι 8. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ζώνη (ὁ δακτύλιος) τῶν πυρκαϊῶν θὰ ἐκτείνεται ἀπὸ 5,6 χλμ. (3,5 μιλ.) ἕως 16 χλμ. (10 μιλ.) ἀντὶ τῆς ζώνης (δακτυλίου) 0,8 χλμ. (0,5 μιλ.) ἕως 2 χλμ. (1,25 μιλ.) τῆς ἐναερίου ἐκρήξεως τυπικῆς βόμβας. Μεμονωμέναι πυρκαϊαὶ θὰ παρατηρηθοῦν καὶ εἰς μεγαλυτέραν ἀπόστασιν, ἀναλόγως τῆς εὐφλεκτικότητος τῶν διαφόρων ὑλικῶν, ἅτινα εὑρίσκονται ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν κτιρίων. Εἶναι, ὅμως, ἀδύνατον νὰ ἐφαρμοσθοῦν κανόνες ὑπολογισμοῦ τοῦ τοιούτου κινδύνου εἰς τὰς τελευταίας ταύτας περιπτώσεις.

Μία εὐεργετικὴ ἰδιότης διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ὑδρογονικῶν ἐκρήξεων εἶναι ἡ διάρκεια τῆς θερμικῆς αὐτῶν ἀκτινοβολίας. Διότι αὕτη ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες καταλαμβάνονται ἀκάλυπτοι—ἐκτὸς βεβαίως τοῦ κύκλου τῶν σοβαρῶν καταστροφῶν τοῦ ὠστικοῦ κύματος—νὰ καλυφθοῦν ταχύτατα καὶ νὰ ἀποφύγουν μέρος τῆς ἐπικινδύνου ἐκθέσεως. Συνέπεια ταύτης εἶναι ὅτι : ἄνθρωποι καταλαμβανόμενοι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως βόμβας τῶν 10 μεγατόννων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐδάφους εἰς ἀνοικτὸν χῶρον καὶ εἰς ἀπόστασιν 25,6 χλμ. (16 μιλ.) θὰ ὑποστοῦν ἐγκαύματα δευτέρου βαθμοῦ (φλυκταῖναι) εἰς τ' ἀκάλυπτα μέλη τοῦ σώματός των. Ἐὰν ὅμως οὗτοι δυνηθοῦν νὰ καλυφθοῦν εἰς τὰ πρῶτα δευτερόλεπτα, θὰ ἀποφύγουν τὰ ἐγκαύματα. Ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν τὸ ὠστικὸν κῦμα θὰ ἀφιχθῇ μετὰ 1,5 λεπτὸν περίπου. Οὕτω διὰ τῆς καλύψεως κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν ἀσφαλῶς ἀποφεύγεται καὶ πᾶς ἄλλος κίνδυνος συνεπείᾳ τοῦ ὠστικοῦ κύματος εἰς τὸ ὕπαιθρον (π.χ. «ἁπτάμενα ἐρείπια» ἢ ἐκσφενδονιζόμενα τεμάχια διαφόρων ὑλικῶν).

(Συνεχίζεται)

Η ΤΡΟΧΑΙΑ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

α) Εἰσαγωγή.
β) Ἡ λύσις τοῦ κυκλοφοριακοῦ προλβήματος ὑπὸ τὴν γῆν.
γ) Πολλαπλῆ ἡ χρῆσις τῶν ὑπογείων χώρων.
δ) Ὑπόγειος σταθμὸς αὐτοκινήτων μετὰ σήραγγος εἰς Λουκέρνην.
ε) Ἡ σχεδιαζομένη ὑπόγειος ὁδὸς κάτωθι τοῦ Λυκαβιττοῦ.

***

α) Εἰσαγωγή.

Ἡ κυκλοφορία πεζῶν καὶ ὀχημάτων εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι ἕνα πρόβλημα ποὺ ἀπασχολεῖ ὅλας τὰς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας καὶ ἰδίως τὴν ἀστυνομίαν. Καταβάλλονται, βεβαίως, συνεχεῖς προσπάθειαι διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν κυκλοφορίας, τόσον παρ' ἡμῖν ὅσον καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀνακύπτουν νέαι κυκλοφοριακαὶ δυσχέρειαι, λόγῳ τοῦ συνεχῶς αὐξανομένου ἀριθμοῦ τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων πάσης φύσεως καὶ τοῦ πληθυσμοῦ.

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν δυσχερειῶν αὐτῶν ἐπιβάλλεται ἡ λῆψις πλέον ἀποτελεσματικῶν μέτρων.

Τὰ ληφθέντα ἤδη μέτρα διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς κυκλοφορίας εἶναι ἀρκετὰ καὶ θὰ ὁλοκληρωθοῦν ὅταν τεθοῦν εἰς λειτουργίαν οἱ αὐτόματοι φωτεινοὶ σηματοδόται, τῶν ὁποίων ἔχει γίνει ἡ ἐγκατάστασις εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτων προβλέπεται καὶ ἡ διάνοιξις ὡρισμένων νέων ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι θ' ἀνακουφίσουν ἔτι μᾶλλον τὴν κυκλοφορίαν.

β) Ἡ λύσις τοῦ κυκλοφοριακοῦ προβλήματος ὑπὸ τὴν γῆν.

Ἡ πλέον ἀποτελεσματικὴ ὅμως λύσις τοῦ κυκλοφοριακοῦ προβλήματος δέον ν' ἀναζητηθῇ ὑπὸ τὴν γῆν, διότι ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς φαίνεται ὅτι δὲν ἐπαρκεῖ. Ὅπως δὲν ἐπαρκεῖ ἡ ἔκτασις αὐτῆς διὰ τὴν στέγασιν τόσον ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων καὶ δι' αὐτὸ ἐπενοήθησαν αἱ πολυκατοικίαι.

Οἱ ὑπάρχοντες, λοιπόν, δρόμοι, εἰς πολλὰς μεγάλας πόλεις καὶ δὴ εἰς τὰς πρωτευούσας τῶν πλείστων κρατῶν, δὲν ἐπαρκοῦν διὰ τὴν κυκλοφορίαν τῶν πεζῶν καὶ ὀχημάτων. Καὶ διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀρχίσωμεν νὰ σκάπτωμεν ὑπὸ τὴν γῆν. Νὰ κατασκευάσωμεν ὑπογείους διαβάσεις διὰ τοὺς πεζοὺς εἰς ὅλα τὰ ἐπίκαιρα σημεῖα τῶν κεντρικῶν ὁδῶν. Καὶ ὄχι μόνον ὑπογείους διαβάσεις, ἀλλὰ καὶ ὑπογείους ὁδοὺς διὰ πεζοὺς καὶ ὀχήματα. Ἕνα θαυμάσιον μέτρον διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῆς κυκλοφορίας θὰ ἦτο ἡ κατασκευὴ ὑπογείων γραμμῶν ἠλεκτρικῶν σιδηροδρόμων, ἐξυπηρετουσῶν τὰς γραμμὰς Παγκρατίου, Ἀμπελοκήπων, Καλλιθέας καὶ Νέας Σμύρνης, διὰ τὰς ὁποίας νομίζομεν ἔχουν γίνει εἰς τὸ παρελθὸν σχετικαὶ μελέται. Ἀλλὰ τοῦτο, ὡς γνωστόν, προσκρούει εἰς μεγάλας οἰκονομικὰς δαπάνας.

Ἐκτὸς αὐτῶν, θαυμασίως θὰ ἐξυπηρετεῖτο ἡ κυκλοφορία πεζῶν καὶ ὀχημάτων ἐκ τῆς κατασκευῆς ὑπογείων ἢ ἀνωγείων σταθμῶν αὐτοκινήτων εἰς τὰ κεντρικὰ σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

γ) Πολλαπλῆ ἡ χρῆσις τῶν ὑπογείων χώρων.

Αἱ ὑπόγειαι διαβάσεις, αἱ ὑπόγειαι ὁδοί, οἱ ὑπόγειοι σταθμοὶ αὐτοκινήτων καὶ ἄλλοι ὑπόγειοι χῶροι, δύνανται ἐν καιρῷ εἰρήνης νὰ ἐξυπηρετήσουν, κατὰ τρόπον λίαν ἀποτελεσματικόν, τὴν κυκλοφορίαν τῶν πεζῶν καὶ ὀχημάτων, ἐν καιρῷ δὲ πολέμου νὰ χρησιμεύσουν τόσον ὡς καταφύγια προστασίας τοῦ πληθυσμοῦ, ἐναντίον

τῶν θανατηφόρων ἀποτελεσμάτων τῶν κλασσικῶν καὶ πυρηνικῶν ὅπλων καὶ τῶν λίαν ἐπικινδύνων ραδιενεργῶν καταλοίπων (ραδιενεργοῦ τέφρας), ὅσον καὶ ὡς ἀποθηκευτικοὶ χῶροι.

Παρόμοιοι συνδυασμοί, πολλαπλῆς χρήσεως ὑπογείων χώρων, ἔχουν γίνει εἰς πλείστας εὐρωπαϊκὰς χώρας. Εἰς Παρισίους, οἱ ὑπόγειοι σταθμοὶ τοῦ «μετρὸ» ἐχρησιμοποιήθησαν κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον ὡς καταφύγια τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Ἐπίσης, κάτωθι τῆς νεοανεγερθείσης κεντρικῆς ἀγορᾶς Σαὶντ—Ὀνορὲ τῶν Παρισίων, ἔχει κατασκευασθῆ ὑπόγειος σταθμὸς αὐτοκινήτων, ὁ ὁποῖος προβλέπεται νὰ χρησιμοποιηθῆ ἐν καιρῷ πολέμου ὡς ἀντιατομικὸν καταφύγιον.

Παρόμοιοι ὑπόγειοι χῶροι, πολλαπλῆς χρησιμότητος, ἔχουν κατασκευασθῆ εἰς Ὅσλο τῆς Νορβηγίας καὶ εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ ὑπόγειος ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος τῆς Μόσχας ἔχει κατασκευασθῆ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀντιατομικὸν καταφύγιον προστασίας τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ δι' ἀποθήκευσιν τροφίμων.

δ) Ὑπόγειος σταθμὸς αὐτοκινήτων μετὰ σήραγγος εἰς Λουκέρνην.

Ἕνα, ὅμως, ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἔργα διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς κυκλοφορίας καὶ τὴν προστασίαν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, ἐν περιπτώσει πολέμου, σχεδιάζεται νὰ κατασκευασθῆ εἰς τὴν πόλιν Λουκέρνην τῆς Ἑλβετίας. Πρόκειται περὶ ἑνὸς τετραωρόφου ὑπογείου σταθμοῦ αὐτοκινήτων (garage) μήκους 400 μέτρων καὶ πλάτους 22 μέτρων, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ δύνανται νὰ σταθμεύσουν 1000 αὐτοκίνητα. Ἡ εἴσοδος τῶν αὐτοκινήτων εἰς τὸν σταθμὸν τοῦτον θὰ γίνεται διὰ τεσσάρων ὑπογείων στοῶν, θὰ ἐκκινοῦν ἐκ μιᾶς ὑπογείου σήραγγος μήκους 800 μέτρων καὶ πλάτους 8.60 μέτρων. Αἱ αἴθουσαι τοῦ ὑπογείου σταθμοῦ θὰ διαθέτουν βενζιναντλίας καὶ πυροσβεστικοὺς κρουνούς. Ἡ σῆραγξ θὰ διέρχεται κάτωθι τῆς παλαιᾶς πόλεως τῆς Λουκέρνης καὶ θὰ διευκολύνῃ τὰ μέγιστα τὴν κυκλοφορίαν τόσον τῶν αὐτοκινήτων ὅσον καὶ τῶν πεζῶν, καθ' ὅσον κατὰ μῆκος αὐτῆς θὰ ὑπάρχουν καὶ ὑπόγειαι διαβάσεις διὰ τοὺς πεζούς.

Ἐν περιπτώσει πολέμου, αἱ ὑπόγειαι στοαὶ καὶ διαβάσεις τοῦ σταθμοῦ αὐτοκινήτων καὶ τῆς σήραγγος, προβλέπεται νὰ διαμορφωθοῦν εὐκόλως εἰς καταφύγια προστασίας 20.000 προσώπων περίπου καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν σταθμοὶ Α' βοηθειῶν καὶ νοσοκομεῖον ἐπειγούσης ἀνάγκης. Ἐκτὸς αὐτῶν, προβλέπονται χῶροι διὰ τὴν φύλαξιν ἀρχείων καὶ τὴν ἀποθήκευσιν τροφίμων καὶ ἐμπορευμάτων ἀναγκαίων εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ πολέμου.

ε) Ἡ σχεδιαζομένη ὑπόγειος ὁδὸς κάτωθι τοῦ Λυκαβηττοῦ.

Ὡς ἀνεκοινώθη τελευταίως, σχεδιάζεται ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων διάνοιξις ὑπογείου ὁδοῦ κάτωθι τοῦ Λυκαβηττοῦ, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς κυκλοφορίας. Πρόκειται περὶ ἐξαιρέτου ἔργου, τὸ ὁποῖον θὰ διευκολύνῃ καὶ θ' ἀνακουφίσῃ τὴν διαρκῶς αὐξανομένην κυκλοφορίαν τῶν αὐτοκινήτων.

Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ παραλειφθῆ ἡ πρόβλεψις μετατροπῆς τῆς ὑπογείου ταύτης ὁδοῦ εἰς σειρὰν ἀντιατομικῶν καταφυγίων καὶ ἀποθηκευτικῶν χώρων ἐκτάκτου ἀνάγκης, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ὑπογείων ἔργων τῆς Λουκέρνης. Καὶ πρὸς τοῦτο θὰ χρειασθῆ ἡ συνεργασία καὶ ἡ συνδρομὴ τῶν ὑπηρεσιῶν πολιτικῆς ἀμύνης.

Πολλὰ πράγματα δύνανται ν' ἀντιμετωπισθοῦν εὐχερῶς καὶ πολλαὶ ἀνάγκαι νὰ ἱκανοποιηθοῦν, ὅταν ὑπάρχει συνεργασία ὅλων τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους.

Καὶ εἶναι σοβαρὰ καὶ ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη ὄχι μόνον τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἀνέτου καὶ ἀσφαλοῦς κυκλοφορίας τῶν πολιτῶν, ἐν εἰρήνῃ, ἀλλὰ καὶ τῆς προστασίας καὶ ἐπιβιώσεως αὐτῶν ἐν περιπτώσει πολέμου, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς βεβαίως εὔχεται.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄθως

Ὑπὸ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΟΥΣΙΑ**

Μὲ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμὸ μαθαίνουμε ἐπὶ τόπου περισσότερα γιὰ τὸν χριστιανισμό, γιὰ τὴν ἐκπολιτιστικὴ ἐξέλιξη τῆς θρησκείας, γιὰ τοὺς παλαιοχριστιανικοὺς ναούς, γιὰ τοὺς ναοὺς καὶ τὶς μονὲς τοῦ μέσου βυζαντινοῦ αἰῶνα, γιὰ τοὺς μεταβυζαντινοὺς ναούς, γιὰ τὰ ἱερὰ κειμήλια καὶ τὰ μνημεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, γιὰ τὴν τραχεῖα πάλη τῆς ἐπιβιώσεώς του ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες.

Ἡ στενὴ λωρίδα ξηρᾶς τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἁπλώνεται σὲ μῆκος 45 χιλιομέτρων μέσα στὸ Αἰγαῖο Πέλαγος καὶ σὲ πλάτος 5—10 χιλ. Ἔχει ἔκταση 321 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα καὶ καλύπτεται ἀπὸ ἀφάνταστα πυκνὴ βλάστηση τῆς μέσης Ἄλτεως ζώνης καὶ τοῦ μεγίστου ὕψους, δηλαδὴ μὲ φτελιάδες, σφένδαμα, βαλανόδενδρα, καστανιές, πρινάρια, φαιλίκια, πεῦκα, ἔλατα κι' ὀξιὲς κι' ἀκόμα ἀπὸ πολλὰ ἀρωματικὰ φυτὰ καὶ ἄφθονα ἀγριολούλουδα. Στὶς δασωμένες πλαγιές της τρέχουν ἄφθονα νερὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς κρυσταλλοπηγὲς κι' ἀλλοῦ, καθὼς κατεβαίνουν τὰ νερὰ ἀπὸ ἀπόκρημνες κορφές, σχηματίζονται γραφικοὶ καταρράχτες. Τὸ μέσο ὕψος τῆς λωρίδας αὐτῆς ξηρᾶς κυμαίνεται ἀπὸ τὰ 90 μέχρι τὰ 880 μέτρα, γιὰ νὰ καταλήξῃ, στὸ πιὸ ἀκρινὸ νότιο σημεῖο, σὲ ἕνα μονήρη ὀρθόπαγο λευκωπό, ποὺ ὑψώνει τὴ μεγαλόπρεπη κορφή του σὲ ὕψος 2033 μέτρα καὶ λέγεται Ἅγιον Ὄρος.

Ἐκεῖ ψηλὰ ἀνοίγει τὶς φτεροῦγες του ὁ ἀητὸς καὶ γυροπετάει πάνω στὸ ἐκκλησάκι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ποὺ χρησιμεύει γιὰ καταφύγιο στοὺς ὀρειβάτες. Ἡ ἀνάβαση μαζὶ μὲ τὴν κατάβαση δὲν εἶναι λιγώτερο ἀπὸ 18 ὧρες πορεία. Τὸ βουνὸ ἔχει ὄψη ποιητικὴ καὶ στολίζεται μὲ πολλοὺς ὄμορφους μύθους. Ἡ παράδοση λέει πὼς ἐδῶ στάθηκε ὁ Γίγας Ἄθως καὶ ξεσφενδόνισε τὸν μέγα του λίθο γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Ποσειδῶνα ἀπὸ τὴ χερσόνησο τῆς Χαλκιδικῆς. Ὁ Γίγας αὐτὸς εἶναι πολὺ γνωστὸς στὴν ἀρχαία φιλολογία, γιατὶ ὁ Ὅμηρος ἀφηγεῖται τὸν τιτάνιό του ἀγῶνα πρὸς τὸν Ποσειδῶνα ποὺ ἔγινε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σημεῖο τῆς γῆς.

Στὴν ξηρὰ αὐτὴ ὑπῆρχαν στὴν ἀρχαιότητα πολλὲς πόλεις, ποὺ ἦσαν φόρου ὑποτελεῖς στοὺς Ἀθηναίους. Μὲ τοὺς αἰῶνες ὅμως ποὺ πέρασαν εἶναι σήμερα προσχωμένες καὶ δὲν βρέθηκε ἀκόμη τίποτε ἀπ' αὐτές. Στὸ βορειοδυτικὸ τμῆμα του ὁ Ἄθως ἑνώνεται μὲ τὴ Χαλκιδικὴ μ' ἕνα μικρὸ λαιμὸ γῆς πλάτους δύο χιλιομέτρων. Ξακουσμένος εἶναι αὐτὸς ὁ τράχηλος, ποὺ λέγεται προαύλακας ἢ διώρυγα τοῦ Ξέρξη, γιατὶ τὸ 480 π. Χ. ὁ Ξέρξης κατὰ τὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων, ἔκοψε ἐδῶ τὴν ξηρὰ γιὰ νὰ περάσῃ τὸ στόλο του καὶ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν σφοδρὴ τρικυμία τοῦ περίπλου τοῦ Ἄθω. Εἶχε ὑπ' ὄψει του τὴ συμφορὰ ποὺ εἶχε βρῆ τὸν γαμβρό του Μαρδόνιο καὶ τὸν μέγα βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖο τὸν Ὑστασπο κατὰ τὴν πρώτη ἐκστρατεία του ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος τὸ 493 π. Χ. Τότε ὁ στόλος τῶν περσῶν προσπάθησε νὰ περιπλεύσῃ τὸν Ἄθω, ἀλλὰ ἔπεσε σὲ σφοδρὴ τρικυμία κι' ἔχασε 300 πολεμικὰ πλοῖα καὶ 20 χιλιάδες ἄνδρες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ματαιωθῇ ἡ ἐκστρατεία. Στὸ ἀνατολικὸ τμῆμα τοῦ τραχήλου ὑπάρχουν ἀκόμη τὰ ἐρείπια καὶ ἡ ἀκρόπολη τῆς Ἀρχαίας Ἀκάνθου, ἀποικίας τῶν Ἀθηναίων καὶ στὰ δυτικά του βρίσκονται τὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας Σάνης, ἀποικίας τῶν Ἀνδρίων.

Σήμερα ἡ λωρίδα αὐτὴ τῆς ξηρᾶς εἶναι περιώνυμη γιὰ τὶς 20 μεγάλες βυζαντινὲς μονὲς καὶ τὶς πολυάριθμες σκῆτες. Πότε ἄρχισαν νὰ κτίζωνται δὲν εἶναι γνωστό. Ξέρουμε πὼς τὸ πρῶτο μοναστήρι ποὺ ἔγινε στὶς Καρυὲς ἐπὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου τὸ 335 μ. Χ. τὸ κατέστρεψε τὸ 362 ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, ἀγνοοῦμε ὅμως πότε ἀκριβῶς παρουσιάστηκε στὸν Ἄθω ὁ μοναστικὸς βίος σὲ εὐρεῖα ἔκταση. Ἡ παράδοση μᾶς λέγει πὼς ὁ πιὸ περίφημος μοναχὸς Πέτρος Ἀθωνίτης ἔζησε κάπου 50 χρόνια μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Πάντως, μέχρι τὰ μέσα τοῦ Ι' αἰώνας δὲν

λωνε, ἄρχισαν νὰ σχηματίζουν μικρὲς κοινότητες ἢ λαῦρες. Ἡ «λαύρα» ἀποτελεῖται ἀπὸ «κελλιά». Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ κοινοβιακοῦ συστήματος καὶ ἡ ἵδρυση πρώτων στὴν κυριολεξία μονῶν (λίγο μετὰ τὸ 963) ὀφείλεται στὸ μοναχὸ Ἀθανάσιο, ὁ ὁποῖος καὶ γι' αὐτὸ ἀπεκλήθη Ἀθωνίτης. Ὁ Ἀθανάσιος Ἀθωνίτης, ποὺ πέθανε στὰ 1000 μ. Χ., ἦταν φίλος καὶ σύμβουλος τοῦ αὐτοκράτορα Νικηφόρου Φωκᾶ, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὴ Μεγάλη Λαύρα τὸ ἔτος 963. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ ἵδρυση πολλῶν μοναστηριῶν, ποὺ τὰ προστάτευαν οἱ αὐτοκράτορες καὶ λέγονταν βασιλικὲς μονές. Οἱ αὐτοκράτορες παραχωροῦσαν σ' αὐτὰ ὡρισμένα προνόμια μὲ διατάγματα, τὰ γνωστὰ χρυσόβουλα. Τὰ ἔλεγαν ἔτσι γιατὶ δίπλα στὴν ὑπογραφὴ τοῦ αὐτοκράτορα, στὸ ἀριστερὸ μέρος, ἦταν μιὰ χρυσῆ βούλα (σφραγῖδα) ποὺ εἶχε σχῆμα καὶ μέγεθος παληοῦ ἀσημένιου πεντάδραχμου τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέα Ὄθωνα. Τέτοιες βασιλικὲς μονὲς ἔγιναν πολυάριθμες κι' ἀπὸ αὐτὲς οἱ σπουδαιότερες ἦσαν 40, ποὺ ἡ κάθε μιά τους εἶχε πάνω ἀπὸ 1000 καλογήρους.

Κατὰ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν λατίνων, φράγκων, καταλανῶν καὶ τούρκων, ἐγκαταλείφθηκαν ὡρισμένες μονὲς ποὺ ἦσαν ἐκτεθειμένες στ' ἀκρογιάλια. Ὅμως ἡ σπουδαιότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους δὲν μειώθηκε, ἔφτασε μάλιστα στὸ κατακόρυφό της τὸν 15 αἰῶνα. Ἐπακολουθεῖ μιὰ μικρὴ παρακμή, ποὺ τὴν διαδέχεται νεώτερη διαμόρφωση. Μετὰ τὴν ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς τούρκους, οἱ μοναχοὶ βρίσκονται σὲ καλὲς σχέσεις μὲ τοὺς Σουλτάνους. Κι' ὅταν ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Σελὶμ ὁ Α' ποὺ ἐβασίλευσε στὰ 1512–1520, ἐπισκέφθηκε τὸν Ἄθω, ἔγινε δεκτὸς μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ μεγάλες τιμὲς ἀπὸ τοὺς μοναχούς, στοὺς ὁποίους παρεχώρησε προνόμια.

Ἀλλὰ ὁ Ἄθως ἔμεινε πνευματικὸ κέντρο τῆς ὀρθοδοξίας, κυρίως χάρις στὴν πολιτικὴ δεξιότητα τῶν μοναχῶν. Ταυτόχρονα διατηροῦσε πολλὲς σχολές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ σπουδαιότερη, μὲ ἔξοχο διδάσκαλο τὸν Εὐγένιο Βούλγαρι, ἦταν τῆς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου. Ὁ Βούλγαρις ἐδίδαξε στὸν Ἄθω ἀπὸ τὸ 1753 ἕως τὸ 1759.

Ἡ ὀργάνωση τῆς μοναχικῆς πολιτείας τοῦ Ἄθω καὶ ἡ λειτουργία τῶν μοναστηριῶν ἐβασίζοντο ἀνέκαθεν στὶς ἀρχὲς καὶ διατάξεις τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ τῆς μοναστικῆς ἐν γένει καταστάσεως, ποὺ ἴσχυσαν στὴν Ὀρθόδοξη Ἀνατολή. Τὸ δικαίωμα τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργανισμῶν τῶν μονῶν ἀναγνωρίσθηκε ὑπὸ τοῦ κανονικοῦ δικαίου εἰς τοὺς κτήτορας αὐτῶν. Οἱ ἰδιωτικοὶ αὐτοὶ κανονισμοὶ τῶν κτητόρων ὠνομάσθησαν «τυπικὰ» καὶ ἴσχυαν, ἐφ' ὅσον δὲν προσέκρουαν στὶς κανονικὲς ἀρχὲς τοῦ δικαίου. Τέτοια «τυπικὰ» δὲν ὑπῆρχαν μέχρι τὸν 10ο αἰῶνα. Τὰ ἀρχαιότερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τοῦ Ἀθανασίου Ἀθωνίτη (περὶ τὸ 970) καὶ τοῦ αὐτοκράτορα Ἰωάννου Α' Τσιμισκῆ (972), τὰ ὁποῖα ἐρρύθμισαν τὸ μοναχικὸ βίο στὸ Ἅγιον Ὄρος, κατὰ τρόπο ἀκριβέστερο. Τὶς γενικὲς ὑποθέσεις τῶν μονῶν τὶς τακτοποιοῦσαν ὡς τότε οἱ ἡγούμενοι, δηλ. οἱ ἀρχηγοὶ τοὺς ὁποίους ἐξέλεγαν οἱ μοναχοὶ σὲ συνελεύσεις ποὺ ἐκαλοῦντο «συνάξεις». Ὅλα ἐγίνοντο σύμφωνα μὲ ἔθιμα παληὰ καὶ ἄγραφα.

Μετὰ τὸ 10ο αἰῶνα πρόβαλε ἡ ἀνάγκη συντάξεως γραπτοῦ κανονισμοῦ, ὁ ὁποῖος κυρώθηκε κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο Θ' τὸν Μονομάχο, τὸ ἔτος 1051 τροποποιήθηκε ὅμως καὶ ἐπικυρώθηκε πάλι τὸ 1575, 1753, 1780 καὶ ἰσχύει ὡς σήμερα. Κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα οἱ μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπέκτησαν σταυροπηγιακὸ χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖο διατηροῦν καὶ σήμερα. Ὑπάγονται ἀπ' εὐθείας στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀλλ' ἀπολαμβάνουν ἐκτεταμένης αὐτονομίας καὶ αὐτοδιοικήσεως μὲ ὁμοσπονδιακὴ ὀργάνωση, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ὁ «πρῶτος», τὸν ὁποῖον ἐκλέγουν.

Τὸ Ἑλληνικὸ κράτος, στὸ ὁποῖο περιῆλθε κατὰ πλήρη κυριαρχία (Σύνταγμα ἄρθρ. 103) ἡ χερσόνησος τοῦ Ἄθω βάσει τῶν συνθηκῶν οἱ ὁποῖες ἐτερμάτισαν τοὺς πολέμους 1912—1922, ὄχι μόνο δὲν ἔθιξε τὴν αὐτοδιοίκηση τῶν ἁγιορειτικῶν μονῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀναγνώρισε νομοθετικῶς.

Τὸ νομοθετικὸ διάταγμα τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1926 ποὺ καθώριζε τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ὀργάνωση καὶ λειτουργία τοῦ θεοκρατικοῦ Κράτους τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα τοῦ 1927 καὶ ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1952 ἄρθρ. 103. Πάντως ἡ χερσόνησος τοῦ Ἄθω ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ ἕνα Διοικητὴ μὲ βαθμὸ Νομάρχου, διοριζόμενο διὰ βασιλικοῦ διατάγματος τῇ προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν, ἀπὸ μιὰ μοιραρχία Χωρ/κῆς καὶ ἀπὸ μία ὑπηρεσία τῶν Τ.Τ.Τ.

Ὁ Ἄθως ἀπολαύει αὐτονομίας καὶ διοικεῖται ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἡ ὁποία ἑδρεύει στὶς Καρυὲς καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 20 ἀντιπροσώπους μονῶν. Αὐτοὶ ἐκλέγουν μία τετραμελῆ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπή, τὸ Πρωτᾶτον, ποὺ ἔχει τὴν οἰκονομικὴ διοίκηση, τὴ δικαστικὴ ἐκπροσώπηση καὶ τὴν γενικὴ ἐπιστασία τῶν 20 μεγάλων μονῶν καὶ τῶν πολλῶν σκητικῶν. Οἱ μονὲς διακρίνονται σὲ κοινόβιες, σὲ ἰδιο-

Μονὴ Βατοπεδίου.

ρυθμες καὶ σὲ σκητικές. Στὶς κοινόβιες οἱ μοναχοὶ ἐκλέγουν τὸν ἡγούμενο ποὺ διοικεῖ τὴ μονή. Ἡ ἑστίαση τῶν μοναχῶν μὲ τὸν ἡγούμενο εἶναι κοινὴ καὶ ἡ νηστεία τοῦ κράτους τηρεῖται διὰ βίου. Οἱ ἰδιόρρυθμες μονὲς δὲν ἔχουν ἡγούμενο ἀλλὰ μία δωδεκαμελῆ διοικητικὴ ἐπιτροπή, ποὺ ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς καὶ ποὺ ὁρίζει γιὰ τὴν διοίκηση τοῦ μοναστηριοῦ τριμελῆ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπή.Τὰ μέλη τῆς τελευταίας λέγονται προηγούμενοι (δηλαδὴ ὑπὸ-ἡγούμενοι). Ἐξέχουσα θέση σὲ κάθε μονὴ κατέχει ὁ ἀρχοντάρης (κοσμήτωρ), ποὺ φροντίζει γιὰ τὴ στέγαση, ἑστίαση καὶ ἐπίδειξη στοὺς ἐπισκέπτας τῶν ἱερῶν κειμηλίων καὶ τῶν σπανίων θρησκευτικῶν καὶ ἱστορικῶν ἀντικειμένων.

Οἱ σκητικὲς μονὲς ὑπάγονται διοικητικῶς στὶς μεγάλες μονὲς κι' εἶναι μικρές, κατακάθαρες, κομψές, μὲ ὄμορφη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχιτεκτονική, μὰ χωρὶς βυζαντινὸ περιεχόμενο. Βρίσκονται κατὰ τὸ πλεῖστον—καθὼς καὶ οἱ κατοικίες τῶν ἀσκητῶν καὶ ἐρημιτῶν—κολλημένες σὰν ὄστρακα στὶς νότιες ἀπόκρημνες καὶ κάθετες πλαγιὲς τοῦ Ἄθω, στὶς θέσεις «Καρούλια» καὶ κοντὰ στὴν Ἁγία Ἄννα. Ἐπειδὴ οἱ πλαγιὲς εἶναι ἀπόκρημνες καὶ πολλὲς φορὲς ἀδιάβατες, ἡ ἐπικοινωνία μεταξύ τους γίνεται μὲ ἀλυσιδένιες σκάλες ἢ μικρὰ μονοπατάκια. Ὅταν τὸ πλοῖο πλέει στὸ νότιο τμῆμα τοῦ Ἄθω γιὰ νὰ πιάσῃ στὴ Μεγάλη Λαύρα ὁ ταξιδιώτης κυριευ-

ται ἀπὸ φόβο καὶ ἔκσταση ἀτενίζοντας τὴν ἄγρια ὄψη, τὴν σχεδὸν ἐφιαλτικὴ τοποθεσία. Μόνο πολλὰ πετροχελίδονα φαίνονται νὰ μπαινοβγαίνουν στὶς φωλιές τους μέσα στὶς βαθειὲς βραχώδεις ρωγμές, ἀφήνοντας τσιριστικὲς παραπονιάρικες φωνὲς γιὰ τὴν ἀνησυχία ποὺ τοὺς δίνει τὸ πέρασμα τοῦ καραβιοῦ. Σὰν νἄχουν δίκηο οἱ ἀσκητὲς ποὺ καθηλώθηκαν ἐκεῖ πάνω γιὰ νὰ βροῦνε τὴν ἡσυχία καὶ τὴν γηλήνη. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μοναχοὶ τοῦ αὐστηροῦ ἀσκητικοῦ βίου ποὺ περνοῦν ὅλη τὴ ζωή τους μὲ νηστεία ἀπὸ κρέας καὶ ἀρτυμένη τροφὴ καὶ ποὺ ἐργάζονται σκληρὰ στὴ θρησκευτικὴ ξυλογλυπτικὴ καὶ στὴ ξυλουργικὴ κομψοτεχνία.

Οἱ μεγάλες καὶ ἱστορικὲς βυζαντινὲς μονές, ποὺ στολίζουν τ' ἀκρογιάλια καὶ τὴ χερσαία ἔκταση τοῦ Ἄθω, χρονολογοῦνται κυρίως ἀπὸ τὴν 10ο καὶ 11ο αἰῶνα καὶ εἶναι ἐξαρτημένες ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ μερικὲς ἄλλες ἔχουν κτισθῆ τὸν 12ο ἕως τὸν 14ο αἰῶνα. Ἡ νεώτερη ἀπ' ὅλες τοῦ Σταυρονικήτα, ἀναγέρθηκε τὸν 16ο αἰῶνα.

Μὲ τὴ σειρά τους ἀρχίζουμε τώρα τὴν περιγραφὴ γιὰ τὰ 20 μεγάλα βυζαντινὰ καὶ ἱστορικὰ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καθὼς τὰ εἴδαμε καὶ γράψαμε ἐπὶ τόπου τὴ μελέτη μας αὐτὴ τὸ ἔτος 1956.

Τὰ μοναστήρια αὐτὰ εἶναι :

1) Τῆς Μεγάλης Λαύρας, ἀπὸ τὶς πιὸ ἱστορικὲς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. σχεδὸν παραθαλάσσια, στὰ Ν.Α. Ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Ἀθανάσιο Ἀθωνίτη τὸ 963. Τὸ καθολικό της κτίσθηκε τὸ 10ο αἰῶνα. Οἱ τοιχογραφίες της εἶναι τοῦ Θεοφάνους τοῦ Κρητός, ποὺ τὶς φιλοτέχνησε στὰ 1535.

Στὸ καθολικὸ τῆς μονῆς σώζονται μεγάλες εἰκόνες τῶν ἱδρυτῶν αὐτοκρατόρων Νικηφόρου Φωκᾶ (963–969) καὶ Ἰωάννου Τσιμισκῆ (969—975) ποὺ παραχώρησαν μεγάλα προνόμια στὴ μονὴ Λαύρας. Θαυμαστὸ εἶναι τὸ ἱστορικὸ μουσεῖο τῆς μονῆς, ποὺ ἔχει πολλὰ χειρόγραφα εὐαγγέλια, θρησκευτικὰ καὶ ἱστορικὰ βιβλία σὲ περγαμηνή, τὴ στολὴ τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου Φωκᾶ, ἄμφια πατριαρχῶν καὶ μητροπολιτῶν, λείψανα ἁγίων, εἰκόνες, χρυσόβουλα, ἀνάγλυφα σὲ μάρμαρο, συλλογὲς νομισμάτων ἀρχαίων καὶ βυζαντινῶν κ.ἄ. ἱστορικὰ καὶ πολύτιμα κειμήλια.

2) Μονὴ Βατοπεδίου. Στὰ ἀνατολικὰ τοῦ Ἄθω, παραλιακή, στὸ βάθος ἑνὸς κολπίσκου, εἶναι ἡ πιὸ λαμπρὴ καὶ φημισμένη μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Κατὰ τὴν παράδοση ἡ πρώτη μονὴ κτίσθηκε κατὰ τὸ 405 ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ἀρκάδιο. Στὰ 972—980 ἱδρύθηκε τὸ καθολικὸ τῆς παληᾶς μονῆς, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα. Οἱ τοιχογραφίες εἶναι τοῦ 14ου αἰῶνα. Εἶναι ἡ μόνη μονὴ ποὺ ἔχει ψηφιδωτὲς ἁγιογραφίες. Στὴν πλούσια βιβλιοθήκη της ὑπάρχουν 8000 τόμοι σὲ χειρόγραφα περγαμηνῶν. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ χειρόγραφη Γεωγραφία τοῦ Πτολεμαίου, ποὺ περιέχει καὶ 17 κεφάλαια τοῦ γεωγράφου Στράβωνος. Ἐπίσης καὶ χειρόγραφα γιὰ τὸν περίπλου τοῦ αὐτοκράτορα Ἀδριανοῦ (118—137 μ. Χ.) μὲ 42 ἔγχρωμους γεωγραφικοὺς χάρτες. Σὲ 3/4 τῆς ὥρας ἀπόσταση ἀπὸ τὴν Μονὴ Βατοπεδίου σώζονται τὰ ἐρείπια τοῦ μεγάλου κτιρίου τῆς Ἀθωνιάδος Ἀκαδημίας, ἡ ὁποία ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Εὐγένιο Βούλγαρι καὶ καταστράφηκε τὸν περασμένο αἰῶνα.

3) Ἡ Μονὴ Ἰβήρων, Ν. Α. τοῦ Ἄθω. Σχεδὸν παραλιακή, ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Ἰωάννη Ἴβηρο στὰ τέλη τοῦ 10ου αἰῶνα, στὸ χῶρο ἀρχαίου ναοῦ, ὅπου εἶχαν καταχωθῆ ἀκέραια τὰ εἰδωλολατρικὰ εὑρήματα. Ἔχει πλούσια βιβλιοθήκη μὲ περγαμηνές, πολλὰ ἱερὰ κειμήλια καὶ ἔργα θρησκευτικῆς τέχνης μὲ κεντήματα.

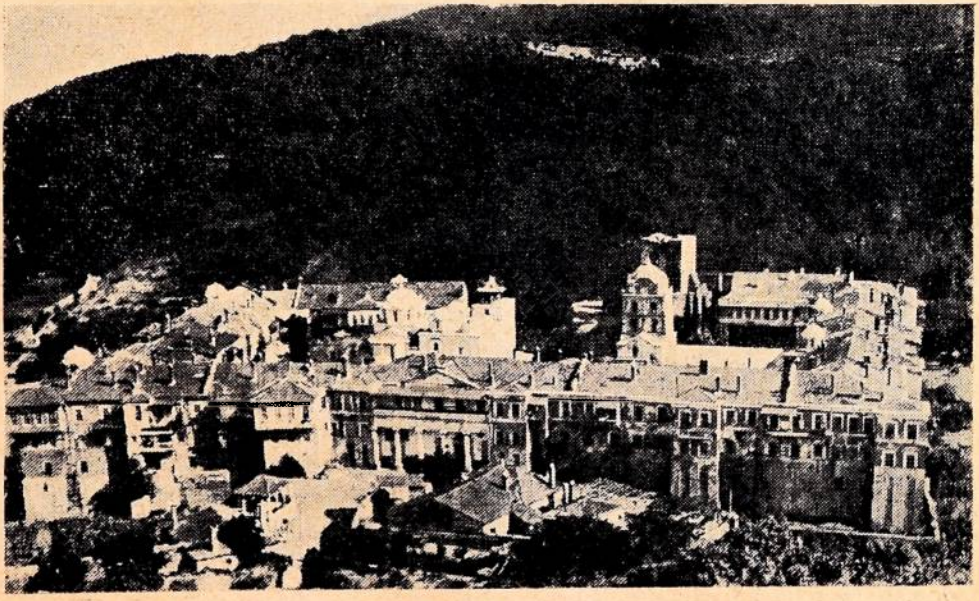
4) Μονὴ Χιλιανδαρίου, Ν. Α. τοῦ Ἄθω. Ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν ἅγιο Συμεὼν καὶ τὸν γιό του ἅγιο Σάββα στὰ 1196. Ὁ Σέρβος πρίγκιπας Στέφ. Μιλιουτὶν τὴν ἀνακαίνισε στὰ 1299. Τὸ μουσεῖο τῆς μονῆς περιέχει πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα χειρόγραφα καὶ κομψοτεχνήματα θρησκευτικὰ σὲ μεταξωτὰ ὑφάσματα.

Ἐπίσης ἱστορικὰ κειμήλια τῆς μάχης τοῦ Κοσσυφοπεδίου στὰ 1444, τῶν ἑνωμένων Εὐρωπαίων κατὰ τοῦ σουλτάνου Μουρὰτ τοῦ Β'. Ἡ μονὴ αὐτὴ εἶναι σερβική.

5) Μονὴ Διονυσίου, χτισμένη στὸ χεῖλος βράχου πρὸς τὴ θάλασσα Ν.Δ. τοῦ Ἄθω. Ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸ μοναχὸ Διονύσιο, τὸν καιρὸ τοῦ αὐτοκράτορα Ἰωάννη Ε' τοῦ Παλαιολόγου (1345—1376). Τὸ καθολικό της στολίζεται μὲ εἰκόνες τοῦ 1547, ἔργα τοῦ ἁγιογράφου Τζώρτζη τῆς κρητικῆς σχολῆς. Ἔχει πολλὰ ἱερὰ κειμήλια καὶ χειρόγραφα σὲ περγαμηνές.

6) Ἡ Μονὴ Κουτλουμουσίου, κοντὰ στὶς Καρυές. Ἱδρύθηκε ἐπὶ Ἀνδρονίκου Γ' Παλαιολόγου (1328—1341) ἀπὸ τὸν τοῦρκο εὐπατρίδη Κωνσταντίνου, ἀπὸ τὸ Κουτλουμοὺς τῆς Ἀραβίας, ὅταν ἔγινε χριστιανός. Τὸ καθολικό της εἶναι στολισμένο μὲ εἰκόνες τοῦ 1540.

7) Μονὴ Παντοκράτορος. Ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Ἀλέξιο Στρατηγό-

Μονὴ Ἰβήρων.

πουλο, στρατηγὸ τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Η' τοῦ Παλαιολόγου (1262—1287). Οἱ τοιχογραφίες τοῦ καθολικοῦ ἔγιναν στὰ 1558.

8) Μονὴ Ξηροποτάμου. Χτισμένη στὰ δυτικὰ τοῦ Ἄθω, σὲ τοποθεσία μὲ ὡραία θέα πρὸς τὴ θάλασσα καὶ τὸν Ἄθω, κοντὰ στὴ Δάφνη. Ἱδρύθηκε τὸν καιρὸ τῆς αὐτοκράτειρας Πουλχερίας, τὸ 10ο αἰῶνα. Οἱ τοιχογραφίες τοῦ καθολικοῦ της εἶναι τοῦ 1753. Σπουδαῖα μαρμάρινα γλυπτὰ ἁγίων, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου κ.ἄ. ὑπάρχουν στοὺς τοίχους τοῦ προαυλίου τῆς μονῆς. Ἐπίσης πολλὰ ἱερὰ κειμήλια καὶ χειρόγραφα περγαμηνῆς φυλάγονται στὴ βιβλιοθήκη της.

9) Μονὴ Ζωγράφου. Σὲ γραφικὴ δασωμένη περιοχή. Κατὰ παράδοση χτίσθηκε ἐπὶ Λέοντος Σοφοῦ (886—912), κυρίως ὅμως παρουσιάζεται κατὰ τὸ 13ο αἰῶνα. Εἶναι περίφημη γιὰ τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀπὸ τὸ 15ο αἰῶνα. Ἔχει ἀξιόλογη βιβλιοθήκη θρησκευτικῶν βιβλίων ἐπὶ περγαμηνῆς στὴν ἑλληνικὴ καὶ σλαβικὴ γλῶσσα. Ἡ μονὴ αὐτὴ εἶναι βουλγαρική.

10) Μονὴ Δοχειαρίου. Ἱδρύθηκε τὸ 10ο αἰῶνα. Μετὰ τὴν καταστροφή της ἀνοικοδομήθηκε τὸ 15ο αἰῶνα. Τὸ καθολικό της εἶναι τῆς βυζαντινῆς

ὑπῆρχαν συγκροτημένες κοινόβιες μονές, ἀλλὰ καθὼς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρημιτῶν μεγάλωνε ἐποχῆς, οἱ δὲ τοιχογραφίες της τοῦ 1568. Ἔχει τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας Γοργοεπηκόου καὶ σπουδαῖα χειρόγραφα τοῦ 11ου καὶ 12ου αἰῶνα.

11) Μονὴ Καρακάλλου. Ἱδρύθηκε στὰ 1067—1071. Τὸ καθολικό της κτίσθηκε τὸ 18ο αἰῶνα.

12) Μονὴ Φιλοθέου. Ἱδρύθηκε τὸ 10ο αἰῶνα. Τὸ καθολικό της εἶναι τοῦ 18ου αἰῶνα, ὅπως καὶ οἱ τοιχογραφίες της.

13) Μονὴ Σίμωνος Πέτρας. Ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Σίμωνα τὸ 13ο αἰῶνα. Τὸ σημερινὸ τολμηρὸ οἰκοδόμημα μὲ τοὺς ἑπτὰ ὀρόφους, ποὺ ὑψώνεται πάνω σὲ ἀπότομο κάθετο βράχο καὶ σὲ ἐξόχως γραφικὴ τοποθεσία, χτίσθηκε τὸ 19ο αἰῶνα. Συχνὰ καταστράφηκε ἀπὸ πυρκαϊές. Δὲν ἔχει πολλὰ κειμήλια, ὡστόσο ἡ τοποθεσία της μέσα στὴν ἐπιβλητικότητα τῆς ἀγρίας φύσεως ἐμπνέει βαθὺ δέος στὸν ἐπισκέπτη.

14) Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος. Μεγαλοπρεπὴς ρωσικὴ μονὴ στὰ δυτικὰ τοῦ Ἄθω παράλια. Εἶναι τεράστιο οἰκοδόμημα ποὺ χωρεῖ 1200 καλογήρους, τοὺς ὁποίους καὶ εἶχε ὡς τὸ 1914. Ἱδρύθηκε τὸ 1814 καὶ δὲν ἔχει σημαντικὰ βυζαντινὰ κειμήλια. Σπουδαῖο εἶναι τὸ χειρόγραφο τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζινοῦ μὲ χρυσόχρωμες μικρογραφίες. Ἡ ἐκκλησία της εἶναι πλουσιωτάτη σὲ χρυσὸ διάκοσμο τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ καθολικοῦ καὶ σὲ πλῆθος λείψανα ἁγίων. Κατάπληξη γιὰ τὴν ἠχητικότητά του προκαλεῖ στὸν προσκυνητὴ τὸ κωδωνοστάσιο τῆς μονῆς μὲ τὴν πελώρια καμπάνα του, βάρους 10 τόννων, κατασκευασμένη στὴν Πετρούπολη ἀπὸ ὀρείχαλκο καὶ ἀσήμι—γιὰ νὰ εἶναι πιὸ εὔηχη—μὲ παραστάσεις ἀπὸ τὸ βίο τοῦ Χριστοῦ στὴν ἐπιφάνειά της. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες πολλὲς μικρότερες καμπάνες βάρους 1—4 τόννων, ποὺ κάνουν ἁρμονικὴ κωδωνοκρουσία.

Οἱ ὑπόλοιπες 6 μεγάλες μονές, Γρηγορίου, Σταυρονικήτα, Ἐσφιγμένου, Ἁγίου Παύλου, Κασταμονίτου καὶ Ξενοφῶντος εἶναι βυζαντινές, κτισμένες τὸ 10ο 11ο καὶ 12ο αἰῶνα καὶ τὰ καθολικά τους εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ἁγιογραφίες τοῦ 14ου καὶ 15ου αἰῶνα. Οἱ βιβλιοθῆκες τους, ἂν καὶ μέτριες, δὲν ὑστεροῦν σὲ ἔργα σπουδαίου θρησκευτικοῦ περιεχομένου.

Τὰ μουσεῖα τῶν μονῶν μὲ τὸ πλῆθος τῶν θρησκευτικῶν κειμηλίων, χειρογράφων, ἀμφίων, λειψάνων ἁγίων, λιθίνων εἰκόνων ἁγίων, νομισματικῶν συλλογῶν κ.ἄ. εἰδῶν, βρίσκονται κατασφαλισμένα σὲ αἴθουσες ὑψηλῶν βυζαντινῶν πύργων (30—40 μέτρα ὕψους). Ἡ ἀνάβαση σ' αὐτοὺς γίνεται μὲ στενές, κυκλικές, πέτρινες καὶ θεοσκότεινες σκάλες, διὰ νὰ εἶναι προφυλαγμένα ἀπὸ πυρκαϊὰ καὶ ἁρπαγή.

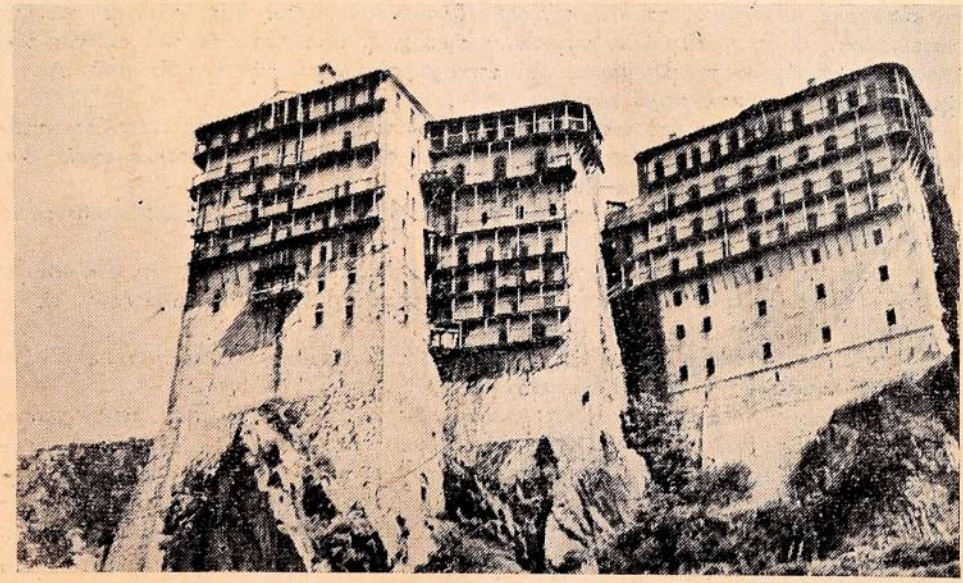
Γνώμη μας εἶναι ὅπως τὸ κράτος λάβῃ ἐπισήμως συντονισμένα ἐπιστημονικὰ μέτρα γιὰ τὴ διασφάλιση καὶ τὴ διαφύλαξη τοῦ πλήθους τῶν ἱερῶν κειμηλίων, τῶν βυζαντινῶν ἀντικειμένων καὶ τῶν θησαυρῶν τῆς βυζαντινῆς τέχνης, ἀπὸ πιθανὴ φυγάδευσή τους στὰ μουσεῖα τῶν ξένων κρατῶν.

Τοῦτο δὲ διότι σὲ ἀνώμαλο παρελθὸν παρετηρήθησαν μικρὰ κρούσματα στὶς μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, στὶς μονὲς τῶν Μετεώρων καὶ σ' ἄλλες βυζαντινὲς μονὲς τῆς Ἑλλάδος, καθὼς ἀνέγραφε καὶ ὁ ἡμερήσιος τύπος. Εἶναι ὀδυνηρὸ νὰ στερῆται ἡ Ἑλλὰς τοῦ ἀνεκτιμήτου πλούτου τῶν μνημείων τέχνης τῶν περασμένων σταδίων τοῦ πολιτισμοῦ της καὶ νὰ ἐμπλουτίζωνται μὲ αὐτά, εἰς βάρος της, τὰ μουσεῖα τῆς ἀλλοδαπῆς. Τὸ βυζαντινὸ μουσεῖο Ἀθηνῶν δὲν περιέχει οὔτε τὸ 1/100 τοῦ θησαυροῦ τῶν βυζαντινῶν ἀντικειμένων ποὺ ἔχουν οἱ 30 μεγάλες μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Τὸ δίχτυο τῶν δρόμων τοῦ Ἄθω εἶναι πολυδαίδαλο καὶ δίχως σημάδια κατευθύνσεως. Οἱ δρόμοι εἶναι πλακοστρωμένοι (καλντερίμια). Ἡ ἐπίσκεψη ὅλων τῶν μονῶν, παραλιακῶν καὶ στεριανῶν, χρειάζεται κάπου 15 ἡμέρες. Ἡ μετάβαση ἀπὸ μοναστήρι σὲ μοναστήρι καὶ σὲ σκῆτες χρειάζεται κάπου 80 ὧρες συνολικὴ πορεία. Ἡ ἱερὰ κοινότης τοῦ Ἄθω ἀντιτίθεται στὴν κατασκευὴ ἁμαξιτῶν τουριστικῶν δρόμων μέσα στὸ Ἅγιο Ὄρος, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ὁ χῶρος αὐτὸς πολυσύχναστος καὶ χάσῃ τὸ θρησκευτικὸ καὶ ἱστορικό του μεγαλεῖο.

Ἡ περισσότερο κατάλληλη ἐποχὴ γιὰ ἐπίσκεψη στὸν Ἄθω εἶναι ἡ ἄνοιξη καὶ ἀρχὲς τοῦ φθινοπώρου. Στὶς ἄλλες ἐποχὲς παρατηροῦνται ἐναλλαγὲς δυσμενεῖς τοῦ καιροῦ.

Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὸ ταξίδι μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστροφή, θέλει 4 ἡμέρες. Ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη στὴν Ἱερισσό, Νέα Ρόδα, Τρυπητή, ἡ διαδρομὴ εἶναι 140 χιλιόμετρα καὶ τὸ λεωφορεῖο κάνει 7 ὧρες νὰ φτάσῃ, γιατὶ ἀπὸ τὴν Ἀρναία καὶ κάτω ἐπὶ 70 χιλιόμετρα ὁ δρόμος εἶναι πολὺ ἄσχημος. Ἀπὸ τὴν Ἱερισσὸ μὲ βενζινόπλοιο φτάνουμε στὸ Βατοπέδι, πρὸς τὰ ἀνατολικὰ τοῦ Ἄθω. Ἡ Τρυπητὴ εἶναι ἀποβάθρα, ἀπ' ὅπου μὲ τὸ πλοῖο περνοῦμε στὴ μικρὴ κώμη, Δ. τοῦ Ἄθω, τὴ Δάφνη. Καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ σημεῖα εἶναι ἀπαραίτητη ἡ μετάβαση στὶς Καρυὲς ποὺ ἀπέχουνε 3—4 ὧρες πεζῇ. Οἱ Καρυὲς εἶναι ἡ ἕδρα τῆς αὐτόνομης ἱερῆς πολιτείας τοῦ Ἄθω. Ἐκεῖ ἑδρεύει ἡ

Μονὴ Σίμωνος Πέτρα.

Ἱερὰ κοινότης (Πρωτᾶτον), ἡ μοιραρχία τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἡ πολιτικὴ διοίκηση, ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν.

Γιὰ τὴν εἴσοδο στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἐπιτραπῇ ἡ διαμονή, γιὰ μὲν τοὺς Ἕλληνες ὑπηκόους εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀστυνομικὴ ταυτότης καὶ συστάσεις τῶν ἐπισκοπῶν Ἀρναίας ἢ Θεσσαλονίκης. Γιὰ τοὺς ἀλλοδαποὺς χρειάζεται ἄδεια τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

Στὶς Καρυὲς λειτουργεῖ καὶ ἡ νέα Ἀθωνιὰς Σχολή.

Οἱ ἐπικρατοῦσες πάντα συνήθειες στὸν Ἄθω εἶναι νηστεία, συχνὸς ἐκκλησιασμός, εὐλάβεια ἀπόλυτη, ἐργασία κατὰ σύστημα, φιλοξενία τῶν προσκυνητῶν. Στὶς γυναῖκες ἀπαγορεύεται ἐντελῶς ἡ εἴσοδος στὸ Ἅγιον Ὄρος, γιὰ τὸ ἀσκανδάλιστο τῶν μοναχῶν καὶ γιὰ σεβασμὸ τῆς ἱερότητας τοῦ τόπου. Ἐπίσης καὶ στὰ παιδιά, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ἀνεπτυγμένο τὸ συναίσθημα τῆς εὐσεβείας.

Στὸν Ἄθω, ὅπως εἴπαμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς Ἑλληνικὲς μονές, ὑπάρχουν καὶ ἡ σερβικὴ μονὴ Χιλιανδαρίου, ἡ βουλγαρικὴ μονὴ Ζωγράφου, ἡ ρωσικὴ μονὴ Παντελεήμονος καὶ ἡ ρουμανικὴ σκήτη, θαυμαστὲς ὅλες σ' ἐμφάνιση καὶ λαμπρότητα καὶ πλούσιες σὲ βυζαντινὰ κειμήλια καὶ ἔργα θρησκευτικῆς τέχνης τοῦ μέσου βυζαντινοῦ αἰῶνα. Στὶς βιβλιοθῆκες τους ὑπάρχουν σπάνια θρησκευτικὰ βιβλία περγαμηνῆς τῆς περιόδου 811—1453 μ. Χ.

Ι. ΝΟΥΣΙΑΣ

* ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΕΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
* ΟΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ, ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ
* ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄
κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΕΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Τὸ θέμα τῆς στεγάσεως τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων σὲ συγχρονισμένα καὶ εὐρύχωρα οἰκήματα, ποὺ νὰ πληροῦν ὅλους τοὺς ὅρους τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ἀνέσεως καὶ νὰ ὑπογραμμίζουν τὸν πολιτισμό μας, εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρὰ καὶ δύσκολα ἀστυνομικὰ προβλήματα, καὶ ἀπασχολεῖ ζωηρὰ τὴν ἡγεσία τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀπὸ πολὺ καιρό.

Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι στὸν τομέα αὐτὸν καταβάλλεται μιὰ ἀξιόλογη προσπάθεια, ἡ ὁποία ἀναμένεται ν' ἀποδώσῃ πολλὰ σὺν τῷ χρόνῳ, γιατὶ πολλὰ ἔγιναν καὶ πολλὰ ὑπολείπονται ἀκόμα νὰ γίνουν.

Ὁπωσδήποτε τὸ θέμα εὑρίσκεται σὲ καλὸ δρόμο καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ λυθῇ κατὰ τρόπο ριζικό.

Ἔτσι, μὲ πολλὴ χαρὰ ἐπληροφορήθη ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος ὅτι ἕνα ἀκόμα Τμῆμα τοῦ Πειραιῶς (ὕστερα ἀπὸ τὸ ΙΒ΄) ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα μοντέρνο, πολυτελέστατο, εὐρύχωρο καὶ ἄνετο οἴκημα.

Πρόκειται γιὰ τὸ Γ΄ Τμῆμα Πειραιῶς, ποὺ πρόσφατα στεγάστηκε σ' ἕνα κομψὸ παλατάκι, στὴν ὁδὸν Στενιμάχου 15.

Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ γιορτάστηκε σεμνὰ καὶ γραφικά, μὲ μιὰ ἐπιτυχημένη τελετὴ ἐγκαινίων, ποὺ ὀφείλεται στὸν Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ Πειραιῶς κ. Κοντογιῶργο καὶ τὸν Διοικητὴ τοῦ Τμήματος Ἀστυνόμο κ. Νικολουλέα, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν παρέστησαν ὁ Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Νέρης, ὁ Διευθυντὴς Ἀσφαλείας Πειραιῶς κ. Ταβουλάρης, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Ἀναστασίου, Δασκαλόπουλος, Ζερβόπουλος, Ἀναστασόπουλος, Χυτήρης, Χίου, Κανέλλος, Τσαγκρῆς, Γάτσης καὶ Κοτσιᾶς, ὁ Ἀστυμηχανικὸς κ. Πολυχρόνης, ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πειραιῶς, ὁ δημοτικὸς σύμβουλος κ. Κατσιβαρδάκος, καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἡ τελετὴ ἄρχισε μ' ἕνα κατανυκτικὸ ἁγιασμό, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Κοντογιῶργος, εὐχαριστῶν τοὺς παρισταμένους, εἶπεν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

«Εἴμεθα εὐγνώμονες ἡμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Πειραιῶς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἥτις συμπεριέλαβε εἰς τὰ πλαίσια τῆς γενικωτέρας αὐτῆς μερίμνης πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς χώρας καὶ τὸ θέμα τῆς στεγάσεως τῶν Ἀστυνομικῶν Καταστημάτων εἰς κατάλληλα οἰκήματα, εἰδικώτερον δὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ὡς ἄνω ἐπίτευγμα τὸν ἁρμόδιον ἡμῶν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑφυπουργὸν κ. Καλαντζῆν καὶ τὸν συνάδελφόν του ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ἀλιπράντην, τὰ μάλα ὑπὲρ τῆς Πόλεως τοῦ Πειραιῶς ἐνδιαφερόμενον».

Ἐν συνεχείᾳ ἐξῆρε τὸ ἐθνικιστικὸ καὶ κοινωνικὸ φρόνημα τῶν κατοίκων τοῦ Τμήματος καὶ προσέθεσε :

«Ἀπευθύνω τὴν εὐχὴν ὅπως ὑπὸ τὸ ἐγκαινιαζόμενο οἴκημα μηδενισθῇ ἡ ἐγκληματικότης καὶ ὁ χῶρος οὗτος νὰ ἀποβῇ τόπος εἰρηνικῆς ἐπιλύσεως τῶν διαφορῶν τῶν κατοίκων, πεπειθῶς ὅτι αἱ σχέσεις τοῦ Τμήματος καὶ τῶν κατοίκων ἐν τῷ μέλλοντι θὰ διέπωνται ἔτι περισσότερον μὲ πνεῦμα ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ κατανοή-

σεως, ἥτις κατανόησις ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς 'Αστυνομίας, ἔστε βέβαιοι ὅτι θὰ εἶναι ἀπόλυτος».

Συνεχίζων ἐξεδήλωσε τὴν συγκίνησή του καὶ ἀνεμνήσθη τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἱδρύσεως τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ, καὶ εὐχήθηκε ὅπως ἀξιωθοῦν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Τμήματος «νὰ ἐγκαινιάσωσιν εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον, ἔτι καταλληλότερον οἴκημα, ὑπὸ οἰωνοὺς εὐτυχεστέρους».

Τὰ λόγια τοῦ κ. Κοντογιώργου ἐκάλυψαν θερμὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ δημοτικὸς σύμβουλος Πειραιῶς κ. Κατσιβαρδάκος ἀπηύθυνε θερμὲς εὐχαριστίες πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴ Πειραιῶς γιὰ ὅσα εἶπε γιὰ τὸ κοινὸν τοῦ Πειραιῶς, καὶ ὑπεγράμμισε τὴν σπουδαία ἐκπολιτιστικὴ ἀποστολὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, πλέξας τὸ ἐγκώμιον τῶν ἀνδρῶν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος γιὰ τὶς ἱκανότητες καὶ τὶς ἀρετές τους, καταχειροκροτηθείς.

Τελευταῖος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος 'Αστυνόμος κ. Νικολουλέας, ὁ ὁποῖος ηὐχαρίστησε τοὺς τιμήσαντας τὴν τελετὴν καὶ τοὺς διεβεβαίωσεν ὅτι οἱ ὑπ' αὐτὸν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι θὰ καταβάλουν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῆς ἀποστολῆς τους.

Καὶ ἡ σεμνὴ τελετὴ ἔκλεισε μὲ ἐπίσκεψη τῶν παρισταμένων στὰ γραφεῖα καὶ τὰ διαμερίσματα τοῦ νέου οἰκήματος, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐξέφρασαν τὸν θαυμασμό τους.

Ὅσο γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ νέου οἰκήματος τοὺς εὐχόμαστε «Καλορίζικο» καὶ κάθε ὑπηρεσιακὴ εὐτυχία...

*

ΟΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ, ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ

—Γιὰ τὴ φιλαρμονικὴ τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας εἴχαμε κάνει στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μιὰ αἰσιόδοξη πρόβλεψη : ὅτι δηλαδή, μὲ λίγες πρόβες κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἐμφανίσεις θὰ παρουσίαζε τὴν ἔκπληξη ποὺ ὅλοι περιμέναμε...

Καὶ τὰ πράγματα, εὐτυχῶς, μᾶς ἐδικαίωσαν ἀπόλυτα...

Ἡ φιλαρμονικὴ τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας ἐπεβλήθη καὶ ἐκέρδισε τὴ μάχη τοῦ κοινοῦ... Καὶ τὴν ἐκέρδισε μὲ τὸ σπαθί της...

Γιατὶ ἡ δεύτερη καὶ ἡ τρίτη ἐμφάνισή της ὑπῆρξε μιὰ ἄνευ προηγουμένου ἐπιτυχία, ποὺ προκάλεσε τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ κοινοῦ.

Δεμένη, πειθαρχημένη, ζωντανὴ καὶ ἁρμονικὴ ἡ μπάντα τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας πῆρε τὴ θέση ποὺ τῆς ἄξιζε στὴ λαϊκὴ συνείδηση, καί, στὴν κυριολεξία, ἐγοήτεψε...

Καὶ ἡ δικαίωση ἦρθε πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι περιμέναμε...

Ἡ πρώτη ἐμφάνισή της στὴν πλατεῖα Συντάγματος τῶν 'Αθηνῶν ἦταν μιὰ «πρόβα τζενεράλε» τῆς μεγάλης ἐξορμήσεώς της.

Οἱ ἄλλες δυὸ ἐμφανίσεις της, στὴν Πλατεῖα Κανάρη, στὸ Πασαλιμάνι τοῦ Πειραιῶς καὶ στὴν Πλατεῖα Κεφαλλαρίου τῆς Κηφισιᾶς, ἔδειξαν τὴν πραγματική της ἀξία.

'Αρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ γιὰ τὶς δυὸ αὐτὲς συναυλίες δὲν ὑπάρχει καμμία παρατήρηση. Δὲν ἔγινε κανένα λάθος, δὲν ὑπῆρξε κανένα ἀπολύτως τρωτό.

Ἔλειψε βέβαια καὶ τὸ μειονέκτημα τῶν μεγαφώνων, κι' ἔτσι ἡ ἀπόδοση τῆς φιλαρμονικῆς τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας ὑπῆρξε ἄψογη, ἀπὸ κάθε πλευρά.

Ἦταν διαλεχτὴ ἡ φιλαρμονικὴ σὰν ἄκουσμα καὶ σὰν θέαμα, τόσο στὸν Πειραιᾶ ὅσο καὶ στὴν Κηφισιὰ καὶ δίκαια καταχειροκροτήθηκε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό.

'Αλλά, ἂς τὴν παρακολουθήσουμε μὲ τὴ σειρὰ στὶς δυὸ αὐτὲς συναυλίες της..

Πέμπτη 28 Ἰουλίου, στὸν Πειραιᾶ.

Ἀπὸ ἐνωρὶς τὸ ἀπόγευμα ἡ πλατεῖα Κανάρη στὸ Πασαλιμάνι, ποὺ ἔχει μιὰ μαγευτικὴ θέα πρὸς τὴν θάλασσα, ἦταν ἕτοιμη γιὰ νὰ δεχτῇ τοὺς ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας στὴν ὁμορφὴ ἐτούτη μάχη τῶν φθόγγων καὶ τῶν ἤχων...

Λουλουδιασμένη, ὁμορφοστολισμένη, φωτισμένη μὲ γοῦστο ἡ γραφικὴ αὐτὴ γωνιὰ τοῦ Πειραιῶς ἔδινε μιὰ ὄμορφη νότα στὴν Πειραϊκὴ ζωή, ποὺ κάθε βράδυ παίρνει ἕνα γουστόζικο ρυθμό...

Μιὰ μεγάλη ἐξέδρα στὴ μέση... Κι' ἐπάνω της τὰ ἀναλόγια. Ὅσο γιὰ τὰ μικρόφωνα καὶ τὰ μεγάφωνα, δὲν ἦταν μονάχα ὑπεραρκετὰ ἀλλὰ καὶ ὁλοκαίνουργια καὶ ἄριστα τοποθετημένα.

Γιὰ ὅλα ἐτοῦτα εἶχε φροντίσει ὁ Δῆμος Πειραιῶς, πρὸς τὸν ὁποῖον αἰσθανόμαστε τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐκφράσουμε τὶς θερμές μας εὐχαριστίες.

Μά, ξεχωριστὰ συγχαίρουμε τὸν ἀκούραστο Ὑποδιευθυντὴ Πειραιῶς κ. Εὐάγγελο Ἀναστασίου ποὺ ἐπιφορτίστηκε μὲ τὴν ὅλη προεργασία τῆς συναυλίας. Καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ὑπῆρξεν ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος στὴν κατάλληλη θέση.

Ἔδωκεν ἐντολάς, ἐπρωτοστάτησε, ἐπέβλεψε... Καὶ διευθέτησε τὰ πάντα μὲ ἀκρίβεια, τάξη καὶ πολὺ γοῦστο.

Κι' ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα ἕνα πλῆθος κόσμου εἶχε κατακλύσει τὴν Πλατεῖα ποὺ ἀνάμεσά του μποροῦσες νὰ διακρίνῃς ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Πειραϊκῆς Κοινωνίας.

Διακρίναμε τὸν Ὑπουργὸ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Γ. Ἀνδριανόπουλο, τὸν Ὑφυπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελο Καλαντζῆ, τὸν ἐφοπλιστὴ κ. Λουκᾶ Νομικό, τὸν Δήμαρχο Πειραιῶς κ. Π. Ντεντιδάκη, τὸν Πρόεδρο τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πειραιῶς κ. Μαρούκα, ἐμπόρους, καθηγητάς, ἱερεῖς, συνταξιούχους, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ νεαρούς.

Ἐπίσης παρέστησαν ὁ Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Γεώργιος Κοντογιῶργος, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Εὐάγγελος Ἀναστασίου, Ἰωάννης Δασκαλόπουλος, καὶ Ἰωάννης Γάτσης, ὁ Διοικητὴς τοῦ Δ' Τμήματος Πειραιῶς Ἀστυνόμος κ. Ἀναστάσιος Μαροῦτσος καὶ πλῆθος ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ Ἀξιωματικῶν τῆς Β. Χωροφυλακῆς.

Ἡ τάξη ἐτηρήθηκε κατὰ τρόπον ὑποδειγματικόν. Ἀλήθεια! Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀντικρύζουμε τόσην ἐπιτυχία σὲ μέτρα τάξεως ὅπως αὐτή.

Εἶναι ἀξιέπαινοι ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ Δ' Τμήματος Πειραιῶς γιὰ ὅσα ἐπετέλεσαν. Καὶ ξεχωριστὰ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δυνάμεως Ὑπαστυνόμος κ. Λεων. Χρυσικόπουλος ποὺ διεκρίθη στὸν τομέα του.

Καὶ μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξη. Ἀνταμώσαμε, δηλαδή, ἐδῶ ἕνα σωρὸ ἀκροατὰς καὶ θαυμαστὰς τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκδηλώσουν τὸν ἐνθουσιασμό τους γιὰ τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Τὴ συναυλία διηύθυνε ὁ μουσουργὸς κ. Σπ. Δουκάκης, Ἀρχιμουσικὸς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ βοηθοὺς τὸν κ. Δημήτρη Μπουκουβάλα καὶ τὸν κ. Σωτ. Ἀράπη.

Ὅλοι τους ἀπέδωσαν ἄριστα καὶ δίκαια ἔγιναν ἀντικείμενο θερμοτάτων ἐκδηλώσεων τοῦ κοινοῦ.

Ἡ συναυλία, ποὺ διαιρεῖτο σὲ τρία μέρη περιελάμβανε τὰ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὰ ἔργα τῆς παγκόσμιας μουσικῆς ἀνθολογίας, συνθέσεις δηλαδὴ τοῦ Σουπέ, τοῦ Λίστ, τοῦ Βέμπερ, τοῦ Βέρντι, τοῦ Ντονιζέττι, τοῦ Σακέλλαρίδη καὶ τοῦ Καίσαρη. Ἐπίσης μοντέρνες συνθέσεις τοῦ Σπ. Δουκάκη.

Ἀπόλυτη ἐπιτυχία ὑπῆρξε τὸ χαρακτηριστικὸ κάθε ἐκτελέσεως καὶ ὅλα τὰ ὄργανα ἀπέδωσαν περίφημα.

Διαλεχτὲς στιγμὲς ἔζησαν ὅσοι εἶχαν τὴν τύχη νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐπιτυχημένη αὐτὴ συναυλία. Καὶ βαθειὰ σιγὴ ἐπεκράτησε σ' ὁλόκληρο τὸ πρόγραμμα. Καὶ κατάνυξη, ποὺ καθρεφτίζονταν στὰ πρόσωπα τοῦ κοινοῦ...

Εἴδαμε βλέμματα νὰ πλανῶνται στὴν γαλανὴ ἀπεραντωσύνη τοῦ πελάγους... ἀκούσαμε στεναγμούς... μᾶς συνεπῆρε τὸ ζεστό, τὸ παρατεταμένο χειροκρότημα ποὺ ἔγραφε τὸν ἐπίλογο κάθε ἐκτελέσεως...

«Ἦταν μιὰ ἀλησμόνητη βραδυά!» ψιθύρισεν ἕνας γέροντας ποὺ ἔσερνε ἀπ' τὸ χέρι τὸ ἐγγονάκι του, καθὼς ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τῆς παραλίας, μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας... Συγκίνηση!.. Θαυμασμός!.. Αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις πλαισίωσαν τὸ μουσικὸ πρόγραμμα τῆς φιλαρμονικῆς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας στὸν Πειραιᾶ.

Χίλια συγχαρητήρια σ' ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς μπάντας γιὰ τὶς ἀξέχαστες στιγμὲς ποὺ μᾶς χάρισαν.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες προστέθηκε ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Κηφισιᾶς...

Ἦταν καὶ πάλι Πέμπτη βράδυ, στὶς 4 Αὐγούστου... Τὸ πανηγύρι τῆς Χ.Ε.Ν. εἶχε ἀρχίσει στὴν Κηφισιά. Καὶ ὅμως! Αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε ἕνα ὁλόκαιρο πλῆθος ἀνθρώπων νὰ κατακλύσῃ ἀσφυκτικὰ τὴν Πλατεῖα Κεφαλλαρίου, τὰ γύρω κέντρα κι' ὅλους τοὺς χώρους δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν συναυλία τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, γιὰ τὴν ὁποίαν εἶχε προηγηθῇ μιὰ ὁλόχρυση φήμη.

Ἐδῶ ἡ διακόσμηση ἦταν ἀκόμα καλύτερη... Κι' εἶχε γιὰ φόντο μιὰ ἐκκλησία καὶ τὰ γέρικα πανύψηλα πλατάνια τῆς πλατείας, ποὺ δίνουν ἕνα ξεχωριστὰ εὐχάριστο τόνο στὴ γραφικὴ ἐτούτη γωνιὰ τῆς Κηφισιᾶς.

Ἐδῶ εἴχαμε τὸ εὐτύχημα ν' ἀνταμώσουμε ἕνα φιλοπρόοδο, ἕνα, ἀληθινά, διαλεχτὸ Δήμαρχο, τὸν κ. Γεώργιο Τριανταφύλλη, ποὺ ἐμόχθησε, ποὺ ἔδωσε ὅλο τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ δώσῃ σ' ὅλο τὸ χῶρο μιὰ φαντασμαγορικὴ ὄψη.

Φίλος θερμὸς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ὁ κ. Δήμαρχος Κηφισιᾶς προσέφερε μ' ἐνθουσιαμὸ τὶς ὑπηρεσίες του γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς συναυλίας. Τὸν εὐχαριστοῦμε θερμότατα καὶ τὸν διαβεβαιώνουμε ὅτι δὲν θὰ ξεχάσουμε ποτὲ τὴν εὐγενικὴ προσφορά του.

Καὶ δίπλα στὸν κ. Δήμαρχο στάθηκε ἄξιος συνεργάτης καὶ βοήθησε ἀποτελεσματικὰ ὁ δημοτικὸς σύμβουλος κ. Ἰάκωβος Πατέλλης, ποὺ ἐμερίμνησε γιὰ τὴν διευθέτηση κάθε λεπτομερείας τῆς συναυλίας.

Καὶ στὶς 8 ἄρχισε τὸ πρόγραμμα...

Ὅλες οἱ ἀναπνοὲς κρατήθηκαν ἀπ' τὸ πρῶτο κι' ὅλας κομμάτι... βγῆκαν ἀπ' τὰ μπαλκόνια τῶν ξενοδοχείων ἔκπληκτοι οἱ ξένοι... Ὁ κόσμος ὁλοένα πύκνωνε... Καὶ τὸ χειροκρότημά του δὲν ἦταν σὰν τ' ἄλλα ποὺ ἀκούσαμε ὡς τώρα. Εἶχε ψυχή, εἶχε παλμό, εἶχε μιὰ εὐγενικὴ ἔκφραση...

Οἱ στιγμὲς κυλοῦσαν σὰν σὲ ὄνειρο...

Τὰ χέρια κινοῦνταν ρυθμικὰ στὸ μέτρο τῆς μουσικῆς... Ἔκσταση...

Καὶ σὰν τελείωσε τὸ πρόγραμμα ὁλόκληρος αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ μέχρι τὴν ὥρα ἐκείνη ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, ἐξέσπασε σὲ μιὰ θύελλα ἐπευφημιῶν, χειροκροτημάτων, θαυμασμοῦ.

«Ἀπὸ τὰ προπολεμικὰ χρόνια εἶχε νὰ ἰδῇ ἡ Κηφισιὰ τέτοια συναυλία» ψιθυρίζει δίπλα μας ὁ κ. Πατέλλης...

Κι' ἐνῷ προσφέρονται μπύρες καὶ μεζέδες ἀπ' τὸν Δῆμο, πλησιάζουν τὰ πλήθη τοῦ κόσμου τὴν ὀρχήστρα, τὴν ξαναχειροκροτοῦν, τὴν ἀποθεώνουν...

Πανηγυρικὴ δικαίωση!

Κι' ἀνάμεσα στὰ κολακευτικὰ σχόλια ἀκούει καὶ ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κάποια γλυκόλαλα τραγούδια...

Τὰ μάτια μας βουρκώνουν... Αὐτὲς δὲν εἶναι ἐκδηλώσεις... Εἶναι βελούδινες στιγμές, ποὺ λίγες φορὲς στὴ ζωή του μπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος...

Ἔφευγαν οἱ λεβέντες τῆς φιλαρμονικῆς, κι' ἀκόμα ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε... Μὲ μιᾶς εἶχαν ζωντανέψει κάποιες χρυσὲς μέρες τῆς παληᾶς, καλῆς ἐποχῆς...

Καὶ ἡ ἐμφάνιση τῆς μπάντας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ὑπῆρξε τὸ κυρίαρχο θέμα τῶν συζητήσεων γιὰ πολλὲς μέρες...

Τί νὰ ποῦμε; Τί νὰ προσθέσουμε; Χρειάζονται σχόλια; Ἡ φιλαρμονικὴ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας γίνεται σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀγαπημένη τοῦ μεγάλου κοινοῦ...

Εὖγε σὲ ὅσους εἶχαν τὴν πρωτοβουλία τῆς συγκροτήσεώς της. Τῆς εὐχόμαστε πάντα ἐπιτυχίες καὶ θριάμβους...

*

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

—Τὸ μεσημέρι τῆς 30 Ἰουλίου ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ τοῦ τέρματος Πατησίων 160 Κύπριοι μαθηταὶ τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως μὲ τοὺς κ.κ. καθηγητάς τους. Τὸ γκρούπ αὐτὸ τῶν Κυπρίων μαθητῶν πραγματοποιεῖ μιὰ πολυήμερη ἐκπαιδευτικὴ ἐκδρομὴ στὴν Ἑλλάδα, πρὸς ἐπίσκεψη τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν Σχολῶν.

Τοὺς ὑπεδέχθησαν ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκης μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Σχολῆς καὶ παρατεταγμένα Τμήματα δοκίμων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων.

Ἡ Σχολὴ ἦταν ὅμορφα διακοσμημένη καὶ ἔπλεε σὲ σημαῖες καὶ χρώματα, πρᾶγμα ποὺ ἐνθουσίασε τοὺς Κυπρίους μαθητάς, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐσχολίασαν μὲ χαρά.

Τοὺς Κυπρίους προσεφώνησεν ὁ κ. Ἀρχοντουλάκης, ποὺ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς ἀναπτύξῃ τὸ ὅλο ἐκπαιδευτικὸ πρόραμμα τῆς Σχολῆς καὶ νὰ ὑπογραμμίσῃ τὸ ἔργο τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων σὲ κάθε κοινωνικὸ τομέα. Καὶ καταλήγων ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρας Κύπρου, χειροκροτηθεὶς ζωηρῶς ἀπὸ τοὺς Κυπρίους μαθητάς.

Στὸν κ. Ἀρχοντουλάκη ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, ὁ ὁποῖος ὕμνησε τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰπὼν χαρακτηριστικῶς ἐπὶ λέξει ὅτι «εὑρίσκεται »εἰς τὸ πλέον ὑψηλὸν ἐπίπεδον ἀποδόσεως ἀπὸ κάθε ἄλλην Ἀστυνομίαν τοῦ κόσμου». Καταλήγων δὲ ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν κυπριακὴν ἀποστολὴν προσφέρθηκαν ἀναψυκτικά. Στοὺς συμπαθεῖς μαθητὰς τοῦ νέου ἐλευθέρου Κράτους τῆς Κύπρου, μὲ τὸ ὁποῖον τόσοι μᾶς συνδέουν δεσμοί, εὐχόμαστε εὐόδωσιν τῶν ὡραίων καὶ εὐγενικῶν τους ἐπιδιώξεων. Καὶ τὴν διαβεβαίωσή μας : ὅτι κατέκτησαν τὴν ἀγάπη, τὴν ἐκτίμηση καὶ τὶς καρδιές μας.

—Στὶς 31 Ἰουλίου ἔγινε μὲ σεμνὴ γραφικότητα ἡ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας 154 νέων ἀστυφυλάκων τοῦ 197ου Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος, στὸ παράρτημα τῆς Νέας Φιλαδελφείας, ἱερουργοῦντος τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἐφημερίου ἁγίων Ἀναργύρων κ. Τρύφωνος Μανωλοπούλου. Παρέστησαν ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκης, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ν. Φιλαδελφείας Ἀστυνόμος κ. Ἀν. Ντουφεξῆς, οἱ διμοιρίται, οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ Ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς.

Πρὸς τοὺς νέους ἀστυφύλακες ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκης συστήσας εἰς αὐτοὺς νὰ τηρήσουν πιστῶς τὸν ὅρκον τους, καὶ νὰ διατηρήσουν τὸν ἑαυτό τους σὲ ὑψηλὸ ἠθικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐπίπεδο, δεικνύοντες κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τους ἀξιοπρέπειαν, ἀφοσίωσιν, γενναιότητα καὶ αὐταπάρνηση.

Οἱ ἐξελθόντες τῆς Σχολῆς εἶναι οἱ ἑξῆς :

Ἀβραμόπουλος Τιμολέων, Ἀνδριανάκης Εὐστράτιος, Ἀποστολόπουλος Θωμᾶς, Ἀσημόπουλος Γεώργιος, Γιαννακόπουλος Εὐάγγελος, Γιωτάκης Βασίλειος, Γκουντόπουλος Βασίλειος, Δάνεσης Τριαντάφυλλος, Δερμιτζάκης Ἀντώνιος, Δερνίκας Θωμᾶς, Ἐξαρχάκος Θεόδωρος, Ζήσης Λουκᾶς, Ζησιμόπουλος Χρῆστος, Ἡγουμενόπουλος Δημήτριος, Ἡλιάδης Παῦλος, Καββαθᾶς Στέφανος, Καζάνης Γεώργιος, Κακαράντζας Εὐριπίδης, Καπετανάκης Κων/νος, Καραθανάσης Γεώργ., Καραμέτης Ἀθανάσ., Καρκάνης Κωνστ., Κασιμάτης Ἐμμαν., Κουλοσούρας Εὐάγγ., Κουρεν-

τζῆς Ἰωάνν., Κούτρας Σπυρ., Κυριακοῦ Ἰορδάνης, Κωνσταντάρας Ἀπόστ., Λάζαρης Ἀλέξ., Λαμπρόπουλος Γρηγόριος, Πανδῆς Εὐάγγ., Παπαβασιλείου Ἀπόστ., Παπαδριανὸς Παναγ., Παπαθεοδώρου Χρῆστος, Παπακωνσταντίνου Κωνστ., Πάπαρης Ἀθανάσ., Παπαρούπας Εὐάγγ., Παυλόπουλος Χρῆστος, Παφίλης Χρῆστος, Πηγουνάκης Ἐμμαν., Πολίτης Δημήτρ., Ράπτης Δημήτρ., Σβανᾶς Θεόδωρος, Σκούρας Βασίλ., Σορβάνης Ἄγγελος, Σταυρακάκης Γεώργ., Τζιγκουνάκης Μιχ., Τριανταφύλλης Γεώργ., Τσακνάκης Ἰωάνν., Τσαμαντάνης Γεώργ., Τσιάμης Δημήτριος, Τσικνῆς Σπυρίδων, Τσιλέκας Κωνστ., Τσίτουρας Νικόλαος, Φλέγκας Ἀναστ., Φούρλας Βασίλ., Χαρῖτος Κωνστ., Χουλιάρας Εὐριπίδης, Ἀδαμαντόπουλος Παναγ., Ἀμερικάνος Δημήτρ., Ἄνθης Γεράσιμος, Ἀντωνάκος Ἰωάνν., Ἀποκορίτης Ἀγαθόνικος, Ἀποστολόπουλος Δημήτρ., Αὐγέρης Εὐθύμ., Βαφείδης Παναγ., Γιαννακούρης Χρῆστος, Γιαννόπουλος Κωνστ., Γκανούρης Ἰωάνν., Γκομούζας Ἰωάνν., Δεμέστιχας Γεώργ., Εὐθυμιόπουλος Κωνστ., Ζαμπάκης Λάμπρος, Ζαρναβέλης Κωνστ., Ζιώγας Λάμπρος, Θεοδωρόπουλος Γεώργ., Κακιούζης Παναγ., Καλλιανέζος Συμεών, Κανταρτζῆς Κωνστ., Κιούσης Γεώργ., Κίτσος Ἰωάνν., Κουρούπης Ἀντ., Κωνσταντόπουλος Παναγ., Κοτσάκης Ἰωάνν., Μακρῆς Νικόλ., Μεταξᾶς Ἀθανάσ., Μουρατίδης Ἠλίας, Μουτιάκης Λεωνίδας, Μπάϊμας Χρῆστος, Μπαχὰς Γεώργ., Μπενέτος Κωνστ., Μπότης Θεοφάνης, Παναγιωτόπουλος Δημ., Παπαδάκης Χαράλ., Παπακωνσταντίνου Εὐάγγ., Παπατζίμας Παῦλος, Παπαχρήστου Χρῆστος, Πολυχρονόπουλος Γεώργ., Πριόβολος Παναγ., Ρεβίθης Νικήτας, Σταυρόπουλος Ἀνδρέας, Τσαγκαρούλης Εὐστράτ., Φιλιππάκος Παρασκ., Φωτεινὸς Γεώργ., Χατζηαργύρης Ἀριστείδης, Χωμορίτης Κωνστ., Ψαρουδάκης Στυλιανός, Μαυροειδίκος Ἀθανάσ., Μπουντᾶς Θεόδωρος, Νίκας Ἀναστάσ., Νίκας Χρῆστος, Νικολάου Γεώργ., Πανέτσος Παναγ., Παπακωστόπουλος Γεώργ., Πέτρου Ἀθανάσ., Ρήγας Παναγ., Σάρλης Σπυρίδων, Σδράλλης Γεώργ., Σκληβανίτης Χαρίλ. Σκουφίτσας Δημήτρ., Σταμάτης Παναγ., Στασινόπουλος Ζαχαρ., Τερζίδης Χρῆστ., Τριάντος Εὐθύμ., Τσιάμης Βασίλ., Τσιανάκας Νικόλ., Τσικριπῆς Κωνστ., Τσιφτσῆς Χαράλ., Φερεσιάδης Γεώργ., Φούρλας Ἀθανάσ., Ψαρρᾶς Σπυρ., Ἀθανασίου Θεόδ., Ἀλεξίου Ἀναστ., Ἀναγνωστόπουλος Βασίλειος, Ἀνδρέικος Κωνστ., Ἀντωνογιωργάκης Ἰωάνν., Βλάχος Γκολφῖνος, Γιδαράκος Κωνστ., Δαφνιώτης Βασίλ., Δήμου Ἰωάνν., Ἐλευθεριάνος Γεώργ., Ζαγκογιάννης Γεώργ., Ζαχαρίας Δημήτρ., Ζελιαναῖος Γεώργ., Κανελλόπουλος Νικόλαος, Κατσιόρχης Φώτιος, Κεφαλόπουλος Σπυρ., Κοκκινάκης Ἰωάνν., Κριτσώνης Γεώργ., Κύρκος Δημήτρ., Κωνσταντινίδης Γεώργ., Λάμπρου Δημήτρ., Λιώρης Σταῦρος καὶ Λουριδᾶς Γεώργ.

—Μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκη καὶ μὲ τὴν εὐγενικὴ προσφορὰ μιᾶς κινηματογραφικῆς μηχανῆς καὶ ταινιῶν ἐκ μέρους τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν, ἐγκαινιάστηκε στὴν Ἄστυν. Σχολὴ πρόγραμμα προβολῆς ἐκπαιδευτικῶν ταινιῶν δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, τὸ ὁποῖον παρακολουθοῦν οἱ μαθηταὶ καὶ τῶν τριῶν Σχολῶν.

Εἶναι μιὰ ἀξιέπαινη πρωτοβουλία ποὺ συμπληρώνει ἄριστα τὸ ὅλο ἐκπαιδευτικὸ πρόγραμμα τῶν Σχολῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Καὶ τὴν ὑπογραμμίζουμε μ' ἐνθουσιασμό.

Σ. ΠΗΛΟΣ

Τὸ στοίχημα

Ὑπὸ Α. ΤΣΕΧΩΦ, κατὰ μετάφρασιν
ἀστυφύλακος Θ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κέρδισε τὴν ἐλευθερία τῆς ψυχῆς του φυλακίζοντας τὸ σῶμα του.

Ἦταν μιὰ σκοτεινὴ φθινοπωριάτικη νύχτα. Ὁ γέρο-τραπεζίτης βημάτιζε στὸ γραφεῖο του ἀπὸ γωνιὰ σὲ γωνιά, ἀναλογιζόμενος τὴν ἐσπερίδα ποὺ εἶχε δώσει τὸ φθινόπωρο πρὸ δεκαπέντε χρόνων. Εἶχαν πάει πολλοὶ διανοούμενοι καὶ εἶχαν κάνει μιὰ ἐνδιαφέρουσα συζήτηση. Ἀνέμεσα στ' ἄλλα μίλησαν καὶ διὰ τὴν κεφαλικὴ ποινή. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦσαν πολλοὶ λόγιοι καὶ δημοσιογράφοι καὶ ἡ μεγαλύτερη μερίδα κατέκρινε τὴν κεφαλικὴ ποινή, γιατὶ τὴν εὕρισκαν ἀπηρχαιομένο μέσον τιμωρίας, ἀνάρμοστο σὲ χριστιανικὸ κράτος κι' ἀνήθικο. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν τὴν γνώμη πὼς ἡ κεφαλικὴ ποινὴ ἔπρεπε ν' ἀντικατασταθῇ διεθνῶς ἀπ' τὴν ἰσόβια φυλάκιση.

—Δὲν συμφωνῶ μαζί σας, εἶπε ὁ οἰκοδεσπότης. Ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἔχω πεῖρα οὔτε τῆς κεφαλικῆς ποινῆς οὔτε τῆς ἰσόβιας φυλάκισης, μὰ ἐὰν κανένας μπορεῖ νὰ κρίνῃ a priori (κατ' ἐπαγωγὴν) τότε κατὰ τὴ γνώμη μου ἡ κεφαλικὴ ποινὴ εἶναι πιὸ ἠθικὴ καὶ πιὸ ἀνθρώπινη ἀπ' τὴν φυλάκιση. Ἡ ἐκτέλεση σκοτώνει ἀμέσως—ἡ ἰσόβια φυλάκιση σιγὰ-σιγά. Ποιὸς εἶναι πιὸ ἀνθρωπιστὴς δήμιος, ἐκεῖνος ποὺ σὲ σκοτώνει σὲ λίγες στιγμὲς ἢ ἐκεῖνος ποὺ ἀδιάκοπα γιὰ χρόνια σοῦ στερεῖ τὴ ζωή;

—Εἶναι καὶ οἱ δύο τὸ ἴδιο ἀνήθικοι—παρατήρησε ἕνας ἀπ' τοὺς προσκεκλημένους—γιατὶ ὁ σκοπὸς τους εἶναι ὁ ἴδιος: ν' ἀφαιρέσουν τὴν ζωή. Τὸ κράτος δὲν εἶναι Θεός. Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀφαιρῇ ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ πίσω ὅσο κι' ἂν ἤθελε.

Μέσα στὴ συντροφιὰ ἦταν κι' ἕνας δικηγόρος, ἕνας νεαρὸς περίπου εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰ τὴν γνώμη του εἶπε:

—Ἡ κεφαλικὴ ποινὴ καὶ ἡ ἰσόβια φυλάκιση εἶναι τὸ ἴδιο ἀνήθικες, μὰ ἐὰν μοῦ ἔλεγαν νὰ διαλέξω ἀνάμεσά τους, ἀσφαλῶς θὰ διάλεγα τὴ δεύτερη. Εἶναι καλύτερα νὰ ζῇς κατὰ κάποιον τρόπο παρὰ νὰ μὴν ζῇς καθόλου.

Ἐπακολούθησε μιὰ ζωηρὴ συζήτηση. Ὁ τραπεζίτης, ποὺ τότε ἦταν πιὸ νέος καὶ πιὸ νευρικός, ξαφνικὰ ἔχασε τὴν ψυχραιμία του, χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι καί, γυρίζοντας στὸ δικηγόρο, φώναξε:

—Εἶναι ψέμα. Στοιχηματίζω δύο ἑκατομμύρια πὼς δὲ θὰ μποροῦσες νὰ μείνῃς σ' ἕνα κελλὶ οὔτε πέντε χρόνια.

—Ἂν τὸ λέτε σοβαρὰ—ἀπάντησε ὁ δικηγόρος—τότε στοιχηματίζω πὼς θὰ μείνω ὄχι πέντε, μά, δεκαπέντε.

—Δεκαπέντε! Ἐν τάξει! ἔκανε ὁ τραπεζίτης. Κύριοι στοιχηματίζω δύο ἑκατομμύρια.

Σύμφωνοι. Ἐσεῖς διακινδυνεύετε δύο ἑκατομμύρια, ἐγὼ τὴν ἐλευθερία μου, εἶπε ὁ δικηγόρος.

Ἔτσι αὐτὸ τὸ ἀπολίτιστο, τὸ γελοῖο στοίχημα συμφωνήθηκε. Ὁ τραπεζίτης ποὺ κείνη τὴν ἐποχὴ ἀπαριθμοῦσε πάρα πολλὰ ἑκατομμύρια καὶ ποὺ ἦταν διεφθαρμένος καὶ ἰδιότροπος, ἔνοιωσε μεγάλη ἱκανοποίηση. Στὸ δεῖπνο εἶπε ἀστειευόμενος στὸ δικηγόρο:

—Ἔλα στὰ λογικά σου, νεαρέ, προτοῦ νἄναι ἀργά. Δυὸ ἑκατομμύρια σὲ μένα δὲν εἶναι τίποτε, μὰ σὺ ἐπιμένεις νὰ χάσῃς τρία ἢ τέσσερα ἀπ' τὰ καλύτερα χρόνια

τῆς ζωῆς σου. Λέω τρία ἢ τέσσερα, γιατὶ ποτὲ δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ μείνῃς περισσότερα. Μὴν ξεχνᾶς ἀκόμα, δύστυχε ἄνθρωπε, πὼς ἡ θελληματικὴ φυλάκιση εἶναι πολὺ πιὸ βαρειὰ ἀπ' τὴν ἀναγκαστική. Ἡ ἰδέα πὼς ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἐλευθερωθῇς ὅποια στιγμὴ θελήσῃς θὰ δηλητηριάσῃ ὅλη τὴ ζωή σου στὸ κελλί. Σὲ λυπᾶμαι.

Καὶ τώρα ὁ τραπεζίτης, βαδίζοντας ἀπὸ γωνιὰ σὲ γωνιά, τ' ἀναλογίστηκε ὅλ' αὐτὰ καὶ ἀναρωτήθηκε:

«Γιατὶ ἔβαλα αὐτὸ τὸ στοίχημα; Ὁ δικηγόρος χάνει δεκαπέντε χρόνια τῆς »ζωῆς του κι' ἐγὼ πετάω δυὸ ἑκατομμύρια. Θὰ πείσῃ τοὺς ἀνθρώπους πὼς ἡ κεφαλι»κὴ ποινὴ εἶναι καλύτερη ἢ χειρότερη ἀπ' τὴν ἰσόβια φυλάκιση; Ὄχι, ὄχι! Ὅλα ἀ»νοησίες. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα ἦταν τὸ καπρίτσιο ἑνὸς κακοαναθρεμμένου ἀνθρώπου· »ὅσον ἀφορᾷ τὸν δικηγόρο, καθαρὴ δίψα χρυσοῦ».

Θυμήθηκε εὐρύτερα τὸ τί ἔγινε μετὰ τὴν ἑσπερίδα. Εἶχαν ἀποφασίσει πὼς ὁ δικηγόρος ἔπρεπε νὰ ἔμενε στὴν φυλακή του καὶ νὰ τὸν φύλαγαν ἄγρυπνα σ' ἕνα περίπτερο, στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ τραπεζίτη. Εἶχε συμφωνηθῇ πὼς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς φυλάκισής του δὲ θἄχε τὸ δικαίωμα νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι, νὰ δῇ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, ν' ἀκούσῃ φωνὲς καὶ νὰ λάβῃ γράμματα κι' ἐφημερίδες. Τοῦ ἐπέτρεψαν νἄχῃ ἕνα μουσικὸ ὄργανο, νὰ διαβάζῃ βιβλία, νὰ γράφῃ γράμματα, νὰ πίνῃ κρασὶ καὶ νὰ καπνίζῃ ταμπάκο. Μὲ τὴ συμφωνία μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνῇ—μὰ σιωπηρὰ—μὲ τὸν ἔξω κόσμο, ἀπὸ ἕνα παραθυράκι εἰδικὰ φτιαγμένο γι' αὐτὸν τὸν σκοπό. Κάθε τὶ τὸ ἀπαραίτητο, βιβλία, μουσική, κρασί, μποροῦσε νὰ τὰ λαμβάνῃ σ' ὁποιαδήποτε ποσότητα στέλνοντας ἕνα σημείωμα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἡ συμφωνία εἶχε προβλέψει καὶ τὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες, ποὺ ἔκαναν τὸν περιορισμὸ αὐστηρὰ μοναχικὸ καὶ ὑποχρέωνε τὸν δικηγόρο νὰ παραμείνῃ ἀκριβῶς δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ τὶς δώδεκα τὰ μεσάνυχτα τῆς δεκάτης τετάρτης Νοεμβρίου 1870 ὥς τὶς δώδεκα τὰ μεσάνυχτα τῆς δεκάτης τετάρτης Νοεμβρίου 1885. Ἡ παραμικρὴ προσπάθεια ἐκ μέρους του νὰ παραβιάσῃ τοὺς ὅρους, νὰ δραπετεύσῃ ἔστω καὶ δύο λεπτὰ πρὸ τῆς κανονισμένης ὥρας, ἐλευθέρωνε τὸν τραπεζίτη ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσῃ νὰ τοῦ πληρώσῃ τὰ δύο ἑκατομμύρια.

Τὸν πρῶτο χρόνο τῆς φυλάκισής του ὁ δικηγόρος—ἂν κρίνουμε ἀπ' τὰ λιγόλογα σημειώματά του—ὑπόφερε τρομερὰ ἀπὸ μοναξιὰ καὶ στενοχώρια. Ἀπ' τὴ φυλακή του ἔβγαινε νύχτα καὶ μέρα ὁ ἦχος τοῦ πιάνου. Ἀρνήθηκε κρασὶ καὶ καπνό. «Τὸ κρασὶ», ἔγραφε, «διεγείρει ἐπιθυμίες κι' οἱ ἐπιθυμίες εἶναι ὁ κυριώτερος ἐχθρὸς »τοῦ φυλακισμένου· ἐκτὸς αὐτοῦ τίποτα δὲν εἶναι πιὸ ἀνιαρὸ ἀπ' τὸ νὰ πίνῃς κρασὶ »μόνος σου κι' ὁ καπνὸς μολύνει τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ κελλιοῦ σου».

Τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ ἔστειλαν ἐλαφρὰ βιβλία, μυθιστορήματα μ' ἐρωτικὴ πλοκή, ἱστορίες ἐγκλήματος καὶ φαντασίας, κωμῳδίες κι' ἄλλα.

Τὸν δεύτερο δὲν ἀκουγότανε πλέον τὸ πιάνο κι' ὁ δικηγόρος ζητοῦσε μόνον κλασσικούς. Τὸν πέμπτο χρόνο ἡ μουσικὴ ἀκούστηκε πάλι κι' ὁ φυλακισμένος ζήτησε κρασί. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν εἶπαν ὅτι ὁλόκληρη ἐκείνη τὴν χρονιὰ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ τρώῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ στρώνεται στὸ κρεβάτι. Συχνὰ χασμουριότανε καὶ συζητοῦσε μόνος του. Τὰ βιβλία δὲν τὰ διάβαζε. Καμμιὰ φορὰ τὰ βράδια καθότανε καὶ ἔγραφε. Ἔγραφε γι' ἀρκετὲς ὧρες καὶ μετά, κατὰ τὰ ξημερώματα, τὰ ξέσχιζε. Πολλὲς φορὲς τὸν εἶχαν ἀκούσει νὰ κλαίῃ.

Τὸ δεύτερο ἑξάμηνο τοῦ ἕκτου χρόνου ὁ φυλακισμένος ἄρχισε μὲ ζῆλο νὰ μελετάῃ ξένες γλῶσσες, φιλοσοφία κ' ἱστορία. Ἔπεσε τόσο πεινασμένα πάνω σ' αὐτὰ τὰ θέματα ποὺ ὁ τραπεζίτης μόλις ποὺ κατώρθωνε νὰ βρίσκῃ καιρὸ γιὰ νὰ τὸν προμηθεύῃ βιβλία. Στὸ διάστημα τεσσάρων χρόνων τοῦ ἀγόρασε ἑξακόσιους τόμους. Ἦτανε τότε ποὺ τὸ πάθος τὸν εἶχε κυριέψει, ὅταν ἔστειλε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἀγαπητὲ δεσμοφύλακα, σοῦ γράφω αὐτὲς τὶς γραμμὲς σ' ἕξη γλῶσσες. Δεῖξ' »τες σὲ πραγματογνώμονες κι' ἄφησέ τους νὰ τὶς διαβάσουν. Ἐὰν δὲν βροῦν ἔστω κι'

»ένα μοναδικὸ λάθος, σὲ παρακαλῶ νὰ διατάξῃς νὰ ρίξουν μιὰ τουφεκιὰ ἀπ' τὸν »κῆπο κι' ἔτσι θὰ καταλάβω πὼς οἱ προσπάθειές μου δὲν πῆγαν χαμένες. Οἱ με»γαλοφυΐες ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν κρατῶν μιλᾶνε διαφορετικὲς γλῶσσες, »μὰ μέσα τους εἶναι ἀναμμένη ἡ ἴδια φλόγα. Ὦ! ἂν ἤξερες τὴν ἀπέραντη εὐτυχία »μου τώρα ποὺ τὶς ξέρω».

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ φυλακισμένου εἶχε ἐκπληρωθῆ. Στὸν κῆπο εἶχαν πέσει δυὸ πιστολιές μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ τραπεζίτη.

Ἀργότερα, ἀφοῦ πάρασε ὁ δέκατος χρόνος, ὁ δικηγόρος καθότανε ἀκίνητος μπροστὰ τὸ τραπέζι του καὶ διάβαζε μόνο τὴν Καινὴ Διαθήκη. Φαινότανε παράξενο στὸν τραπεζίτη ποὺ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μέσα σὲ τέσσερα χρόνια εἶχε καταβροχθίσει ἑξακόσιους μεγάλους τόμους, ἀσχολιόταν τώρα σχεδὸν ἕνα χρόνο μ' ἕνα βιβλίο πολὺ εὔκολο καὶ πάρα πολὺ μικρό. Μετὰ τὴν Καινὴ Διαθήκη ἐπακολούθησε ἡ ἱστορία τῶν θρησκειῶν καὶ ἡ θεολογία.

Τὰ δύο τελευταῖα χρόνια τῆς φυλάκισής του ὁ κρατούμενος διάβαζε ὅ,τι εὕρισκε. Τώρα μποροῦσε νὰ μελετήσῃ φυσικὲς ἐπιστῆμες καὶ μετὰ νὰ διαβάσῃ Βύρωνα ἢ Σαίξπηρ. Ἔδινε σημειώματα καὶ ζητοῦσε νὰ τοῦ ἔστελναν συγχρόνως ἕνα βιβλίο χημείας, ἕνα ἐγχειρίδιο ἰατρικῆς, μιὰ νουβέλλα καὶ μερικὲς φιλοσοφικὲς ἢ θεολογικὲς διατριβές. Διάβαζε σὰ νὰ κολυμποῦσε μέσα στὴ θάλασσα ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια κάποιου ναυαγίου καὶ προσπαθῶντας νὰ σώσῃ τὴ ζωή του ἅρπαζε πότε τὴ μιὰ σανίδα πότε τὴν ἄλλη.

***

Ὁ τραπεζίτης τὰ ξανάφερε ὅλ' αὐτὰ στὸ μυαλό του καὶ σκέφτηκε:

«Λύριο στὶς δώδεκα θὰ ἐλευθερωθῶ. Κατὰ τὴν συμφωνία πρέπει νὰ τοῦ πλη»ρώσω τὰ δυὸ ἑκατομμύρια. Ἂν πληρώσω, ὅλα τελειώνουν γιὰ μένα. Καταστρέφο»μαι γιὰ πάντα...».

Πρὶν δεκαπέντε χρόνια εἶχε πολλὰ ἑκατομμύρια, μὰ τώρα φοβόταν νὰ ρωτήσῃ τὸν ἑαυτό του ποιὰ ἦσαν περισσότερα τὰ χρήματά του ἢ τὰ χρέη του. Παίζοντας στὸ χρηματιστήριο ριψοκίνδυνη κερδοσκοπία, ἡ τόλμη ἀπ' τὴν ὁποία δὲν μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀκόμα καὶ στὰ γεράματα, εἶχε φέρει σιγὰ-σιγὰ τὶς δουλειές του σὲ παρακμή κι' ὁ ἀτρόμητος ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν αὐτοπεποίθηση, ὁ ἄνθρωπος τῶν ἐπιχειρήσεων, εἶχε γίνει συνηθισμένος τραπεζίτης, πού ἔτρεμε σὲ κάθε διακύμανση τῆς ἀγορᾶς.

—Κεῖνο τὸ καταραμένο στοίχημα... μουρμούρισε ὁ γέρος σφίγγοντας τὸ κεφάλι του μ' ἀπόγνωση. Γιατὶ δὲν πέθαινε; Εἶναι μόνο σαράντα χρόνων· θὰ πάρῃ καὶ τὸ τελευταῖο μου φαρδίνι, θὰ παντρευτῇ, θὰ εὐχαριστηθῇ τὴ ζωή, θὰ παίξῃ στὸ χρηματιστήριο καὶ γὼ θὰ φαίνουμαι σὰ φθονερὸς ζητιᾶνος καὶ θ' ἀκούω ἀπ' αὐτὸν κάθε μέρα αὐτὲς τὶς λέξεις: «Σοῦ ὀφείλω τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς μου. Ἄ»φησε νὰ σὲ βοηθήσω». Ὄχι, αὐτὸ πάει πολύ! Ἡ μόνη διαφυγὴ ἀπ' τὴν χρεωκοπία καὶ τὴν ἀτίμωση... εἶναι νὰ πεθάνῃ.

Μόλις εἶχαν χτυπήσει τρεῖς. Ὁ τραπεζίτης ἀφουγκράστηκε. Στὸ σπίτι ὅλοι ἐκοιμόντανε καὶ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀκούσῃ τὰ παγωμένα δέντρα ποὺ κλαυθμύριζαν ἔξω ἀπ' τὰ παράθυρα. Προσπαθῶντας νὰ μὴν κάνῃ θόρυβο πῆρε ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιό του τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας, ποὺ δὲν εἶχε ἀνοιχτῆ δεκαπέντε χρόνια τώρα, φόρεσε τὸ παλτό του καὶ βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Ὁ κῆπος ἦταν σκοτεινὸς καὶ κρύος. Ἔβρεχε κι' ὁ ὑγρὸς ἀέρας ἔμπαινε ὠργισμένα μέσα στὸν κῆπο καὶ δὲν ἄφηνε τὰ δέντρα νὰ ἡσυχάσουν. Ἂν καὶ τέντωνε τὰ μάτια του δὲ μποροῦσε νὰ δῇ οὔτε τὸ ἔδαφος, οὔτε τὰ λευκὰ ἀγάλματα, οὔτε τὸ περίπτερο, οὔτε τὰ δέντρα. Πλησιάζοντας στὸ περίπτερο φώναξε τὸν φύλακα δυὸ φορές. Κανείς, δὲν ἀπάντησε. Προφανῶς ὁ φύλακας, γιὰ νὰ προφυλαχτῇ ἀπ' τὸν παληόκαιρο, ἤτανε χωμένος κάπου μέσα στὴν κουζίνα ἢ στὸ θερμοκήπιο.

«Ἂν βρῶ τὸ θάρρος νὰ ἐκπληρώσω τὸν σκοπό μου», σκέφτηκε ὁ γέρο—τραπεζίτης, «ἡ ὑποψία θὰ πέσῃ πρὸ πάντων στὸν φύλακα».

Μέσα στὸ σκοτάδι ψηλάφισε γιὰ τὰ σκαλοπάτια καὶ τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὸ χὸλ τοῦ περιπτέρου. Μετὰ προχώρησε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο κι' ἄναψε ἕνα σπίρτο. Δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ἐκεῖ. Ἐκεῖ ἦταν ἕνα κρεβάτι χωρὶς σκεπάσματα, καὶ μιὰ μαυρισμένη σόμπα ἔπιανε τὴ γωνιά. Οἱ σφραγῖδες πάνω στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ φυλακισμένου ἦσαν ἄθικτες.

Ὅταν τὸ σπίρτο ἔσβυσε ὁ γέρο-τραπεζίτης τρέμοντας ἀπὸ ταραχὴ κρυφοκύτταξε ἀπ' τὸ μικρὸ παράθυρο.

Μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ φυλακισμένου καιγότανε ἀμυδρὰ ἕνα κερί. Ὁ φυλακισμένος καθότανε κοντὰ στὸ τραπέζι. Μόνον ἡ πλάτη του, τὰ μαλλιά του καὶ τὰ χέρια του ἐφαίνοντο. Πάνω στὸ τραπέζι, στὶς δύο καρέκλες καὶ πάνω στὸ χαλὶ κοντὰ στὸ τραπέζι ἦσαν σκορπισμένα ἀνοιχτὰ βιβλία.

Πέρασαν πέντε λεφτὰ κι' ὁ φυλακισμένος δὲν κινήθηκε οὔτε μία φορά. Δεκαπέντε χρόνια περιορισμοῦ τὸν εἶχαν διδάξει νὰ κάθεται ἀκίνητος. Ὁ τραπεζίτης χτύπησε τὸ παράθυρο μὲ τὰ δάχτυλά του, μὰ ὁ φυλακισμένος δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνηση σ' ἀπάντηση. Τότε ἔβγαλε προσεχτικὰ τὶς σφραγῖδες ἀπ' τὴν πόρτα κι' ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά. Ἐκείνη ἔβγαλε ἕνα τραχὺ μούγκρισμα κ' ἡ πόρτα ἔτριξε. Ὁ τραπεζίτης περίμενε ἀμέσως ν' ἄκουγε μιὰ ἔκπληκτη φωνὴ καὶ τὸν ἦχο βημάτων. Πέρασαν τρία ἀκόμη λεφτὰ καὶ μέσα ἦταν ἡσυχία σὰν καὶ πρῶτα. Ἀποφάσισε νὰ μπῇ.

Μπροστὰ στὸ τραπέζι καθότανε κάποιος ποὺ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μ' ἀνθρώπινη ὕπαρξη. Ἦταν σκελετωμένος, μὲ τεντωμένο δέρμα, μακρυὰ βοστρυχωμένα μαλλιὰ σὰ γυναίκας καὶ μὲ σκληρὰ γένια. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του ἦταν κίτρινο σὰν πεθαμένου, τὰ μάγουλά του βαθουλωμένα, ἡ πλάτη του μακρόστενη καὶ τὰ χέρια του, ποὺ πάνω τους εἶχε γείρει τὸ μαλλιαρό του κεφάλι, ἦταν τόσο ἀδύνατα ποὺ σοῦ προξενοῦσε πόνο νὰ τὰ κυττάζῃς. Τὰ μαλλιά του εἶχαν γίνει κιόλας γκρίζα σὰν ἀσήμι κι' ὅποιος ἔβλεπε τὴ γεροντικὴ ἰσχνότητα τοῦ προσώπου του δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ἦταν μόνο σαράντα χρόνων. Πάνω στὸ τραπέζι, μπροστὰ στὸ σκυμμένο κεφάλι του, ἦταν ἕνα φύλλο χαρτὶ ποὺ πάνω του εἶχε γραμμένο κάτι μὲ ψιλὰ γράμματα.

«Ὁ φουκαρᾶς!», σκέφτηκε ὁ τραπεζίτης. Κοιμᾶται καὶ ἴσως στὸν ὕπνο του νὰ βλέπῃ τὰ ἑκατομμύρια. Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ κάνω εἶναι νὰ πάρω αὐτὸν τὸν μισοπεθαμένον, νὰ τὸν πετάξω πάνω στὸ κρεβάτι καὶ μέσα σ' ἕνα λεφτὸ νὰ τὸν πνίξω μὲ τὸ μαξιλάρι, ἔτσι ποὺ καὶ ἡ πιὸ προσεχτικὴ ἐξέταση νὰ μὴν δώσῃ ἴχνη ἀφύσικου θανάτου. Μὰ πρῶτα ἂς διαβάσω τὸ τὶ ἔχει γράψει ἐδῶ.

Πῆρε τὸ σημείωμα ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ διάβασε:

«Αὔριο τὰ μεσάνυχτα θ' ἀποκτήσω τὴν ἐλευθερία μου καὶ τὸ δικαίωμα ν' » ἀναμιχθῶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μὰ προτοῦ νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο » καὶ δῶ τὸν ἥλιο, νομίζω πὼς πρέπει νὰ σοῦ πῶ λίγες λέξεις. Μὲ τὴν κατακάθαρη » συνείδησή μου καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ποὺ μὲ βλέπει, σοῦ δηλώνω πὼς περιφρο- » νῶ τὴν ἐλευθερία, τὴ ζωή, τὴν ὑγεία καὶ ὅ,τι ἄλλο τὰ βιβλία σου ὀνομάζουν «εὐ- » λογία τοῦ κόσμου».

«Γιὰ δεκαπέντε χρόνια μελέτησα τὴ γήϊνη ζωὴ μ' ἐπιμέλεια. Ἀληθινά, δὲν εἶ- » δα οὔτε τὴ γῆ, οὔτε τοὺς ἀνθρώπους· μὰ στὰ βιβλία σου ἤπια μυρωδᾶτο κρασί, » τραγούδησα, κυνήγησα ἐλάφια κι' ἀγριογούρουνα στὰ δάση, ἀγάπησα γυναῖκες... » Κι' ὄμορφες γυναῖκες αἰθέριες σὰν τὰ σύννεφα, δημιουργημένες ἀπ' τὴ μαγεία » τῶν μεγαλοφυϊῶν ποιητῶν σου, ποὺ ἐρχόντανε τὰ βράδυα καὶ μοῦ ψιθύριζαν » ὑπέροχες ἱστορίες, ποὺ μοῦ μεθοῦσαν τὴν φαντασία. Μὲ τὰ βιβλία σου σκαρφά- » λωσα στὶς κορφὲς τοῦ Ἔλμπρους καὶ στὸ Λευκὸ Ὄρος κ' εἶδα ἀπὸ κεῖ πῶς ἀνα-

» τέλλει ὁ ἥλιος τὸ πρωΐ καὶ πῶς στὴ δύση του σκεπάζει μ' ἄλικο χρυσάφι τὸν » ἀπέραντο οὐρανό, τὸν ὠκεανὸ καὶ τὶς ὀρουσειρές. Εἶδα ἐπίσης ἀπὸ 'κεῖ πῶς οἱ » ἀστραπὲς μὲ τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς ξεσχίζαν τὰ σύννεφα. Εἶδα καταπράσινα δάση, » ἀγρούς, ποτάμια, λίμνες, πόλεις· ἄκουσα σειρῆνες νὰ τραγουδοῦν καὶ τὸ παίξιμο » τῆς φλογέρας τοῦ Πᾶνα· ἄγγιξα τὶς φτεροῦγες ὄμορφων ἀγγέλων ποὺ ἐρχόντουσαν » φτερουγίζοντας κοντά μου νὰ μοῦ ποῦν γιὰ τὸ Θεό... Μὲ τὰ βιβλία σου ἔρριξα » τὸν ἑαυτό μου μέσα στὰ βάθη ἀβύσσων, ἔκαψα πόλεις ὡς τὰ θεμέλιά τους, ἔκανα » θαύματα, ἐκήρυξα καινούργιες θρησκεῖες καὶ κατάκτησα ὁλόκληρες χῶρες...

«Τὰ βιβλία σου μ' ἔκαναν σοφό. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀκούραστη ἀνθρώπινη σκέ- » ψη ποὺ δημιουργήθηκε στοὺς αἰῶνες, συσσωρεύτηκε μέσα στὸ κρανίο μου. Τὸ ξέρω » πὼς εἶμαι πιὸ ἔξυπνος ἀπ' ὅλους σας.

«Καὶ περιφρονῶ τὰ βιβλία σου, περιφρονῶ ὅλες τὶς πρόσκαιρες εὐλογίες » καὶ τὴν σοφία. Τὸ κάθε τὶ εἶναι κενό, εὔθραυστο, φανταστικὸ κι' ἀπατηλὸ σὰν ὀφ- » θαλμαπάτη. Μ' ὅλο ποὺ εἶσαι ἔξυπνος, περήφανος κι' ὄμορφος, πάλι θὰ πεθάνῃς » καὶ θὰ σὲ σαρώσουν ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς σὰν ἀρουραῖο κ' οἱ ἀπόγονοί σου, ἡ » ἱστορία σου καὶ ἡ ἀθανασία τῶν μεγαλοφυῶν ἀνθρώπων σου, θὰ εἶναι σὰν παγωμένη » λάβα ποὺ θὰ φθαρῇ μαζὶ μὲ τὴ γήϊνη σφαῖρα.

«Εἶσαι τρελλὸς κι' ἀκολουθεῖς λανθασμένο δρόμο. Παίρνεις τὴν ψευτιὰ γι' » ἀλήθεια καὶ τὴν ἀσχήμια γιὰ ὀμορφιά. Θ' ἀποροῦσες ἂν ξαφνικὰ ἔβλεπες τὴν μη- » λιὰ καὶ τὴν πορτοκαλλιὰ νὰ κάνουν βατράχια καὶ σαῦρες ἀντὶ γιὰ φροῦτα κι' » ἂν τὰ τριαντάφυλλα ἄρχιζαν νὰ ἐκπνέουν τὴν μυρουδιὰ ἑνὸς ἱδρωμένου ἀλόγου. » Ἔτσι καὶ 'γὼ ἀπορῶ μὲ σένα ποὺ ἔχεις ἀνταλλάξει τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ γῆ. Δὲν θέ- » λω νὰ σὲ καταλάβω.

«Γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν καταφρόνησή μου γιὰ τὴν ζωὴ ποὺ κάνεις, ἐγκατα- » λείπω τὰ δύο ἑκατομμύρια ποὺ κάποτε ὠνειρευόμενα σὰν ἕνα παράδεισο καὶ ποὺ » τώρα ἀπεχθάνομαι. Γιὰ ν' ἀποστερηθῶ τὸ δικαίωμα τῆς εἰσπραξής τους θὰ βγῶ » ἀπὸ 'δῶ πέντε λεφτὰ πρὸ τῆς καθωρισμένης ὥρας κι' ἔτσι θὰ παραβιάσω τὴν » συμφωνία».

Ὅταν ὁ τραπεζίτης διάβασε τὸ σημείωμα τὸ ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι, φί- λησε τὸ κεφάλι τοῦ παράξενου ἀνθρώπου κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ περίπτερο. Ποτὲ ἄλλοτε οὔτε ἀκόμα μετὰ τὶς μεγάλες ἀπώλειες στὶς συναλλα- γές του, εἶχε αἰσθανθῆ τέτοια καταφρόνηση γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅπως τώρα. Πηγαί- νοντας σπίτι του ἔπεσε πάνω στὸ κρεβάτι του, μὰ ἡ ταραχὴ καὶ τὰ δάκρυα τὸν κράτησαν ἄγρυπνο γιὰ πολὺ ὥρα...

Τ' ἄλλο πρωΐ ὁ φύλακας ἔτρεξε σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε, πὼς εἶχαν δῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ζήσει στὸ περίπτερο, νὰ πηδάῃ ἀπ' τὸ παράθυρο μέσα στὸν κῆ- πο. Εἶχε πάει στὸ πορτόνι κ' εἶχε ἐξαφανιστῆ. Ὁ τραπεζίτης ἀμέσως πῆγε μὲ τοὺς ὑπερέτες του στὸ περίπτερο κι' ἐπιβεβαίωσαν τὴν ἀπόδραση τοῦ φυλακισμένου. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ μερικὲς διαδόσεις, πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ σημείωμα μὲ τὴν ἀ- πάρνηση κι' ὅταν ἐπέστρεψε τὸ κλείδωσε στὸ χρηματοκιβώτιό του.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Βάσσου Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Γλυκερίας, στὸ Γαλάτσι.

Ὁ Βάσσος, ἀγωνιστὴς τοῦ 21, γεννήθηκε τὸ 1797 στὸ Βελοπέβλιτζ τοῦ Μαυροβουνίου, γι' αὐτὸ δὲ ὠνομάσθηκε καὶ Μαυροβουνιώτης. Τὸ 1820, μαζὺ μὲ τὸν Κριεζώτη, ἦλθε στὴν Ἀθήνα. Τὸ 1821 σήκωσε τὴ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως στὴν Εὔβοια. Μαζὶ μὲ τὸν Ἠλία Μαυρομιχάλη, συνέχισε τοὺς ἀγῶνας του μέχρι τὸ 1823.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Μαυρομιχάλη, ἦλθε στὴν Ἀθήνα καὶ μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ χιλιάρχου πολέμησε τοὺς Τούρκους στὴ Θάσο. Ἐπιστρέφοντας, ἔγινε στρατηγός. Μαζὶ μὲ τοὺς Χατζημιχάλη καὶ Κριεζώτη, ὠργάνωσε ἐκστρατευτικὸ σῶμα γιὰ τὸ Λίβανο, πλὴν ὅμως ἡ ἀπόβασίς του, ἀπέτυχε. Πῆρε μέρος στὸ μάχη Χαϊδαρίου (1826) καὶ ὑπηρέτησε πιστὰ τὸν Καραϊσκάκη. Τὸν καιρὸ τοῦ Καποδιστρίου, ἀνῆκε στὸ κόμμα τοῦ Κωλέττη. Πέθανε ἀπὸ πνευμονία, στὴν Ἀθήνα τὸ 1847.

Βάσσου Τιμολέοντος.

Ἀπὸ Λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας 102, στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Ὁ Τιμολέων Βάσσος, γυιὸς τοῦ Βάσσου—Μαυροβουνιώτη, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1836 καὶ φοίτησε στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων. Διετέλεσε ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α΄. Στὸν Ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο τοῦ 1897, ἐστάλη στὴν Κρήτη ὡς ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ κατοχῆς. Ἀργότερα χρημάτισε μέραρχος στὴν Ἀθήνα κι' ἔφθασε στὸ βαθμὸ τοῦ ἀντιστρατήγου. Πέθανε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1929 στὴν Ἀθήνα.

Βατάτζη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 146, στὴ Νεάπολι.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὴν Βυζαντινὴ οἰκογένεια τῶν Βατάτζη, τῆς ὁποίας ἀρκετὰ μέλη ἔγιναν στρατηγοί. Σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια, ἀνήκει καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Νικαίας, Ἰωάννης ὁ Γ΄ (Ἰωάννης Δούκας).

Βατοπεδίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πουλίου 5, στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία, στὴν ὁμώνυμη μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἡ ὁποία

κτίσθηκε λίγα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἁγία Λαύρα (972—980 μ.Χ.). Πῆρε τ' ὄνομα αὐτό, μᾶλλον ἀπὸ τό βατῶδες πεδίο, ὅπου βρίσκεται.

Εἶναι μονὴ ἰδιόρρυθμη. (Οἱ μονὲς εἶναι ἢ ἰδιόρρυθμες ἢ κοινόβιες). Σ' αὐτήν, δηλαδή, οἱ μοναχοὶ «διαιτῶνται καθ' ἑαυτούς». Τὰ τῆς μονῆς διέπει Ἐπιτροπὴ καὶ ἡ Σύναξις τῶν Προϊσταμένων. Ἡ διοίκησις τῶν ἰδιορρύθμων μονῶν εἶναι ὀλιγαρχικὴ—ἀριστοκρατική τῶν δὲ κοινοβίων, σχεδὸν μοναρχικὴ ἀλλὰ μετὰ κοινοκτημοσύνης.

Βατσαξῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σωνιέρου 14, στὴν πλατεῖα Βάθης.

Ὁ Ἰωάννης Βατσαξῆς, Ὑδραῖος πλοίαρχος καὶ πλοιοκτήτης, πῆρε μέρος στὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας. Οἱ γυιοί του, Δημήτριος καὶ Ἀντώνιος, προσέφεραν ἐπίσης πολύτιμες ὑπηρεσίες, τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ Ἰωάννης Βατσαξῆς ἔτυχε πολλῶν ἐπισήμων διακρίσεων καὶ εὐαερεσκειῶν. Πέθανε τὸ 1842, στὴν Ὕδρα.

Βαφεοχωρίου ἢ Βαφειοχωρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πριγκηπονήσου 47, στὸ Πολύγωνο.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της στὴν κοινότητα τῆς ἐπαρχίας Κιλκὶς τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, τὸ Βαφειοχώρι.

Βεάκη Αἰμιλίου.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Βλαχάκη, στὸ Γουδί.

Ὁ Αἰμίλιος Βεάκης, ἕνας ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστέρους ἠθοποιοὺς τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ θεάτρου, γεννήθηκε στὸν Πειραιᾶ τὸ 1884. Παρηκολούθησε μαθήματα στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου καὶ πρωτοεμφανίσθηκε στὴ σκηνή, στὸ Βόλο.

Ἔξοχος καρατερίστας, ἄφθαστος στὶς κλασσικὲς τραγωδίες καὶ τὰ δράματα ὑπῆρξε γιὰ πολλὰ χρόνια πρωταγωνιστὴς τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου. Διετέλεσε θιασάρχης καὶ καθηγητὴς τῆς ὑποκριτικῆς στὴν ἐπαγγελματικὴ σχολὴ θεάτρου. Ἀναντίρρητα, ὑπῆρξε γιὰ τὸ νεώτερο Ἑλληνικὸ θέατρο, ἕνας πρωταγωνιστὴς καὶ ἠθοποιὸς ποὺ σπάνια γεννιῶνται καὶ ποὺ τὸ πέρασμά τους σημειώνει σταθμό. Πέθανε τὸ 1951.

Βεβεκίου.

Ἀπὸ Βιθυνίας 5, στὸ Πολύγωνο.

Τὸ Βεβέκιον (τουρκιστὶ Μπεμπέκ), εἶναι προάστιο παραθερισμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στὴν Εὐρωπαϊκὴ ὄχθη τοῦ Βοσπόρου. Ἀπὸ τὸν Γαλατᾶ, ἀπέχει 9 χιλ. Ὡς τόπος παραθερισμοῦ συγκεντρώνει πολλοὺς παραθεριστὰς κι' ἔχει ἀρκετὰ ξενοδοχεῖα καὶ κέντρα διασκεδάσεως πολυτελῆ. Οἱ κάτοικοί του εἶναι Ἕλληνες, Τοῦρκοι καὶ Ἀρμένιοι.

Βεγορίτιδος.

Πρώτη πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεγλέρη, στὸν Ἅγ. Δημήτριο Ἀμπελοκήπων.

Μὲ τ' ὄνομα Βεγορῖτις ἢ Βεργορῖτις εἶναι γνωστὴ ἡ λίμνη τοῦ Ὀστρόβου, ἡ ὁποία βρίσκεται στὴ Δ. Μακεδονία. Ἔχει μῆκος 16 χιλ., πλάτος 6—2 χιλ., περίμετρον 45 χιλ. καὶ βάθος ὑδάτων 48 μ. Ἡ ἐπιφάνειά της, περιορίζεται Α ἀπὸ τοῦ Βέρμιον ὄρος, Δ δὲ καὶ ΒΔ ἀπὸ τὸ ὄρος Βόρα, καὶ πρὸς νότον ἀπὸ τὴν πεδιάδα τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Ἐορδαίας.

Γύρω ἀπὸ τὸ συγκρότημα τῶν ὑψωμάτων τῆς λίμνης, συνήφθησαν, κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, μάχες ἀξιόλογες τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων. Ἐκεῖ κοντὰ βρίσκεται καὶ τὸ χωριὸ Βεγοραί, τὸ ὁποῖον ἀπέχει πλέον τῆς ὥρας ἀπὸ τοῦ Σόροβιτς καὶ ποὺ παλαιότερα ὠνομάζετο Νέογρατ.

Βεΐκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μακρυγιάννη 10, στὴν ὁμώνυμη συνοικία.

Πῆρε τ' ὄνομα πρὸς τιμὴν τοῦ Λάμπρου Βεΐκου. Ὁ Λ. Βέϊκος, γυιὸς τοῦ Φώτου καὶ ἀδελφὸς τῶν Ντούλα, Γιάννου, Κίτσου (σκοτώθηκαν στὴ μάχη τοῦ Ἀναλάτου), ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δοξασμένους Σουλιῶτες ἀγωνιστάς.

Γιὰ πολλὰ χρόνια ἦτο ἀρχηγὸς τῶν Σουλιωτῶν. Πῆρε μέρος στὴ μάχη τοῦ Καρπενησίου (1823), τότε ποὺ σκοτώθηκε ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης. Πῆρε ἐπίσης μέρος στὴ μάχη τῆς Γραβιᾶς (1824). Κατὰ τὸ 1825, βοήθησε μὲ τοὺς ἄνδρες του τοὺς πολιορκημένους τοῦ Μεσολογγίου καὶ μετέσχε σ' ὅλες τὶς περιπέτειες τῆς ἔνδοξης ἄμυνας. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ ἔξοδο, ἀκολούθησε τὸν Καραϊσκάκη καὶ πῆρε μέρος στὴ μάχη τῆς Ἀράχωβας καὶ στὴν πολιορκία τῶν Σαλώνων. Τὸ 1827, μαζὶ μὲ τὸν Κίτσο Τζαβέλλα, συμμετέσχε στὴν ἐκστρατεία κατὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ σκοτώθηκε στὴ μάχη τοῦ Ἀναλάτου (24 Ἀπριλίου 1827).

Βελβενδοῦς.

Ἀπὸ τὴν πλατεῖα Κανάρη, στὴν Κυψέλη.

Πῆρε τ' ὄνομα πρὸς τιμὴν τῆς γεννέτειρας τοῦ Σταμάτη Κλεάνθους, τοῦ μοναδικοῦ ἐπιζήσαντος ἱερολοχίτου τοῦ Δραγατσανίου καὶ πρώτου ἀρχιτέκτονος καὶ σχεδιαστοῦ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ Βελβενδός, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Κοζάνης, βρίσκεται στὶς δυτικὲς ὑπώρειες τῶν Πιερρίων ὀρέων. Τὸν καιρὸ τῆς τουρκοκρατίας, ἡ πνευματικὴ κίνησις τῆς Βελβενδοῦς, ἦτο ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη. Στὰ σχολεῖα της δίδαξε γιὰ πολλὰ χρόνια ὁ διδάσκαλος τοῦ Γένους, Ἄνθιμος Γαζῆς.

Βελεστίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λαμίας 14, στοὺς Ἀμπολοκήπους.

Τὸ Βελεστῖνον, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Βόλου, κτισμένη στὴ θέσι τῶν ἀρχαίων Φερρῶν, εἶναι ἡ πατρὶς τοῦ Ρήγα Φερραίου, τοῦ γνωστοῦ Βελεστινλῆ. Στὸν Ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο τοῦ 1897, στὴν περιοχὴ τοῦ Βελεστίνου ἔλαβε χώρα μάχη μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων (ὑπὸ τὸν συν/ρχην Σμολένσκην Κων/νον) καὶ τῶν τουρκικῶν δυνάμεων (ὑπὸ τὸν Ναὴμ—Πασσᾶν). Στὴ μάχη αὐτή, νίκησαν οἱ Ἕλληνες.

Βελισσαρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 154, στὴ Νεάπολι.

Ὁ Βελισσάριος στρατηγὸς τοῦ Βυζαντίου, γεννήθηκε τὸ 505 μ.Χ. στὴν Δαρδανία (μεταξὺ Θράκης καὶ Ἰλλυρίας). Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἀνηγορεύθη ἀρχιστράτηγος τῆς Ἀνατολῆς. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 530 μ.Χ. μαζὶ μὲ τὸν στρατηγὸ Ἑρμογένη, νίκησε τοὺς Πέρσας, οἱ ὁποῖοι ἐτέλουν ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ στρατηγοῦ Περόζη. Στὴ μάχη αὐτή, σκοτώθηκαν περίπου 10 χιλ. Πέρσες.

Ὁ Βελισσάριος, συνετέλεσε στὴ κατάπαυσι τῆς στάσεως τῶν φατριῶν τοῦ Ἱπποδρόμου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ στὴν ἱστορία μὲ τ' ὄνομα : Ἀνταρσία ἢ στάσις τοῦ Νίκα. Διεξήγαγε νικηφόρες ἐκστρατεῖες στὴν Ἰταλία καὶ γενικώτερα ἦτο ὁ ἀπαραίτητος καὶ στενὸς συνεργάτης τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὁ ὁποῖος κι' ὅταν ἀκόμη δυσερεστεῖτο μαζί του, γρήγορα ζητοῦσε τὴ γνώμη του. Τὸ 560 μ.Χ., ὅταν ἡ Κωνσταντινούπολις ἀπειλεῖτο ἀπὸ τοὺς Κοστριγούρους Οὔννους, καίτοι ὁ Βελισσάριος ἰδιώτευε πλέον, ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἄμυνα τῆς πόλεως κι' ἔτσι σώθηκε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Κωνσταντινούπολις.

Παρ' ὅλες του τὶς ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες, τὸ 562 μ.Χ. κατηγορήθηκε ὡς συνωμότης ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος, πλὴν ὅμως ἀργότερα ἡ κατηγορία ἀπεδείχθη ψευδής. Ἀφέθηκε ἐλεύθερος καὶ τοῦ δόθηκαν ξανὰ ὅλες οἱ τιμές. Τὸν Μάρτιο τοῦ 565, πέθανε, λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα.

(Συνεχίζεται)

'Υπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

. . . . . .

—«Ναί! Ναί! Τὸ ξέρω... "Ολο γι' αὐτὴν σᾶς μιλοῦν κάθε βράδυ... Αὐτὴ ἀντικαθιστᾶ τὸ ραδιόφωνον... Πῶς; Πῶς; Χαμογελᾶτε; Χαμογελᾶτε, 'Αντρὲ Μπερνεβίλ;. "Α! Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σᾶς βλέπω νὰ χαμογελᾶτε..."Αν ξέρατε πόσο σᾶς ὁμορφαίνει αὐτὸ τὸ χαμόγελο!!! "Αν ξέρατε πόσο πολὺ σᾶς πάει, θὰ γελούσατε πολὺ συχνά!!! Ν' ἀλλάξουμε τώρα συζήτηση; Σύμφωνοι; Νά, ἤθελα νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸν πατέρα σας...Τὸν εἶδα χτές... Μά, γιατί; Γιατὶ στραβώνετε τὰ μοῦτρα σας; Εἶναι γκριμάτσες κοριτσιοῦ αὐτές; Δὲν ξέρετε ὅτι ὁ πατέρας σας σᾶς ἀγαπᾶ παλύ;.. Δὲν τὸ ἔχετε μαντεύσει: Νὰ σᾶς πῶ τί μοῦ εἶπε;.. Μοῦ εἶπεν ἐπὶ λέξει: «Να ξέρατε πόσο πολὺ τὴν ἀγαπῶ!!!»... "Ετσι μου εἶπε. Κλαῖτε; Γιατὶ κλαῖτε; 'Ελᾶτε... ἐλᾶτε... σωπᾶστε!!! "Ολα θὰ τακτοποιηθοῦν... Τώρα ποὺ θὰ βγαίνετε θὰ τὰ κανονίσετε οἱ δυό σας πότε καὶ πῶς θαρθῇ νὰ σᾶς ἰδῇ... Αὐτὸ δὲν ἔχω ἁρμοδιότητα νὰ τὸ τακτοποιήσω ἐγώ... "Ετσι δὲν εἶναι;..».

—«Νὰ μιλᾷ κανεὶς πίσω ἀπ' τὰ κάγκελλα!!! Εἶναι τόσο ἄσχημο!!!» μουρμούρισεν ἡ Μπερνεβὶλ 'Αντρέ, γιὰ νὰ πῇ κάτι...

—«Μπά! "Οχι δά! Γιατὶ εἶναι ἄσχημο; Μοιάζει λιγάκι μὲ τὸν κινηματογράφο... "Αλλως τε, ὅταν δὲν ὑπάρχουν κάγκελλα δὲν ξέρει κανεὶς πιὰ τί νὰ πῇ... Θὰ ἰδῆτε. 'Αλλά, ἂς μιλήσουμε τώρα γιὰ σᾶς... Ποιὰ εἶναι ἡ καλύτερη λύση; Τί σκεφτόσαστε ἐσεῖς γι' αὐτό; Ἔ; πῶς θέλετε νὰ ξαναφτιάξετε τὴ ζωή σας;..».

—«Γιὰ ποιὸ λόγο; Εἶναι πιὰ τόσο ἀργά!!!..».

—«"Α! "Οχι! "Οχι! Μὴ μοῦ ξαναρχίζετε θεατρινίστικες ἐκμυστηρεύσεις! Δὲν εἶσθε ἐξώφυλλο εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ! Εἶσθε μιὰ πολὺ-πολὺ χαριτωμένη, νέα κοπέλλα, κι' εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη!!! Τὸ θέλω!!! 'Η εὐτυχία σας εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς σκοποὺς τῆς ἰδιότητος καὶ τῆς θέσεώς μου... Θέλω νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία. Τὸ θέλω πολὺ-πολύ, μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. 'Αλλὰ μὴν ξεχνᾶτε καὶ τὴν παροιμία ποὺ λέει: «Βοήθησε τὸν ἑαυτό σου, ὁ οὐρανὸς θὰ σὲ βοηθήσῃ!!!» "Ετσι; Λοιπόν, τί προτιμᾶτε γιὰ ἐπάγγελμα;».

—«Μά, τή... τὸ ράψιμο!!!»

—«Τὸ ράψιμο; "Εχει καλῶς! 'Εγὼ βέβαια δὲν θὰ προτιμοῦσα αὐτό, ἀλλὰ καθένας ἔχει τὴν κλίση του... "Ε! καλά! Θὰ τὸ τακτοποιήσουμε αὐτό! Σ' ἕνα χρόνο ὁ Κριστιὰν Ντιὸρ θὰ ἔχῃ νὰ κάνῃ μὲ ἕνα τρομερὸ ἀντίπαλο... "Ετσι μπράβο... Χαμογελᾶστε πάλι... Ξανά... ξανά... Τὸ χαμόγελο εἶναι τὸ μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ... "Ας δοῦμε τώρα τί ἔχει νὰ μᾶς προτείνῃ ἡ εἰδικὴ βοηθός... Λοιπόν, δεσποινίς, ἀκούσατε τὴν περίπτωση. Ποῦ λέτε νὰ τοποθετήσουμε τὴν 'Αντρέ;».

—«Μά, στὸ Κέντρον τοῦ 'Εντγκὰρ Μαλέ, κύριε δικαστά!» ὑποδεικνύει ἡ βοηθός...

—«Στὸ Μπορντώ; Καλὴ ἰδέα! Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸ τὸ Μπορντὼ ἐσᾶς; Σᾶς ἀρέσει; Μπράβο! Καλά! Τότε κύριε Πρόστ, σᾶς παρακαλῶ, πολύ, γράψτε τὴ δήλωση τῆς 'Αντρε!!!...».

'Ο γραφεὺς ἀναπηδάει ἀπ' τὴ θέση του καὶ γλυστράτει ἕνα χαρτὶ στὴ μηχανή του... 'Ο κύριος Λαμὺ ὑπαγορεύει, ἐκεῖνος γράφει...

«... Εὐχαριστήθηκα πού δέχτηκα τὴν ἐπίσκεψη τῆς μητέρας μου... 'Ελπίζω ὅτι ὁ πατέρας μου θἀρθῇ νὰ μὲ δῇ...'Υπόσχομαι νὰ μὴ διαβάσω πιὰ ἠλίθια περιοδικά. Δέχομαι νὰ πάω στὸ Μπορντὼ νὰ μάθω τὴν τέχνη τῆς ραπτρίας...».

—«'Ωραῖα!» εἶπεν ὁ δικαστὴς...«'Υπογραμμῖστε, σᾶς παρακαλῶ, κύριε Πρόστ τὴ φράση: «ἠλίθια περιοδικά». 'Εν τάξει... 'Ας ὑπογράψῃ ἡ 'Αντρὲ Μπερνεβίλ... Καλά! Σὲ δεκαπέντε μέρες νὰ ξανάρθετε νὰ μὲ δῆτε...».

—«'Α! 'Οχι!...» φωνάζει μὲ θυμὸ ἡ κοπέλλα. Καὶ σηκώνεται. Στέκει λίγο ἀναποφάσιστη. Καὶ ξαναλέει πικραμένη :

—«Μοῦ λέτε νὰ μείνω ἥσυχη καὶ νὰ περιμένω. Μοῦ 'ὑπόσχεσθε μάλιστα ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολύ... Μά, ὅσο νἆναι, δέκα πέντε μέρες εἶναι πάρα πολλές... 'Ε, λοιπὸν ὄχι! Δὲν θὰ καθήσω ἥσυχη!!!».

'Ο κύριος Λαμὺ δὲν θυμώνει, δὲν αἰφνιδιάζεται, δὲν δείχνει καμμιὰ ταραχή. Μὲ τὸ καλοκάγαθο ὕφος του ἀπαντᾷ ὑπομονετικά :

—«Καλά, παιδί μου... 'Αφοῦ οἱ δέκα πέντε μέρες εἶναι πολλὲς θὰ γίνουν ὀκτώ. Κάθισε κι' ἄκου. Σὲ ὀκτὼ μέρες θὰ ἔχῃς τακτοποιηθῇ... Σὲ ὀκτὼ μέρες θὰ ἔρθῃς νὰ μὲ βρῇς... Βλέπεις, δὲν μπορῶ πιὸ σύντομα... Χρειάζεται καιρὸς γιὰ νὰ σοῦ βροῦμε μιὰ θέση ἐκεῖ κάτω... Καταλαβαίνεις, δεσποινιδούλα μου;... Θὰ σοῦ φθάσουν ὀκτὼ μέρες;».

'Εκείνη συγκατανεύει φρόνιμα... 'Οπότε ὁ δικαστὴς δράττεται τῆς εὐκαιρίας νὰ ἀντεπιτεθῇ, προσθέτοντας μὲ σιγανὴ φωνή :

—«'Ωραῖα! 'Αλλως τε τί ἀξία ἔχουν ὀκτὼ μέρες πάρα πάνω ἀφοῦ ὁ Μαρσὲλ δὲν εἶναι ἐδῶ!!!. Εἶναι καλὰ ὁ Μαρσέλ, παιδί μου;...».

Στὸ ὄνομα αὐτὸ ἕνα χαριτωμένο, παιδικὸ χαμόγελο ἁπλώνεται πάνω στὸ λυπημένο πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τὸ φωτίζει σὰν ἁγνὸ πρόσωπο γυναίκας. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἡ κοπέλλα χαμογελᾷ εὐτυχισμένη... 'Αλλὰ καὶ ἡ πρώτη φορὰ πού φαίνεται καθαρὰ ὅτι εἶναι πιὰ δέκα ἑπτὰ χρονῶν γυναίκα.

—«Σοῦ γράφει τακτικά; Πότε γυρίζει ἀπ' τὴν 'Ινδοκίνα;...».

—«Τὸν 'Απρίλη!».

—«'Ωστε τὸν 'Απρίλη; ἔ; Μπράβο! Χάρηκα πολὺ γι' αὐτό. Θἄρθῃ νὰ σὲ δῇ στὸ Μπορντώ. Κι' ὕστερα θἀρθῇ σὲ μένα, γιὰ νὰ σὲ ζητήσῃ σὲ γάμο! Πήγαινε τώρα, δεσποινὶς 'Αντρὲ Μπερνεβίλ!... Καλὴ ἀντάμωση. Καί, κύτταξε... πρὶν ἀρχίσῃς τὸ σταμάτημα τῶν αὐτοκινήτων στὸ Μπορντώ, νὰ μοῦ γράψῃς πρῶτα... Σύμφωνοι;...».

'Η κοπέλλα χαμογελᾷ γλυκᾶ. Τοῦ σφίγγει μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι... Καὶ φεύγει...

Ξαναγίνηκε καὶ πάλι σιωπή... Μά, γιὰ λίγο μονάχα. Ξαφνικὰ ἡ πόρτα ξανακτυπάει...

Καὶ στὸ ἄνοιγμά της προβάλλει ὁ Νταριέ, ὁ δικηγόρος τοῦ Μάρκ, σὰν μιὰ προσωπογραφία παληᾶς ἐποχῆς. Μὲ καμπουριασμένη μύτη, μὲ ἀνακατωμένα μαλλιὰ καὶ μ' ἕνα σβησμένο χαμόγελο σὰν μέσα σὲ μιὰ βλοσυρὴ παρένθεση...

'Υποκλίνεται, ρωτῶντας :

—«'Επιτρέπεται;».

'Ο δικαστὴς τείνει τὸ χέρι μὲ καλωσύνη :

—«Περᾶστε! Περᾶστε! Καθῆστε!... Λοιπόν;... Πῶς πηγαίνει ἡ φιλικὴ ὁμάδα στὸ Καριὲρ χωρὶς τὸν Μὰρκ καί, κυρίως, χωρὶς τὸν Κάϊδ;».

—«Χωρίστηκε σὲ δυὸ συντροφιές...».

—«Ἀντίζηλες;...».

—«Ὄχι... Ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτά. Ἔχουμε κάτι πιὸ σοβαρὸ νὰ συζητήσουμε. Ἔχουμε τώρα εἴκοσι ἑπτὰ παιδιὰ συνολικῶς. Καὶ μᾶς χρειάζεται ἄλλη μιὰ παράγκα!».

—«Καλά! Καλά! Θὰ τὸ κανονίσουμε! Τί κάνουν οἱ γονεῖς τοῦ Μάρκ;».

—«Εἶμαι στὰ ἴχνη ἑνὸς καινούργιου σπιτιοῦ γι' αὐτούς...».

—«Ἄχ, Νταριέ! Ὅλα λοιπὸν τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε ὑπάγονται σχεδὸν στὸ ἴδιο κεφάλαιο. Στὸ θέμα τῶν κρεβατιῶν, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἐπαρκῆ. Ἕνα γιὰ κάθε παιδί. Ἂν κάθε παιδὶ εἶχε τὸ κρεβάτι του, σὲ δωμάτιο ξεχωριστὸ ἀπ' τοὺς γονεῖς του, ἡ «πελατεία» μας θὰ λιγόστευε στὸ μισό. Μήπως πῆγαν νὰ ἰδοῦν τὸν Μάρκ στὸ Τερνεραί;».

—«Ὄχι! Καὶ νὰ ξέρετε πόσο ὑποφέρουν ποὺ δὲν τοὺς γράφει... Κι' ἀφοῦ δὲν λαμβάνουν γράμμα ἀπ' αὐτόν, οὔτε ἐκεῖνοι τοῦ γράφουν...».

—«Πρέπει νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ Τερνεραί, Νταριέ!».

Ὁ δικηγόρος παύει νὰ χαμογελᾷ. Σηκώνει ψηλὰ τὰ φαρδιά του μανίκια καί, κουνῶντας τὰ χέρια στὸν ἀέρα, ἀπαντᾷ.

—«Καλά! Καλά! Ξαίρω!».

—«Ὁπωσδήποτε, νὰ περάσετε ἀπὸ ἐκεῖ. Σύμφωνοι; Καὶ γρήγορα μάλιστα!».

—«Θὰ προσπαθήσω. Μὴν ἀνησυχῆτε!».

—«Ὁ Ἀλὲν Ρομπέρ, ὁ σύντροφος τοῦ Μὰρκ γιὰ τὸν ὁποῖον σᾶς μίλησα, εἶναι στὸ Ντανφὲρ-Ροσερώ».

—«Ἔχει ἀνάγκην δικηγόρου;».

—«Ὄχι! Εὐχαριστῶ! Θέλω νὰ τὸν ξαναστείλω στὸ Τερνεραί, χωρὶς φασαρίες. Ἀλλά, ὁρῖστε! Δὲν τοῦ χρειάζεται δικηγόρος γιὰ τὸν δικαστή, ἀλλὰ γιὰ τὸν Ἀντεισαγγελέα...».

—«Μπᾶ;... Ὥστε ὁ κύριος Ντουμπλὲ δὲν... ἐξημερώνεται;...».

—«Ἐξημερώνεται... Ἀλλά, σιγὰ-σιγά... Ὅλα γίνονται τόσο μαλακὰ ἐδῶ!!!..».

Γελοῦν κι' οἱ δυό, ἀλλὰ ἀνόρεκτα. Ὁ Νταριὲ ἀνεβάζει τὸ γιακιά του μὲ τὸ ἀδύνατο δάκτυλό του :

—«Κι' ἡ προαγωγή σας, κύριε δικαστά;...» ρωτᾷ μὲ χαμηλὴ φωνή.

—«Νὰ ἐγκαταλείψω τὸ παιδικὸν δικαστήριον; Καὶ αὐτὸ τὸ λέτε προαγωγή;» ρωτᾷ μὲ πίκρα ὁ κύριος Λαμύ.

—«Δὲν μπορεῖτε, ὅμως, νὰ καταστρέψετε τὴν σταδιοδρομία σας καὶ νὰ ἀεροβατῆτε, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ δὲν ἀποφασίζουν οἱ «κύριοι ἁρμόδιοι» νὰ δημοσιεύσουν ἕνα κανονισμὸ δικαστῶν ἀνηλίκων, ποὺ νὰ τοὺς ἐπιτρέπῃ νά...».

—«Μιὰ στιγμὴ» τὸν διακόπτει ὁ κύριος Λαμύ, στρέφοντας πρὸς αὐτὸν τὸ φωτεινό του πρόσωπο. «Γιὰ πῆτε μου : Ἂν εἴσαστε σεῖς στὴ θέση μου τί θὰ ἐκάνατε ἀρά γε;...». Ἔπειτα χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντηση συνεχίζει : «Λοιπόν... βλέπετε καλὰ ὅτι δὲν ἔχω δικαίωμα ἐκλογῆς. Ἕκαστος ὅπου ἐτάχθη ἐκεῖ καὶ μενέτω, λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος!...».

Ὁ δικηγόρος δὲν ἀπαντᾷ... τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό... Σηκώνεται... Μά, καθὼς ἀποχαιρετιῶνται, τοῦ σφίγγει τὸ χέρι πιὸ θερμά, πιὸ παρατεταμένα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά... Καὶ φεύγει ἀνάλαφρα. Στὸ διάδρομο διασταυρώνεται μ' ἕνα πονηρὸ ἐπισκέπτη...

Ἐκεῖνος πλησιάζει τὴν πόρτα τοῦ δικαστή, τὴ κτυπᾷ μὲ διάκριση καὶ ἐρωτᾷ ταπεινά :

—«Μπορῶ νὰ μπῶ, κύριε Λαμύ; Ὦ! Μόνο γιὰ μιὰ στιγμὴ θὰ σᾶς ἐνοχλήσω!».

Ὁ κύριος Λαμὺ στρέφει καὶ βλέποντάς τον τοῦ χαμογελᾷ μὲ οἶκτο...

Εἶναι ὁ κύριος Μαρσὲλ Ἀλμπινός... Ἕνα σωστὸ ὑποκείμενο... Γνωστὸ γιὰ

τὰ «δανεικὰ» ποὺ παίρνει χωρὶς νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ... Ὅλο ἔχει κάποια σοβαρὴ ἀνάγκη... Κι' ὅλο παρακαλεῖ ταπεινά... Στὸν ἀντιθάλαμο ποὺ περίμενε κατάφερε κι' ὅλας νὰ ἀποσπάσῃ ἑκατὸ φράγκα ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ... Ἀπὸ τὸν κλητῆρα, ἀπὸ δυὸ δικηγόρους, ἀκόμα κι' ἀπὸ ἕνα φύλακα...

Μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Λαμὺ κι' ἀρχίζει τὸ συνηθισμένο του τροπάριο :

—«Ἄχ! κύριε Δικαστά! Νὰ ξέρατε τί μοῦ συμβαίνει... Ἔχω μιὰ πολὺ μεγάλη στεναχώρια!!!».

Ὁ κύριος Λαμύ, ἀπησχολημένος ἀπ' τὶς ὑποθέσεις ποὺ συζητεῖ, δὲν ἔχει ὥρα γιὰ χάσιμο... Καὶ τοῦ πετᾷ ἕνα μεγάλο χαρτονόμισμα μὲ ἀδιαφορία... Ἐκεῖνος τὸ παίρνει βιαστικά, τὸ ρίχνει στὴν τσέπη του, ὑποκλίνεται μὲ ὑποκριτικὴ εὐλάβεια κάνα δυὸ φορές, ζητάει πολλὲς φορὲς συγνώμη, εὐχαριστεῖ ἄλλες τόσες φορές, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ βγαίνει, ἀναζητῶντας ἀμέσως μὲ τὸ πονηρό του βλέμμα ἕνα καινούργιο «θῦμα»...

Σὰν ἔκλεισε ἡ πόρτα, ὁ κύριος Λαμὺ δίνει στὴν ἀδελφὴ τὸ φάκελλο ποὺ κρατοῦσε.

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ κύριος Πρόστ, ποὺ ἀδιάκοπα κυττάζει τὴν ὥρα στὸ ρολόϊ τοῦ χεριοῦ του, ἀνοίγει πάνω στὸ τραπέζι καὶ προσφέρει στὸ δικαστὴ ἕνα καινούργιο φάκελλο, ποὺ γράφει ἀπ' ἔξω : «ΜΑΡΣΙΑΛ ΚΑΙ ΡΙΓΚΩΡΙ».

Ὁ κύριος Λαμὺ ρίχνει μ' ἐνδιαφέρον τὸ βλέμμα του...

—«Τὶ γίνονται, λοιπόν, αὐτοὶ οἱ δυό;» ρωτᾷ μὲ τρυφερότητα.

Ὁ φύλακας εἰσάγει τὰ δυὸ παιδιά : ἕνα ξανθὸ μὲ γελαστὰ μάτια ποὺ φαίνεται πιὸ μεγάλο γιὰ τὰ ροῦχα του, γιὰ τὸ βλέμμα του, γιὰ τὴ φωνή του. Καὶ ἕνα ἄλλο μικρὸ παιδὶ μὲ σκληρὸ μέτωπο, μὲ σαγόνι ποὺ προεξέχει, μὲ βλέμμα στεγνό.

—«Τὶ γίνεσθε, παιδιά μου; Δὲν κάθεσθε;» τὰ κυττάζει μὲ πατρικὴ τρυφερότητα. Ὁ Ριγκωρὶ (ὁ μεγάλος) τοῦ ἀνταποδίδει τὸ χαμόγελό του καὶ τεντώνει χαριτωμένα τὰ πόδια του, ἐνῷ ὁ μικρός, ὁ Μαρσιάλ, κατσουφιάζει, δυσπιστεῖ καὶ μαζεύει τὰ πόδια του κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα.

Ὁ δικαστὴς λέει, ἀναστενάζοντας :

—«Εἶναι ὁ σκύλος καὶ ἡ γάτα, ὁ Μαρσιὰλ κι' ὁ Ριγκωρί! Καὶ τὰ πᾶτε καλά;...»

Ὁ μεγάλος ἐνθουσιάζεται, ὁ μικρὸς πάντα δυστροπεῖ κι' εἶναι ἐπιφυλακτικός...

Κι' οἱ ἐρωτήσεις τοῦ δικαστὴ ἀρχίζουν νὰ πέφτουν σὰν ἄγρια βροχὴ ποὺ θέλει νὰ μουσκέψῃ ἕνα σκληρὸ χωράφι.

—«Στὸ ἴδιο περίπτερο δὲν εἴσθε στὸ Σαβινύ;».

—«Ὄχι κύριε Λαμύ!».

—«Πιὸ καλὰ ἔτσι! Σὲ ποιὸ περίπτερο εἶσαι Ριγκωρί;».

—«Τῆς Σαβοΐας».

—«Κι' ἐσύ;».

—«Τῆς Βουργουνδίας».

—«Εἶσαι καλὰ ἐκεῖ;».

—«Ὄχι πολὺ ἄσχημα βέβαια, ἀλλά...».

—«Εἶναι κλειστὸ θέλεις νὰ πῇς;».

—«Μάλιστα» ἀπαντᾷ ὁ Μαρσιὰλ μὲ σταθερὸ βλέμμα.

—«Μὴν εἶσαι γκρινιάρης. Στὸ Φρὲν εἶναι πολὺ πιὸ κλειστά. Ἂν ἤσουν δυὸ χρόνια πιὸ μεγάλος, Μαρσιάλ, θὰ ἤσουνα ἐκεῖ, στὸ Φρέν... Καὶ τότε, ἀλλοίμονο!!! Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε γιὰ σένα! Τὸ ξέρεις;».

—«Τὸ ξέρω!».

—«Ἐνῷ τώρα, ἐκεῖ ποὺ εἶσαι, σὲ δυὸ χρόνια θὰ ἔχῃς μάθει μιὰ τέχνη... Μιὰ Τέχνη ἀληθινή. Γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ θεωρῇς «τέχνη» αὐτὴ ποὺ ἔκανες ὡς τὰ τώρα, δηλαδὴ νὰ κλέβῃς πράγματα ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ ἢ λεπτὰ ἀπὸ τὸ ἀφεντικό σου; Ἔ;».

—«Ὄχι, κύριε Λαμύ! Αὐτὴ δὲν εἶναι τέχνη! Τὸ παραδέχουμαι».

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Ο ΝΕΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΒΑΣ. ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Τὴν 10ην Αὐγούστου 1960 ἀνέλαβε καθήκοντα Ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ὁ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, παμψηφεὶ ἐκλεγείς, Ὑποστράτηγος κ. Βαρδουλάκης Γεώργιος, προαχθεὶς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀντιστρατήγου. Οὗτος μέχρι τῆς ἐκλογῆς του ὑπηρέτει εἰς τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, ὡς Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς.

Γ. ΒΑΡΔΟΥΛΑΚΗΣ

Ὁ ἐκλεγεὶς νέος Ἀρχηγὸς διακρίνεται διὰ τὴν ἀμεροληψίαν του, τὴν εὐγένειαν, τὸ ἦθος του καὶ τὴν ἁπλότητά του, ἔχει δὲ ἀξιόλογον δρᾶσιν ὡς ἀξιωματικὸς τῆς Χωροφυλακῆς.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» ὑποβάλλουν τῷ νέῳ Ἀρχηγῷ, θερμὰ συγχαρητήρια καὶ εὔχονται εἰς αὐτὸν ὑγείαν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Σώματος Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: Ἀρχιφύλακα Νηστικούλην Γεώργιον καὶ ἀστυφύλακας: Κανέλλον Γεώργιον καὶ Πρωτοπαπαδάκην Ἐμμανουήλ, διότι ἀποτελοῦντες τὸ πλήρωμα τοῦ ὑπ' ἀρ. Α.Π. 310 περιπολικοῦ αὐτοκινήτου μετ' ἀσυρμάτου καὶ δοθέντος αὐτοῖς σήματος ἀποπείρας ἀνθρωποκτονίας κατὰ τοῦ Σακελλαρίου Νικολάου τὴν 20.05' ὥραν τῆς 14-1-1960 ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ΙΗ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ὑπὸ τοῦ Ἀντωνάκου Γεωργίου, ὅστις ἐν συνεχείᾳ ἐπιβιβασθεὶς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 41.028 Ι.Χ. αὐτοκινήτου ἐξηφανίσθη, ἐπεδόθησαν μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ φιλοτιμίας εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ αὐτοκινήτου καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου, κατορθώσαντες ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος νὰ ἐντοπίσουν τὸ ὑπὸ τοῦ δράστου ὁδηγούμενον αὐτοκίνητον καὶ κατόπιν καταδιώξεως νὰ θέσουν τοῦτο ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν των καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὴν σύλληψιν τοῦ δράστου.

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ

—Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν τοῦ Κέντρου Αἱμοδοσίας τοῦ Ε.Ε.Σ. Τμήματος Πατρῶν διὰ τῆς ὁποίας φέρεται εἰς γνῶσιν ὅτι ὁ τακτικὸς ἐθελοντὴς αἱμοδότης κ. Δημήτριος Σταθόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν, προσελθὼν αὐθορμήτως εἰς τὴν ἀνωτέρω ὑπηρεσίαν τοῦ Ε.Ε.Σ. Πατρῶν, ἐχορήγησεν ἐθελοντικῶς 500 γραμμάρια αἵματος

εἰς μνήμην τοῦ Ὑγειονομικοῦ—Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' Ἰωάννου Χαραλαμποπούλου ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πατρῶν καί τινος ἀπόρου ἀσθενοῦς τῆς αὐτῆς πόλεως.

Τὸ περιοδικὸν «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὑρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ συγχαρῇ καὶ εὐχαριστήσῃ καὶ πάλιν τὸν κ. Σταθόπουλον διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τὰ ἀλτρουϊστικά του αἰσθήματα γενικῶς.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Μεγάλη ἐπιτυχία σημειώνουν κάθε ἑβδομάδα τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς Ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, σὲ ἐπιμέλεια πάντα Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 30 Ἰουλίου 1960, ἐπίκαιρο καὶ διδακτικὸ περιελάμβανε : καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ πάνω σὲ θέματα γενικωτέρου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὶς ἐπικαιρότητες τῆς ἑβδομάδος καὶ ἕνα τέταρτο μὲ τραγούδια τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ, ἀπὸ τὸ συγκρότημα τοῦ Δημήτρη Ζάχου. Ἐπίσης μετεδόθη καὶ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸ Ὑπαστυνόμο Β' κ. Σπῦρο Πηλό.

*

—Πανηγυρική, εὐχάριστη, μουσικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα ἡ Ἐκπομπὴ τῆς 6ης Αὐγούστου 1960, ἦταν ἀφιερωμένη στὴ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος, μὲ χριστιανικὰ σκίτσα ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴ ζωή. Ἐπίσης, στὸ δεύτερο μέρος της, περιελάμβανε συνθήματα πρὸς πεζοὺς καὶ ὁδηγοὺς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν νέων κυκλοφοριακῶν μέτρων. Ἕνα ποικίλο Ἑλληνικὸ πρόγραμμα ἐπλαισίωνε τὴν Ἐκπομπή, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος ἡ Νανὰ Μούσχουρη, ἡ Εὔη Μυλοπούλου, ἡ Τζέννυ Βάνου, ὁ Δημήτρης Χὸρν καὶ ὁ Παπασιδέρης.

(Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ὑπαστυνόμος Β' κ. Σπ. Πηλός).

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ. κ. Παναγιώτην Μπαρδόπουλον καὶ Παναγιώτην Καραμπούλην.

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀστυφύλακα κ. Δημήτριον Καράμπελαν. Ἐνταῦθα.—Τὸ ποίημά σας : «τὸ παληὸ σακὶ» εἶναι ἀσφαλῶς ἐνδιαφέρον καὶ πρωτότυπο σὰν ἰδέα καὶ σὰν ἔμπνευσις, μὰ πραγματεύεται ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φιλοσοφημένα ἠθογραφικὰ θέματα καὶ τὸ βαθὺ λυρικό του περιεχόμενο ἀπαιτεῖ ἐξαιρετικὰ ἔμπειρη λογοτεχνικὴ ἱκανότητα καὶ ραφιναρισμένο ἀρχιτεκτονικὸ παλμό. Σεῖς ὅμως κάνετε ἀκόμα τὰ πρῶτα δειλά σας βήματα μέσα στὴν ποίηση. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν φυσικὸ τὸ δύσκολο ἐτοῦτο θέμα νὰ σᾶς βάλῃ σὲ πολλοὺς μπελάδες, ἰδίως στὸ μέτρο καὶ τὴ διατύπωση, ὅπου—δυστυχῶς—τὸ ποίημά σας παρουσιάζει πολλὰ κενά, ἀνομοιοκαταληξίες καὶ χάσματα. Κι' ὅλα ἐτοῦτα γιατὶ καταπιαστήκατε μ' ἕνα πολύπλοκο καὶ σκοτεινὸ κύκλο ἰδεῶν καὶ εἰκόνων, ἐνῷ θὰ μπορούσατε κάλλιστα νὰ σημειώσετε σημαντικὴ ἐπιτυχία σ' ἕνα ἄλλο πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ εὔκολο τομέα, καθαρῶς περιγραφικὸ καὶ ἀνθρώπινο. Ἂς ποῦμε, θὰ μπορούσατε νὰ ὑμνήσετε τὴ δουλειά σας, ἕνα καλὸ ἀστυφύλακα, ἕνα ὑπηρεσιακὸ τετράωρο, μιὰ ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία. Γιὰ δοκιμᾶστε. Ἔχετε τὶς ἱκανότητες, καὶ τ' ἀποτελέσματα θἄναι ὁπωσδήποτε πιὸ ἱκανοποιητικά. Περιμένουμε λοιπὸν μιὰ καινούργια σας ἐργασία. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν συνεργασία σας καὶ σᾶς εὐχόμαστε νὰ φτάσετε γρήγορα ἐκεῖ ποὺ ἐπιθυμεῖτε.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.